

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΓ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1976 | ΑΡΙΘ. 19-20

ΑΓΑΠΗΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Δ'

1. Ἐφθασε πλέον ὁ καιρὸς ν' ἀντικρύσωμεν τὸ μέγα-μεγαλωστὶ ὑφούμενον θέμα τῆς σπουδαζούσης Νεότητος μετὰ μεγαλυτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ μετὰ μεγαλυτέρας εὐθύνης. Ὁ καθημερινὸς Τύπος γέμει, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἀρθρῶν συμβουλευτικῶν πρὸς ἀνάπτυξιν νέων ἀρχῶν καὶ μεθόδων ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς, ἰδίᾳ μὲ ὑπὲρ «προοδευτικῶν» πνεῦμα, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις ἑκάστου καὶ πόλλας μὲ διαθέσεις αὐτοπροβολῆς καὶ μὲ τάσεις ἀναφανδὸν ἐξτρεμιστικᾶς! Ἀλληλοσυγκρουόμεναι ἰδέαι καὶ θεωρίαι ἐμφανίζονται ἀπὸ τοῦ ἡμερησίου Τύπου ἢ καὶ δι' ἰδιαιτέρων φυλλαδίων, ἀκόμη καὶ διὰ σοβαροφανῶν Μελετῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ἀντιγραφῆς ξένων ἔργων. Πάντες ἐγίναμεν διδάσκαλοι, παιδαγωγοί, ἀναμορφωταὶ τῆς Παιδείας! Καὶ ἕκαστος ἀπὸ τῆς ἰδίας σκοπιᾶς συμβουλεύει τὰ κατ' αὐτὸν πρόσφορα μέσα Ἀγωγῆς καὶ Μορφώσεως! Οἱ μὲν εἰσηγοῦνται ἀλλαγὴν Προγράμματος διδασκομένων μαθημάτων. Ἄλλοι ἀλλαγὴν συστήματος καὶ μεθόδων παροχῆς τῶν γνώσεων. Ἄλλοι συνιστοῦν «ἀνοικτοὺς χώρους» ἐντὸς τῶν Ἀνωτάτων

Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων διὰ τὴν παροχὴν γνώσεων ὑπὸ ἔξω-πανεπιστημιακῶν προσώπων, ἐξειδικευμένων εἰς τινὰ κατηγορίαν θεωρητικῆς ἢ πρακτικῆς, ἐφηρμοσμένης ἢ ἀφηρημένης γνώσεως ἐκ τοῦ ποικιλωτάτου πεδίου τοῦ ἐπιστητοῦ καὶ τῆς Τέχνης, ἀκόμη καὶ τῆς Ποιήσεως! Χωρὶς ὅμως νὰ λαμβάνηται ὑπ' αὐτῶν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ Πανεπιστήμια παρέχουν ἐξειδικευμένας γνώσεις ἐνὸς ἐπὶ μέρους κλάδου, οὐχὶ δὲ «ἐγκυκλοπαιδικᾶς» γνώσεις, τὰς ὁποίας δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἕκαστος κατ' ἰδίαν. Ἄλλοι πάλιν πρωταρχικὸν πρόβλημα θεωροῦν τὴν συμμετοχὴν τῶν σπουδαστῶν εἰς ἀπάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ρυθμιστικῶν κανόνων τῆς ὅλης πανεπιστημιακῆς ὀργανώσεως, ζωῆς καὶ δράσεως. Ἄλλοι ἐπίσης τὸ μορφωτικὸν ἰδεῶδες διαβλέπουν ἐπιτυχανόμενον διὰ τοῦ τρόπου τῆς προσφορᾶς τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, κατευθυνούσης τὸ σπουδαστικὸν κοινὸν εἰς τὴν εἰς βάθος κατανόησιν τῆς προσφερομένης γνώσεως καὶ οὐ διὰ τῆς ἐξ ἐπιπολῆς προφορικῆς εἰσφορᾶς τῆς διδασκαλίας. Ἄλλοι, ὡσαύτως, πρωταρχικὸν θέμα διὰ τε

τὴν κατάκτησιν τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν δῆθεν καὶ τῶν κατωτέρων καὶ ἀπαιδευτῶν στρωμάτων τῆς Κοινωνίας θεωροῦν τὸ γ λ ω σ σ ι κ ὸ ν. Καὶ ἄλλοι ἄλλως ἀντιλαμβάνονται τὸ πρόβλημα ἢ μᾶλλον τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα προβλήματα τῆς Παιδείας παρ' ἡμῶν!

2. Ἐάν τις θελήσῃ ν' ἀναλύσῃ μίαν ἐκάστην θέσιν ἐνὸς ἐκάστου προτεινομένου συστήματος προσφορᾶς τῶν γνώσεων, ἀσφαλῶς θ' ἀνεύρη στοιχεῖά τινα ἀληθείας, πολλὰ ἢ ὀλίγα εἰς ἐκάστην περίπτωσιν ἐκ τῶν προτάσεων τούτων. Ἄλλ' ἐάν πρόκειται νὰ ἐπιλέξῃ τις μετὰ τῶν πολλῶν, ἔστω καὶ ὀρθῶν ἢ καὶ ἀρίστων, τὸ ἐ π ε ῖ γ ο ν καὶ δ υ ν α τ ὸ ν εἰς ἐφαρμογὴν σήμερον, θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι καὶ ἐνταῦθα δεόν νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀείποτε σοφὸν τῶν Ἀρχαίων λόγιον: «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ!» Ἐλευκάνθη ἐπὶ τῆς διδασκαλικῆς ἔδρας! Ἄλλ' ἐβαρύνθη ἀκούων συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως τὸ ἄσμα τοῦ μεταβλητέου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος! Ἐνῶ δὲ εἴμεθα οἱ Ἕλληνες κατ' ἐξοχὴν πλούσιοι εἰς διαλεκτικὰς συζητήσεις καὶ εἰς συλλήψεις νέων συστημάτων καὶ μεθόδων ἐκπαιδευτικῆς δ ε ο ν τ ο λ ο γ ί α ς, διαφεύγει ἀπὸ ἡμᾶς ὁ πρωταρχικὸς καὶ κύριος σ κ ο π ὸ ς τῆς Παιδείας. Διότι Παιδεία εἶναι πρῶτιστα πάντων Ἀ γ ω γ ῆ καὶ Μ ὀ ρ φ ω σ ι ς. Τὰ λοιπὰ πάντα εἶναι μέσα ἀπλῶς διοχετεύσεως γνώσεων καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἐάν συμφωνήσωμεν εἰς τὸν σ κ ο π ὸ ν τῆς Παιδείας, τότε εὐχερῶς δυνάμεθα ν' ἀναζητήσωμεν καὶ τὰ προσφορώτερα ἐκάστοτε μέσα πορείας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τεθέντος ἐκ προοιμίου σ κ ο π ὸ ῦ τῆς Παιδείας—ἐντὸς φυσικῶν τῶν οἰκονομικῶν καὶ ποικίλων ἄλλων δυνατοτήτων τῆς Χώρας ἡμῶν—, καὶ νέας ἀκόμη μεθόδους παροχῆς τῶν γνώσεων νὰ ἐφαρμόσωμεν. Ἡ διὰ

τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐμφύτευσις γνώσεων εἰς τοὺς Νέους, ἀνευ τῆς ὀ ρ θ ῆ ς καὶ πεφωτισμένης Ἀ γ ω γ ῆ ς καὶ Μ ο ρ φ ὶ σ ε ω ς, θὰ ἔχῃ ἀναποφεύκτως θλιβερὰ καὶ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα, διὰ τε τὸν ἐκπαιδευόμενον καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας οἱ πάντες ζῶμεν καὶ δρῶμεν. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ λεχθῇ, ὅτι ὁ πολλὰ γνωρίζων φυσιοῦται καὶ ἐπαίρεται, ἀμφίβολον δ' εἶναι, ἂν ὁ ἐξ οἴσεως καταληφθεὶς, λόγῳ τῶν πολλῶν τοῦ γνώσεων Νέος, θὰ δύναται νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δράσεώς του. Ἀπλούστατα, διότι θὰ λείπη ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀνώτερον ἢ θ ο ς τῆς εἰλικρινείας καὶ τιμιότητος ἐν τῇ προσφορᾷ τῆς ἐργασίας του. Σ κ ο π ὸ ς ἐπομένως πρωταρχικὸς τῆς ὀρθῆς Ἀ γ ω γ ῆ ς καὶ Μ ο ρ φ ὶ σ ε ω ς τῆς Νεότητος, ἀπὸ τῆς κατωτέρας μέχρι καὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, πρέπει νὰ εἶναι ἡ διάπλασις ἢ θ ι κ ο ῦ χαρακτῆρος εἰς τοὺς Νέους καὶ προσωπικότητος ἀκεραίας καὶ ἐντίμου, ἐτοιμῆς νὰ ὑπηρετήσῃ ἐν αὐτοθυσίᾳ καὶ εἰλικρινείᾳ τὸ κοινωνικὸν σύνολον, σεβομένης καὶ ἀγαπώσης τοῦτο, φιλαλληλῶς διακειμένης, ἐλκυούσης δὲ ἐξ ἀντανακλάσεως τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Κοινωνίας.

Ἄλλ' ἢ θ ι κ ο ῦ ς χ α ρ α κ τ ῆ ς οὐδεμία ἄλλη δύναμις δύναται νὰ διαπλάσῃ καὶ οὐδεμία ἄλλη ἀρχὴ νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ καλλιεργήσῃ, πλὴν τῆς Ἐ λ λ η ν ο χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῆ ς Ἀ γ ω γ ῆ ς, μόνης ἱκανῆς νὰ ἐμπνεύσῃ Πί σ τ ι ν εἰς τὸν τρισυπόστατον Θεὸν καὶ Ἀ γ ά π η ν πρὸς τὸν Πλησίον!

Ἄλλὰ θὰ συνεχίσωμεν!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ἐομότιμος Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΝΟΝΑΣ*

Ὁ διαληφθεὶς ΜΖ' τῶν ἁγ. Ἀποστόλων Κανῶν καθιεροῖ δύο διατάξεις. Ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπαγορεύει τὸν ἀναβαπτισμόν ἐπὶ περιπτώσεων κανονικοῦ καὶ ἐγκύρου βαπτίσματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν ἐπιβάλλει ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων περιπτώσεων.⁷² Τὰς ἐν λόγῳ περιπτώσεις δέον νὰ ἐρευνήσωμεν λεπτομερῶς, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ἐφαρμογὴ ἐπ' αὐτῶν τῆς διασταλτικῆς ἐρμηνείας εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ καλὸν εἶναι μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ὄπου δεῖ νὰ ἐπιχειρηθῆται. Οἱ ἰ. Κανόνες ποιοῦνται συγκεκριμένον ἐκάστοτε λόγον περὶ αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι εἶναι περιοριστικὴ ἢ ἀπαριθμησις αὐτῶν.

Ἡ πρώτη περίπτωσις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐμφιλοχωροῦσαν ἐνίοτε ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ἐγκυρον ἢ μὴ τέλεσιν τοῦ πρώτου βαπτίσματος. Εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ διαφόρους λόγους δὲν καθίσταται ἐνίοτε δυνατὴ ἢ ἐξακρίβωσις τῆς ἐγκύρου τελέσεως τοῦ πρώτου βαπτίσματος. Εἴτε διότι εἶναι ἄγνωστος, ὁ τελέσας τὸ Μυστήριον ἱερεὺς εἴτε διότι δὲν ὑπάρχουσιν ἀξιόπιστοι μάρτυρες ἢ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, εἴτε τέλος, διότι καὶ ὁ φερόμενος ὡς βαπτισθεὶς δὲν δύναται σχετικῶς νὰ ἀποφανθῆ ἰδίᾳ ἐὰν ἦτο νήπιον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ βαπτίσματος. Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις οἱ ἰ. Κανόνες ἐπιβάλλουσι τὸν ἀναβαπτισμόν. Βεβαίως σήμερον φαίνεται πως σχολαία ἢ περίπτωσις, δεδομένου ὅτι αἱ τελούμεναι βαπτίσεις καταχωρίζονται ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς τοῦ Κράτους βιβλίοις, πλέον τῆς καταχωρίσεως αὐτῶν ἐν τοῖς τοιοῦτοις τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι πάντῃ ἀδύνατος ἢ ἐμφάνισις περιπτώσεως πλήρους ἀγνοίας περὶ τὰ πραγματικὰ περιστατικά μιᾶς βαπτίσεως. Τοιαύτη περίπτωσις κάλλιστα δύναται νὰ παρουσιασθῆ ἐπὶ προσφύγων ἀτόμων, ἐγκαταλιπόντων ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας τὴν ἐαυτῶν πατρίδα καὶ ἀπωλεσάντων πάντα τοὺς οἰκείους αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἦσαν πάντως σπάνια τοιαῦτα περιπτώσεις τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον αὐτὴ ἢ Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπησχολήθη μὲ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν. Οὕτω διὰ τοῦ ΠΔ' Κανόνος αὐτῆς ἐπιτάσσεται: «Τοῖς κανονικοῖς τῶν Πατέρων θεσμοῖς κατακολουθοῦντες ὀρίζομεν καὶ περὶ τῶν νηπίων ὡσάκις μὴ εὐρίσκονται βέβαιοι μάρτυρες οἱ ταῦτα ἀναμφιβόλως βαπτισθέντα εἶναι λέγοντες, καὶ οὐδὲ αὐτὰ διὰ τὴν κείραν περὶ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς μυσταγωγίας ἀποκρίνασθαι ἐπι-

τηδεῖως ἔχωσι χωρὶς τινος προσκόμματος ὀφείλιν ταῦτα βαπτίζεσθαι, μήποτε ὁ τοιοῦτος δισταγμὸς ἀποστερήσῃ αὐτὰ τῆς τοιαύτης τοῦ ἁγιασμοῦ καθάρσεως»⁷³. Καὶ ὁ Ἀριστηνὸς παρατηρεῖ λακωνικῶς: «Οἱ μὴ γινώσκοντες μηδὲ μαρτυρούμενοι βαπτισθῆναι, βαπτίζεσθωσαν»⁷⁴.

Σχετικὸς εἶναι καὶ ὁ ΟΒ' Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιλύων τὸ προκείμενον ζήτημα. Σχολιάζων τὸν Κανὼνα τοῦτον ὁ Ἀριστηνὸς γράφει: «Εἰ δὲ τις ἀμφιβάλλεται εἰ ἐβαπτίσθη, ὡς μήτε αὐτοῦ τοῦτο εἰδότες διὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, μήτε ἐτέρων διαβεβαιουμένων καὶ μαρτυρούντων ἀναμφιβόλως αὐτὸν βαπτισθῆναι, χωρὶς τινος ἀμφιβολίας βαπτισθῆναι ὀφείλει, ἵνα μὴ διὰ τὸ ἀμφίβολον στερηθῆ τῆς θείας καθάρσεως»⁷⁵.

Ἡ δευτέρα περίπτωσις ἀναβαπτισμοῦ ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐκ τῶν αἰρετικῶν προσερχομένους τῇ ὀρθῇ πίστει. Τούτους ἡ Ἐκκλησία δέχεται ἀναλόγως πρὸς τὴν αἵρεσιν, ἧς ἐτύχχανον ὁπαδοί. Ὁ Μ. Βασίλειος ἐν τῷ Α' αὐτοῦ Κανόνι σημειοῖ μετὰ τῶν ἄλλων: «...Ἐκεῖνο γὰρ ἔκριναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα, τὸ μηδὲν τῆς πίστεως παρεκβαῖνον... Ἐδοξε τοίνυν τοῖς ἐξ ἀρχῆς τὸ μὲν τῶν αἰρετικῶν παντελῶς ἀθετῆσαι, τὸ δὲ τῶν ἀποσχισάντων ὡς ἔτι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ὄντων, παραδέξασθαι, τοὺς δὲ ἐν ταῖς παρασυναγωγαῖς μετανοία ἀξιολόγῳ καὶ ἐπιστροφῇ βελτιωθέντας συνάπτεσθαι πάλιν τῇ Ἐκκλησίᾳ»⁷⁶.

Κατὰ συνέπειαν οἱ ὑπὸ αἰρετικῶν βεβαπτισμένοι ἀναβαπτίζονται, κατ' ἀρχὴν, καθὼς καὶ ὁ ἁγ. Κύριλλος ἐν τῷ ὄρω αὐτοῦ μαρτυρεῖ: «Τοὺς ἐξ αὐτῶν (τῶν αἰρετικῶν) ἡμῖν προσερχομένους, ὡς ἀνιέρους καὶ ἀβαπτίστους δεχόμεθα»⁷⁷. Βασικὸς ἐν προκειμένῳ τυγχάνει ὁ Κανὼν ΜΖ' τῶν ἁγ. Ἀποστόλων καθ' ὃν καθαιρεῖται ὁ Ἐπίσκοπος ἐκεῖνος ἢ πρεσβύτερος, ὅστις ἀρνεῖται νὰ βαπτίσῃ ἐκ νέου τὸν ὑπὸ αἰρετικοῦ βαπτισθέντα. Σχετικῶς παρατηρεῖ ὁ Βλάσταρις: «Ὁ μζ' τῶν ἁγ. Ἀποστόλων κανὼν τὸν μὲν τοῦ ἀληθοῦς ἡξιωμένον βαπτίσματος ὡς τὸ τοῦ Κυρίου ἐπίταγμα καὶ ἡ τῶν Ἀποστόλων ἔχει παράδοσις μὴ ἀναβαπτίζειν κελεύει, τὸν δὲ γε δυσσεβῶς πρὸ τῶν ἀσεβῶν μολυνθέντα μᾶλλον ἢ βαπτισθέντα,

73. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Β' σ. 496.

74. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Β' σ. 498.

75. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Γ' σ. 488.

76. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Δ' σ. 89.

77. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Ε' σ. 615.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 270 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15-16 τεύχους.

72. Πρβλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀριστηνοῦ: «Δις οὐ συγκεχώρηται τις βαπτίζεσθαι». Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Β' σ. 63.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Σταυρός ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ καὶ κατανόξει βαθεῖα ἀσπάζομεθα τὸν Τίμιον τοῦ Σωτῆρος Σταυρὸν κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς μεγάλης εορτῆς τῆς ὑψώσεως αὐτοῦ. Ἐν μέσῳ μυροβόλων ἀνθέων ὑψοῦμεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ναοῖς εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις γενομένης ὑψώσεως αὐτοῦ. Ἐκτοτε καθιερώθη ἡ μεγάλη αὕτη εορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ οἱ εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ συνερχόμενοι κατ' αὐτὴν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἀναπέμπον ὕμνους καὶ εὐχὰς πρὸς τὸν Σταυρωθέντα Κύριον, ἐπικαλούμενοι ἐπ' αὐτοῖς τὴν ἐκ τοῦ Σταυροῦ ἐπελθοῦσαν καὶ ἐπενεργοῦσαν Χάριν Αὐτοῦ. Τὴν ἀνυπολόγιστον ἀξίαν τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δι' ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος μελετῶμεν κατ' ἐξοχὴν σήμερον. Εἰς τὴν διὰ τοῦ Σταυρικοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Πάθους ὑπόθεσιν ἀγόμεθα ἐπὶ τῇ προβλήτῃ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἱερὸν Σύμβολον εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν παράγιον καὶ πολύτιμον τῆς Ἐκκλησίας Σύμβολον. Ὡς εἶναι ἐνόητον, ὑπερέχει παντὸς ἄλλου ἱεροῦ συμβόλου, ἀφ' οὗ ἐπ' αὐτοῦ ἐτάθη Χριστός, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθεὶς Κύριος. Τὸ πανακέραιον Αὐτοῦ αἷμα, ἐκ τῆς πλευρᾶς Αὐτοῦ ῥεῦσαν, καθηγίασε τὸ ξύλον τῆς σταυρώσεως Αὐτοῦ. Ἡ ὄλη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ κατέστη αὐτὸν ἅγιον καὶ ἱερὸν κειμήλιον δι' ὅσους πιστεύουσιν ἀληθῶς εἰς τὴν διὰ τῆς προσερχθείσης ἐπ' αὐτοῦ θυσίας τοῦ ἀναμαρτήτου Κυρίου ἀπολυτρωτικὴν δύναμιν καὶ χάριν. Τὸν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντα καὶ σταυρωθέντα Κύριον λατρεύομεν καὶ προσκυνοῦμεν, ἀσπαζόμενοι τὸ Τίμιον Ξύλον.

Ἐντεῦθεν ἡ πρὸς αὐτὸ τιμὴ καὶ προσκνήσις. Ἐν ᾧ προηγουμένως οὐδεμίαν ἀξίαν εἶχε τοῦτο ἀφ' οὗ ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν θανατικὴν καταδίκην τῶν κακούργων, διὰ τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠγιάσθη καὶ ἀνυψώθη εἰς πολυτιμώτατον καὶ ἱερώτατον φυλακτήριον. Δι' αὐτῆς λαμβάνει τὴν ἀνυπέρβλητον καὶ μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀξίαν.

μηδὲν ἐπιδοιάζοντας ἀναβαπτίζεῖν»⁷⁸. Τὰ αὐτὰ που καὶ ὁ Ζωναρᾶς παρατηρεῖ ἐπισημαίνων: «τὸ τοῦ τῶν αἵρετικῶν βαπτίσματος βδελυρόν»⁷⁹.

Καὶ ὁ Ζ' Κανὼν τῆς Β' Οἴκουμ. Συνόδου διαπραγματεύεται τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ δὴ καὶ διεξοδικώτερον, ἀναγράφων καταλογάδην καὶ ὄνομαστικῶς ἐκ τῶν αἵρετικῶν δέον νὰ ἀναβαπτίζωμεν καὶ ποίους νὰ δεχόμεθα διὰ τῆς ὑποβολῆς ὑπ' αὐτῶν ἀπλοῦ λιβέλλου. «Τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων ἀπὸ αἵρετικῶν δεχόμεθα κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν καὶ συνήθειαν. Ἀρειανούς μὲν καὶ Μακεδονιανούς καὶ Σαβατιανούς καὶ Ναατιανούς τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς Καθαροὺς καὶ Ἀριστεροὺς καὶ τοὺς Τεσσαρακαίδεκατίτας, εἴτουν Τετραδίτας καὶ τοὺς Ἀπολλιναριστὰς δεχόμεθα διδόντας λιβέλλους καὶ ἀναθεματίζοντας πᾶσαν αἵρεσιν μὴ φρονοῦσαν ὡς φρονεῖ ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ σφραγιζομένους, ἤτοι χριστομένους... Ἐνόμιανούς μὲντοι τοὺς εἰς μίαν κατάδωσιν βαπτίζομένους καὶ Μοντανιστὰς, τοὺς ἐνταῦθα λεγομένους Φρύγας, καὶ Σαβελλιανούς, τοὺς υἰοπατορίαν διδάσκοντας καὶ ἕτερα ἅπαντα καὶ χαλεπὰ ποιοῦντας, καὶ τὰς ἄλλας πάσας αἱρέσεις... πάντα τοὺς ὑπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ ὀρθοδοξίᾳ, ὡς Ἑλληνας δεχόμεθα. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ποιοῦμεν αὐτοὺς Χριστιανούς, τὴν δὲ δευτέρα Κατηχομέ-

νοὺς. Εἶτα τῇ τρίτῃ ἐξορκίζομεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἔμφυσᾶν τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ εἰς τὰ ὄτα καὶ οὕτω κατηχοῦμεν αὐτοὺς, καὶ ποιοῦμεν χρονίζεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀκροῖσθαι τῶν γραφῶν, καὶ τότε αὐτοὺς βαπτίζομεν»⁸⁰. Σχολιάζων τὸν Κανὼνα τοῦτον ὁ Ζωναρᾶς σημειοῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων: «...ἢ γὰρ οὐκ ἔτυχον τοῦ θείου βαπτίσματος ἢ τυχόντες οὐκ ὀρθῶς οὐδὲ κατὰ τὸν τύπον τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἔτυχον διὸ καὶ ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν βαπτισθέντας αὐτοῦ ἔτυχον»⁸¹. Τὰ αὐτὰ διαλαμβάνει καὶ ὁ Κανὼν τῆς ἐν Καρχηδόνι συνελθούσης Συνόδου.

Ἄλλὰ περὶ τοῦ θέματος τούτου λόγον ποιοῦνται ἐκτὸς τῶν διαληφθέντων ἱερῶν Κανόνων, καὶ τινες αὐτοκρατορικαὶ διατάξεις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, τὰ ἐξῆς σχετικὰ διαλαμβάνοντος ἐν τῷ Νομοκάνονι αὐτοῦ τίτλ. Δ', κεφ. ιγ': «Περὶ τῶν ἀναβαπτίζοντων καὶ ἀναβαπτίζομένων διαλαμβάνουσιν ἡ α' καὶ β' διατάξεις τοῦ β' τίτλου τοῦ α' βιβλίου τοῦ Κώδικος. Ἡ μὲν γὰρ τῷ Ἐπισκόπῳ καθαιρέσιν ἐπάγει, ἡ δὲ ἐσχάτην τιμωρίαν καὶ τῷ βαπτισάντι καὶ τῷ βαπτισθέντι εἴγε ἡλικίας ἐστὶ ἐγκλήματος δεκτικῆς»⁸².

(Συνεχίζεται) † Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΟΣ

78. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Στ', σ. 112.

79. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Β' σ. 62.

80. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Α' σ. 126.

81. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Β' σ. 189.

82. Ἐνθ' ἀνωτ. τ. Α' σ. 127.

Οὕτω γίνεται τὸ διακριτικὸν γνῶρισμα παντὸς πιστοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὁπαδοῦ. Φυλακτήριον πολύτιμον ἀποβαίνει διὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς. Προστασία καὶ ἀντίληψις καθίσταται ὁ Σταυρὸς εἰς τὴν ζωὴν αὐτῶν. Ὅσάκις κάμνωμεν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐπικαλούμεθα τὸν ἁγιασμὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν. Ἐπικαλούμεθα τὴν λυτρωτικὴν χάριν Του, θέλομεν Ἐκεῖνος νὰ φωτίζη τὰς σκέψεις μας, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς βουλήσεις μας. Νοῦν καὶ καρδίαν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξαγνίζονται, πρὸς τὸ ἀγαθὸν διαρκῶς στρεφόμενοι. Ὁ ὄλος ψυχικός μας ἄνθρωπος θέλομεν ν' ἀνήκη εἰς τὸν Χριστόν. Τὸ σῶμά μας, τὸ ὅποιον εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, ζητοῦμεν ν' ἀκολουθῆ τὸν θεῖον Νόμον Του. Ψυχὴ καὶ σῶμα νὰ διαφυλάσσονται ἐν δυνάμει καὶ χάριτι Θεοῦ.

Εἰς τὰ στήθη μας τίθεται ὁ Σταυρὸς δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον. Δὲν εἶναι ἀπλῶς διακοσμητικὸν στοιχεῖον, ἀλλὰ προστασία καὶ ἀντίληψις τῶν πιστευόντων χριστιανῶν. Εἰς τὰς ἀσθενείας καὶ τὰς θλίψεις μας ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ καταφυγὴ μας. Γνωρίζομεν ὅσα ἄγρια συναισθήματα διακατέχουν τὰς καρδίας τῶν ἐπικαλουμένων τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ. Ἄνωθεν τῆς κλίνης μας ἀναρτῶμεν τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον αὐτὸ Σύμβολον. Ὅσάκις κατακλινώμεθα εἰς αὐτὴν ἢ ἐγειρόμεθα ἐξ αὐτῆς τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ κάμνομεν. Εἰς τὰς προσευχὰς μας συνοδεύομεν δι' αὐτοῦ τὰς πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν δεήσεις μας. Εἰς τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους πολλὰκις εἰς τὴν ζωὴν μας ἐκτιθέμεθα, αὐτὸν ἐπικαλούμεθα. Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἡμῶν ἐκ συνηθείας πλέον ἄγεται εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἐν ὥρᾳ σεισμοῦ, πολέμου, τρικυμίας ἢ ἄλλης τιμῆς σοβαρᾶς αἰτίας τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἔχομεν προστατήν καὶ βοηθόν. Ὅπου καὶ ἂν ἐκτεθῶμεν, ὅπου καὶ ἂν πορευθῶμεν, θέλομεν ὁ Σταυρὸς, νὰ μᾶς συνοδεύῃ καὶ μᾶς προφυλάσῃ ἀπὸ κάθε κακόν. Τοὺς φόβους μας, τὰς ἀγωνίας μας, τὰς ἀνησυχίας μας ἀποδιώκει ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Δι' αὐτοῦ ἀντλοῦμεν θάρρος, καρτερίαν καὶ δύναμιν, γινόμεθα ἀτρόμητοι καὶ γενναῖοι εἰς τὰ δεινοπαθήματα τῆς ζωῆς.

Ὁ Σταυρὸς μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ διάβολος εἶναι ἀνίσχυρος νὰ βυθίσῃ ἡμᾶς εἰς ἀπώλειαν, ἐφ' ὅσον μᾶς ἀκολουθεῖ ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ. «Ὡστε ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ. πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἔάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπερνεγκεῖν» (Α' Κορ. 10, 12-13).

Κατ' ἐξοχὴν ὅμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πάντιμον καὶ πανάγιον Ἔθλον τῆς εὐλογίας καὶ Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν λατρείαν μας ὁ Σταυρὸς ἀποτελεῖ τὸ πλέον διακριτικὸν γνῶρισμα καὶ σύμβολον. Χριστοκεντρικὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ κηρύγματος, τῆς κοινῆς τῶν πιστῶν λατρείας. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν σταυρω-

θέντα καὶ ἀναστάντα Κύριον ἀναφέρονται. Μυσταγωγία εἶναι ἡ θεία τῶν πιστῶν ἀναφορὰ. Ἡ ζῶσα Ἐκκλησία ἐνεργεῖ διὰ τῶν Μυστηρίων τὴν μετάδοσιν τῆς θείας Χάριτος εἰς τὰ μέλη αὐτῆς. Εἰς ὅλας τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, τὰ θεία Μυστήρια, ποιούμεθα ἔναρξιν καὶ λήξιν αὐτῶν διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ. Εἰς κάθε τελετουργίαν συνοδεύομεν τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ὕμνους τῆς λατρείας, διὰ τοῦ Σταυροῦ. Οἱ κανόνες, τὰ τροπάρια, τὰ ἱερὰ ἄσματα πᾶσι τῆς σταυρωσεως καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ χαρακτηριστικῶς ἐξαγγέλουσι.

Πρὸ τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τίθεται ὁ Ζωοποιὸς τοῦ Κυρίου Σταυρὸς, φέρον ἐπ' αὐτοῦ ἀνηρημένη τὴν εἰκόνα τῆς σταυρώσεως. Εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκευῆ, τὰ ἱερατικὰ ἄμφια, τὰ λειτουργικὰ ἀντικείμενα, τὰ βιβλία τῆς θείας λατρείας, εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ ἐν αὐτῇ εἰς χρῆσιν ὄντα, τίθεται τὸ ἱερὸν Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι ἀπαραμίλλα καὶ ἀνεκτίμητα τὰ ἔργα τῆς μικροτεχνίας, ἅτινα κατὰ καιροὺς ἢ θρησκευούσα ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δι' ἀρίστων καλλιτεχνῶν κατεσκεύασεν.

Οἱ ναοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας φέρουν ἀπαραιτήτως τὸ διακριτικὸν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ γνῶρισμα ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Τὰ καθιερωθέντα εἰς τὴν ἀνέγερσιν ναῶν ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τῆς χριστιανικῆς τέχνης, ἔχουν ἀπαραιτήτως ἐπ' αὐτῶν τὸ ἱερὸν τοῦτο Σύμβολον. Ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἐν γένει τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ναῶν διακόσμησην, τὴν ἀγιογράφησιν αὐτῶν καὶ τὴν ἰστόρησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐξωραϊστικὸν Σύμβολον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διαγμῶν τῆς πίστεως καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνεγέρσεως τῶν πρώτων ναῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ὁ Σταυρὸς μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ σχήματα, ἐπικρατεῖ πανταχοῦ εἰς τε τὰ κτίσματα τῶν ναῶν καὶ τὴν θεῖαν λατρείαν. Ὁ Σταυρὸς εἰς ποικίλας μορφὰς ἀποτυπῶνται εἰς τὰς ὁροφὰς καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν τῶν κατακομβῶν.

Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν Χριστιανικῶν συμβόλων κατὰ πολὺ συνετέλεσε καὶ ἡ Χριστιανικὴ φιλολογία τῶν πρώτων αἰώνων. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς πλείστα χωρία τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπεκτεινόμενος ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ καὶ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ Σταυροῦ Αὐτοῦ. «Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σφζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Κορ. α', 18).

«Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἔσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλήσι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. α', 23-24).

«Ὁ ὃ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἔσταυρωμένον» (Α' Κορ. β', 2).

«Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ» (Ρωμ. στ', 6).

«Ἐγὼ δέ, ἀδελφοί, εἰ περιτομῆν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.» (Γαλ. ε, 11'. στ', 12).

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. στ', 14).

«Τοῦτο γὰρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγάγατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, ὑπήκουος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φιλ. β', 5-8).

Συναφῆ καὶ τὰ χωρία Κολ. α', 20. β', 14-15. Ἐφ. β', 16. Ἡ βραχυγραφία ΙΗ σημαίνει Ἰησοῦς καὶ Τ. τὸν Σταυρόν, τὸ Κυριακὸν δὲ σημεῖον μαρτυρεῖται διὰ τῶν εἰρημένων βραχυγραφιῶν. Τὰ σχήματα τοῦ Σταυροῦ, ὡς καὶ ἡ ποικιλία τῶν μονογραμμῶν τοῦ Χριστοῦ παρατηροῦνται ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.¹

Οὕτως ἔχουν οἱ πιστοὶ ἐνώπιον αὐτῶν διαρκῶς τὴν παράστασιν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς προσευχὰς αὐτῶν, τόσον ἐν τοῖς ναοῖς, ὅσον καὶ κατ' ἰδίαν.

«Σταυρὸς ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας» ψάλλομεν σήμερον ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῆς ὑψώσεως αὐτοῦ. Οἱ ἱεροὶ ὑμνογράφοι περιέλαβον τὰς λέξεις αὐτὰς εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν ποιηθέντα τροπάρια καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἀλλὰ καὶ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην τῆς λατρείας ἀκολουθίαν.

Κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος, ταμιοῦχος τῆς θείας Χάριτος κατέστη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἰς αὐτὴν ἀναγεννᾶται καὶ σφίζεται πᾶς ἄνθρωπος. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ αὐτῆς, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ Ὅποιος προσφέρεται ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. «Καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας· ὃς ἐστὶν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων, ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ

εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Κολ. α', 18-20. Ἐφ. β', 16).

«Ὁὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ', 15).

Ζῶσα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Μέλη αὐτῆς εἴμεθα πάντες, κληρὸς καὶ πιστοί. Ἐφ' ὅσον δὲ μένομεν ἠνωμένοι μετὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ μυστικοῦ ταύτης σώματος, διατηρούμεθα ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένοι μετὰ τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν καὶ δι' Αὐτοῦ ἡμεῖς προκόπομεν ἐν πᾶσιν εἰς τὸ ἀγαθόν. «Ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸς ἐστὶ σωτὴρ τοῦ σώματος» (Ἐφ. ε', 23).

Ὁραία πράγματι εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ ὠραιότης αὐτῆς δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ παροδικὸν καὶ ἐφήμερον ὠραῖον τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναλλοίωτος, ἀφ' οὗ ὁ Νυμφίος αὐτῆς, ὁ Χριστὸς, εἶναι ἀχθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. ιγ', 8). Ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται εἰς τὸ ἀπειρον ἔλεος καὶ τὴν Χάριν τοῦ ἰδρύσαντος αὐτὴν Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐκεῖνον τὴν ἀναλλοίωτον ὠραιότητα παρέστησαν οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Εἰς τὴν ἀπολυτρωτικὴν καὶ σφίζουσαν χάριν Αὐτοῦ ἀναφέρεται ἡ ὠραιότης Αὐτοῦ. «Ὁραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχούθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα, περιζῶσαι τὴν ὀμοφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὠραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινον καὶ κατενοδοῦ καὶ βασίλευε ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὀδηγήσει σε θυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου» (Ψαλμ. 44,3-5. 49,2. 95,6).

Ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας κείται ἐν πνευματικῇ ἐννοίᾳ. Ὁ Παράκλητος τῆς ἀληθείας, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπερ ἐδόθη αὐτῇ διατηρεῖ ἀναλλοίωτον τὴν ἀγιότητα αὐτῆς. Ὡς ὁ Νυμφίος εἶναι ὠραῖος, λόγῳ τῆς τελείας ἀγιότητος τῶν δύο ἐν Αὐτῷ φύσεων, θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς νύμφη Χριστοῦ λάμπει ἀπὸ ὠραιότητος καὶ ἀγιότητος. Δὲν ὑπόκειται εἰς φθοράν, εἰς παραλλαγὰς ἢ ἀσχημίας διότι ὁ Χριστὸς διὰ τῆς σταυρικῆς Αὐτοῦ θυσίας κατέστησεν αὐτὴν ἁγίαν καὶ ἁμωμον. «Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ καθαρσίας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων,

1. Γ. Σωτηρίου, Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχαιολογία. Τόμος Α'. Ἐν Ἀθήναις 1942, σελ. 100-104.

ἀλλ' ἵνα ἡ ἀγία καὶ ἄμωμος» ('Εφ. ε', 25-28). Εἰς τὴν ὑπ' Αὐτοῦ ἰδρυθεῖσαν Ἐκκλησίαν ἐδόθη ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τὰ ἀναγεννᾶ τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, φωτίζη καὶ σόζη.

Πνευματικὴν ὠραιότητα ἔχει ἡ ζωσα Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐννοοῦμεν αὐτὴν ἐντελῶς ἀπηλλαγμένην ἀπὸ κάθε πλάνης καὶ αἰρέσει. Τὴν μίαν, ἀγίαν Ἐκκλησίαν τιμῶμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. Ὅσοι τυχόν ἀπομακρύνονται τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ὅσοι παρασύρονται εἰς αἰρέσεις καὶ ἀλλοιώνουν τὴν οὐσίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, αὐτοὶ παύουν νὰ εἶναι ἠνωμένοι μετὰ τοῦ ἡγιασμένου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ γίνονται ψυχικῶς ἀσχημοί, ἐπειδὴ εἶναι δίψωχοι, ἀκατάστατοι, ἀσχητοὶ τῆς πίστεως. Ψυχικῶς ὠραῖοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες μένουν ἠνωμένοι μετὰ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, εἶναι ἡγιασμένοι, ἐπειδὴ πορεύονται ἐν ἀληθείᾳ, πίστει καὶ ἀγάπῃ, λάμποντες ὡς φωστῆρες ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅσοι ἀπέβαλον τὸν παλαιὸν αὐτῶν ἄνθρωπον, ἀνεγεννήθησαν ἐν Χριστῷ καὶ ἐνεδύθησαν τὸ καινὸν ἔνδυμα τῆς Χάριτος Αὐτοῦ, αὐτοὶ διὰ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν πράξεων προάγονται εἰς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ βαίνουν πρὸς τὴν τελείωσιν. Ὅσοι ἀντιθέτως μολύνουν τὸ καινὸν αὐτῶν ἔνδυμα καὶ δὲν διατηροῦνται «καθαροὶ τῇ καρδίᾳ», αὐτοὶ δὲν θὰ ἴδουν τὸν Θεόν. Ἡ ἁμαρτία ἐμποδίζει αὐτοὺς νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴν ἀγιότητα. Πόσον ἀληθῶς ἔχουν ἀπομακρυνθῆ οἱ ἄνθρωποι τῆς Χάριτος καὶ τοῦ ἡγιασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ ἀνομία ἐπληθύνθη εἰς τὰς κοινωνίας τῶν λαῶν, οἱ ἄνθρωποι παραπαίουν, νοσοῦν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς. Δυστυχῶς ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, ἐμαρῶνθη ὁ ζῆλος πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀπεβλήθη ἀπὸ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον πᾶσα πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀξία. Ἐξωστρεφῆς, ὡς ἀπέβη οὗτος, ἠμάρωσε τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ ὠραῖον, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ οικειοποιηθῆ τὰ ἐκ τῆς σταυρικῆς τοῦ Χριστοῦ θουσίας προελθόντα χαρίσματα. Ἐντεῦθεν ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται ἐν τῷ κόσμῳ, καλοῦσα τοὺς ἄνθρώπους εἰς μετάνοιαν καὶ πίστιν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἔργον αὐτῆς εἶναι ἡ σωτηρία πάντων τῶν ἀνθρώπων, δι' αὐτὸ καλεῖται «καθολικὴ».

Ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν, ἐβαπτίσθησαν καὶ ἐχρίσθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν παραμένοντες ἠνωμένοι μετὰ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ προοδεύουν πνευματικῶς καὶ ἐργάζονται τὸ ἀγαθόν. Ἡ ἐκκλησία παρομοιάζεται πρὸς ἄμπελον, τῆς ὁποίας ῥίζα εἶναι ὁ Χριστός, κλάδοι δὲ αὐτῆς πάντες οἱ πιστοί. Μένοντες ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, φέρομεν καρπὸν πολύν. «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν» ('Ιωάν. ιε', 5-6). Τὸ νὰ μένη τις ἠνωμένος διαρκῶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ σημαίνει, ὅτι

ἐξακολουθεῖ ν' ἀγιάζεται, δεχόμενος τὰς δωρεὰς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἠγιασμένος καθίσταται ὁ πιστός, ἐφ' ὅσον μετέχει τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτῆν, ἐκδηλοῦται ἐμπράκτως δι' ὅσων ἀγαθῶν ἔργων ἐπιτελεῖ, ἡ εὐλογία καὶ ὁ ἁγιασμός τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦντος Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Βλέπομεν πολλάκις τοιοῦτους ἄνθρώπους τοῦ Θεοῦ, μιμητὰς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ θαυμάζομεν αὐτούς. Τιμῶμεν αὐτούς, ἐπειδὴ οἱ λόγοι, αἱ πράξεις αὐτῶν, εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ καθυπέταξαν τὴν ὄλῃν εἰς τὸ πνεῦμα διὰ τῆς συνεχοῦς πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ ἐργηγοῦσεως. Εἶναι οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ὡς ἀποκαλοῦνται ὑπὸ τῶν πιστῶν, οἱ εὐσεβεῖς καὶ οἱ ὅσιοι, οἵτινες εἴτε ἐν τῷ κόσμῳ εἴτε μακρὰν αὐτοῦ, κατώρθωσαν νὰ ζήσουν κατὰ Θεὸν καὶ νὰ ἁγιασθοῦν. Εἰς ἐκάστην χρονικὴν περίοδον ἔχομεν τοιοῦτους ἁγίους, τοὺς ὁποίους εὐφῆμως μνημονοῦμεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως μιμηθῶμεν.

Ἴδου διατὶ ἔχομεν ἀνάγκην τῆς Χάριτος τοῦ Σταυροῦ. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, ὁ θεῖος μας πρὸς Αὐτὸν ἔρωσ πληροῖ τὴν καρδίαν μας. Ὅσάκις προσευχώμεθα πρὸς Αὐτόν, τὸν ἱκετεύομεν, ὅπως συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, ἀποπλῆνῃ τὰς ψυχὰς μας ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ διὰ τοῦ θείου Αὐτοῦ ἐλέους καταστήσῃ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ ζήσωμεν αἰωνίως μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Χάριτος Αὐτοῦ.

Ἀσπαζόμεθα εὐλαβῶς τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ μεταφερόμεθα νοερῶς εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, τὸν Θεῖον Αντρωτῆν, τὸν Σωτῆρα Κύριον. Εἶναι τόση ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις μας πρὸς Αὐτόν, ὥστε φέρομεν τὸν Σταυρὸν ἐπάνω μας, εἰς τοὺς οἴκους, τὰ ἀντικείμενά μας. Δι' αὐτοῦ φωτιζομεν τοὺς ἐσκοτισμένους, ὀδηγοῦμεν τοὺς ἄνθρώπους εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Δι' αὐτοῦ αὐξάνομεν τὸ γεώργιον τοῦ Θεοῦ, καρποφοροῦμεν ἐν ἀγάπῃ καὶ μένομεν ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν εἰς τὸν παρόντα κόσμον βλέπωμεν τὰ πνευματικὰ μέσω ἐσόπτρου, εἰς τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν θὰ ἴδωμεν αὐτὰ ὡς ἔχουν, ἀρκεῖ ὅταν θὰ σημάνη ἡ ἔξοδός μας ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου νὰ εὕρη ἡμᾶς εἰς κατάλληλον ψυχικὴν κατάστασιν, ἵνα ἀπολαύσωμεν τῆς μακαριότητος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τὸ πνευματικὸν κάλλος τῆς ψυχῆς ἐξαρτάται ἐκ τῆς συνειδητοποιήσεως τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ δοθέντος ἡμῖν χαρίσματος, τῆς καλλιέργειας πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς πληρώσεως τῆς χαρᾶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

«Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν πόλιν» ('Αποκ. κβ', 14).

† Ὁ πρ. Παραμυθίας ΤΙΤΟΣ

Η Ε' ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Π. Σ. Ε. ΚΑΙ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*

Αἱ ἐργασίαι τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τὰ κείμενα αὐτῆς.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Γενικῆς συνελεύσεως ἐγένοντο, ὡς ἄλλως τε ἀνεμέντο, ἐντὸς ἐνὸς περιβάλλοντος θερμῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας, ἀλληλοκατανοήσεως καὶ ἀλληλεγγύης. Ἄπαντα τὰ μέλη αὐτῆς ἐνεπνέοντο ὑπὸ καλῆς διαθέσεως συνεργασίας καὶ μὴ προκαταλήψεως. Ὁ διατιθέμενος πρὸς συζήτησιν χρόνος ἦτο λίαν περιορισμένος, τὰ δὲ πρὸς συζήτησιν θέματα ἦσαν πολλὰ καὶ λίαν σημαντικὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως⁶. Πολλάκις, λόγω ἐλλείψεως χρόνου, ἐτίθετο τέλος εἰς τὰς συζητήσεις ἄνευ οὐδενὸς συγκεκριμένου ἀποτελέσματος. Τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ τὰς συζητήσεις τῆς ὀλομελείας, ὅσον καὶ διὰ τὰς συζητήσεις τῶν διαφόρων ὑποεπιτροπῶν. Ὡς ἐνδεικτικὸν παράδειγμα ἀρκούμεθα ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν τὰς μακρὰς συζητήσεις, αἵτινες ἐγένοντο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν προτεινομένων ἀλλαγῶν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Π.Σ.Ε. Τὸ θέμα τοῦτο, διὰ τὸν γράφοντα, εἶχεν ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι διὰ τῶν ἀλλαγῶν τούτων ἀλλοιοῦται ὁ σκοπὸς τοῦ Π.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον ἀπὸ καθαρῶς ἐκτελεστικὸν ὄργανον τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν αὐτοῦ μεταβάλλεται εἰς αὐτόνομον ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν, δυνάμενον αὐτοτελῶς νὰ μαρτυρήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ταυτιζόμενον μετὰ τῆς προσνοδικῆς περιόδου ἀφ' ἐνός, θέτον δὲ εἰς τὸ ἐξῆς τὰς θεολογικὰς ἐρεῦνας ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ ἀφ' ἐτέρου. Ὡς ἀνεξάρτητος δὲ καὶ διεθνῆς ὀργάνωσις δύναται ἀνὰ πάσαν στιγμὴν νὰ ὑπερηγήσῃ τὰς ἐκκλησίας—ιδρυτικὰ αὐτοῦ μέλη—καὶ νὰ καταστῇ μία ὑπὲρ ἐκκλησία. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς σειρᾶς τῶν παραγράφων τοῦ ἀρθροῦ 1 τῆς λειτουργίας καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι λίαν παρεκκινδυνευμένη καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ. Οὐδεὶς λόγος συνέτρεχε πρὸς ἀλλαγὴν τῆς παλαιᾶς σειρᾶς τῶν παραγράφων τούτων. Πρὸς τούτοις, οὐδεὶς λόγος συνέτρεχε νὰ ἐνθαρρυνθῇ διὰ τοῦ νέου καταστατικοῦ, ἢ εἰσοδος ἀγνώστου — πάντως λίαν περιορισμένου —

ἀριθμοῦ μελῶν μικρῶν καὶ ἀσημάντων προτεσταντικῶν παραφυάδων εἰς τὸ Π.Σ.Ε. Διὰ τῆς ἐνθαρρύνσεως ταύτης τὸ Π.Σ.Ε. προσφέρει ἀρνητικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀναζητουμένην ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅσον διὰ τῆς νέας ταύτης τακτικῆς του ἐνθαρρύνει τὴν ὑπαρξίν — ἐὰν μὴ καὶ τὴν δημιουργίαν — νέων Ἐκκλησιῶν δυνάμενων δι' ἐνὸς ἐλαχίστου ἀριθμοῦ πιστῶν νὰ καταστῶσι μέλη αὐτοῦ. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ Π.Σ.Ε., διὰ τῆς τροποποιήσεως τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξῃ πάσῃ θυσίᾳ τὴν ἐνσωμάτωσιν τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν μικρῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἐντὸς τῶν μεγάλων τοιούτων, θέτον τέρμα εἰς τὴν δημιουργίαν νέων προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ἐχουσῶν ἐλάχιστον ἀριθμὸν πιστῶν. Βεβαίως, μία τοιαύτη ἐκ μέρους τοῦ Π.Σ.Ε. τακτικὴ προϋποθέτει, σὺν τοῖς ἄλλοις, μίαν καθαρῶς ἐκκλησιολογικὴν βάσιν διὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ἢ ἐκκλησιολογικὴ δὲ αὕτη βᾶσις ἐλλείπει παντελῶς. Διὰ τὴν μελέτην καὶ ἀποδοχὴν τῶν νέων μορφῶν τοῦ καταστατικοῦ ἔπρεπε νὰ δοθῇ περισσότερος χρόνος πρὸς συζήτησιν, καθ' ὅσον τὸ καταστατικὸν εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγγυᾶται τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τοῦ Π.Σ.Ε., ὡς καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν μελῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτό. Τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προῆδρευον τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ καταστατικοῦ, ἔπρεπε νὰ εἶχον μεγαλύτεραν ἐλευθερίαν κινήσεων καὶ ἀρμοδιότητος, τὴν ὁποῖαν, δυστυχῶς, δὲν εἶχον, διὸ καὶ ὠρισμένοι προτάσεις τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἀπερρίφθησαν ὡς μὴ οὔσαι ἐγεγραμμέναι ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πρὸς συζήτησιν παραγράφων τοῦ καταστατικοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς εἶναι ὅτι ἐν τῷ καταστατικῷ, νέῳ καὶ παλαιῷ, οὐδὲ κἄν θίγονται ὠρισμένα θέματα καθαρῶς διοικητικῆς φύσεως. Ὅπως τυχαίως ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸ θέμα τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς λήξεως τῆς θητείας τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως. Διερωτώμεθα ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ὑφίσταται τοιαύτη ἐπιτροπὴ διὰ τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον μεσολαβεῖ μετὰ τῆς λήξεως τῆς θητείας τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἐκλογῆς νέων μελῶν ὑπὸ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ τὸ προσεχὲς θέρος Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὑφίσταται τώρα ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη; Ἐὰν ὄχι ποία συντονιστικὴ μεταβατικὴ ἐπιτροπὴ εἶναι ἐπιφορτισμένη μετὰ τὰ θέματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως καὶ τίνι τρόπῳ ἐκλέγονται τὰ μέλη αὐτῆς; Τίς ὁ προτείνων καὶ τίς ὁ ἐκλέγων ταῦτα;

Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου, ἀφ' ἐνός, καὶ συντονισμοῦ ἐργασιῶν τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν, ἀφ' ἐτέρου, παρατηρεῖται, ἐνίοτε, ἀντίθεσις μετὰ τὸ κείμενον τῆς μιᾶς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ κειμένου τῆς ἐτέρας. Ἡ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 252 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13-14 τεύχους.

6. Πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν δέον ἐνταῦθα νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὠρισμένοι ἐκ τῶν εἰσηγήσεων, αἵτινες ἀνεγνώσθησαν ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῆς ὀλομελείας τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως, δὲν ἦσαν καθολικῶς ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ περιορισμένου καὶ ἀφεώρων μόνον εἰς τὴν προβληματολογίαν τῶν ἐκ τοῦ τρίτου κόσμου προσερχομένων μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. Ἐν εἴδει παραδείγματος, ἀρκούμεθα ἐνταῦθα εἰς τὴν μνείαν τῶν περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναίκος ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ εἰσηγήσεων, οἱ συντάκται τῶν ὁποίων παρουσίασαν εἰς τὴν ὀλομέλειαν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως μίαν προβληματολογίαν ἐγκυρον μὲν διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ τρίτου κόσμου ἀπρηχαιωμένην ὅμως διὰ τὴν γυναῖκα τῶν ἤδη ἐκθιομηχανισθεισῶν χωρῶν καὶ ἡπείρων.

καλύτερα συνοχή, ήτις παρατηρείται μεταξύ των κειμένων τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως εἶναι ἡ συνοχή μεταξύ τῶν κειμένων τῶν δύο πρώτων ἐπιτροπῶν. Τὰ κείμενα ταῦτα συνδέονται τόσο ἀρρήκτως μεταξύ των, ὥστε τὸ ἓν συμπληροῖ τὸ ἕτερον καθ' ἓνα λίαν ἀρμονικὸν τρόπον. Συστηματικὴ ἀνάλυσις τῶν κειμένων τῆς συνελεύσεως ταύτης εἶναι, τὸ γε νῦν, ἀδύνατος διότι δὲν ἐδόθησαν εἰσέτι τὰ κείμενα εἰς τὴν τελικὴν αὐτῶν μορφήν. Ἄλλως τε μία τοιαύτη ἀνάλυσις ἐξέρχεται τῶν ὁρίων καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ παρόντος ἄρθρου. Παρὰ τὴν ὡς ἄνω ἔλλειψιν καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ πάντοτε τῶν δυνατοτήτων ἐνὸς ἄρθρου θὰ προσπαθῆσωμεν, ἐν τοῖς ἐφεξῆς, νὰ ἀναλύσωμεν, ἀπὸ ὀρθοδόξου πάντοτε πλευρᾶς καὶ ἐν εἶδει παραδείγματος, τὸ κείμενον τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς, καὶ δὴ τὸ κείμενον τῆς πρώτης αὐτῆς ὑποεπιτροπῆς.

Τὸ κείμενον τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ καλύτερον καὶ τὸ πλέον ἰσορροπημένον κείμενον τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως. Τοῦτο ἔχει πολλὰ θετικὰ στοιχεῖα διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Ὁμολογίαν. Διὰ μέσου τοῦ κειμένου τοῦτου δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ σαφῆ εἰκόνα τῆς ἐντόνου παρουσίας καὶ συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων ἐν τῷ καταρτισμῷ αὐτοῦ, δύναται δὲ τοῦτο νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸν καὶ ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐννοεῖται ἐν ταῖς γενικαῖς αὐτοῦ γραμμαδαῖς.

Παρὰ τὴν γενικὴν προσπάθειαν τῶν συντακτῶν αὐτοῦ, ὡς καὶ παρὰ τὰς ἐπεμβάσεις τῶν ὀρθοδόξων, τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, τὸ κείμενον, κρινόμενον ἀπὸ θεολογικῆς, καὶ δὴ ὀρθοδόξου ἐπόψεως, παρουσιάζει ὠρισμένως, καὶ δὴ θεμελιώδους σημασίας, ἐλλείψεις. Μεταξὺ αὐτῶν, ἐν εἶδει παραδείγματος, ἀρκούμεθα ἐνταῦθα εἰς τὴν μείαν τῶν κάτωθι:

1. Ἐν τῷ κειμένῳ γίνεται λόγος περὶ ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ ὁμολογίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος περὶ Χριστοῦ, περὶ ὁμολογίας τοῦ χριστιανοῦ, περὶ ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς κοινότητος, οὐδεὶς ὅμως λόγος γίνεται περὶ ὁμολογίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ μέρους τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ Πατρός. Ὁ Πατήρ, συμφώνως πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν παράδοσιν, ὁμολογεῖ ἢ μαρτυρεῖ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ δὲ Υἱὸς ὁμολογεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ Πατρὸς ὡσαύτως ἐν ἁγίῳ Πνεύματι (πρβλ. Ματθ. 3,16-17. Μάρκ. 1,10-11. Ματθ. 11,25-27. Α' Κορ. 12,3). Ὁ χριστιανὸς (ἢ ἡ Ἐκκλησία) ὁμολογεῖ ἢ μαρτυρεῖ περὶ τοῦ Πατρὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀρνούμενος νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνεῖται ἐν αὐτῷ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Πατέρα (πρβλ. Α' Ἰωάν. 2,23. Β' Ἰωάν. 9). Ὁ τριαδολογικὸς οὗτος χαρακτήρ τῆς ὁμολογίας εἴτε τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, εἴτε τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν ἐλλείπει ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, τὸ ὅποιον ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης μνείας τοῦ Πατρὸς, κατακλείεται διὰ τῆς μνείας τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ἐν τρισίν προσώποις.

2. Πολλάκις ἐν τῷ κειμένῳ γίνεται λόγος περὶ τῆς Discipleship (μαθητείας). Φρονοῦμεν, ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης δὲν ἔπρεπε νὰ δώσωσι τόσην μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν μαθητείαν, ὅσον εἰς τὴν υἰοθεσίαν (Filiationship). Ἡ υἰοθεσία ἀπουσιάζει παντελῶς ἐκ τοῦ κειμένου τοῦτου, ἂν καὶ αὕτη εἶναι, κατὰ τὴν Κ.Δ., καὶ δὴ κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ τὸν συντάκτην τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἰωάννου, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐμβλημα ἐκάστου χριστιανοῦ. Ὁμολογοῦμεν τὸν Κύριον καθιστάμενοι μαθηταὶ αὐτοῦ, κυρίως ὅμως ὁμολογοῦμεν τοῦτον ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν καὶ ἐλευθεροῦμεθα ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, διότι, διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου κατέστημεν οὐχὶ ἀπλῶς μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, οὐχὶ ἀπλῶς φίλοι αὐτοῦ (πρβλ. Ἰω. 15,14 ἐξ.), ἀλλὰ ἀλαβόντες οὐ πνεῦμα δουλείας, ἀλλὰ πνεῦμα υἰοθεσίας» (Ρωμ. 8,15) κατέστημεν ἀπὸ δούλοι υἱοὶ τοῦ ὑψίστου (Λουκ. 6,35), υἱοὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος (Ρωμ. 8,14.9,26. Γαλ. 3,26 4,6), υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας (Ἰωάν. 12,36. Α' Τιμ. 5,5), υἱοὶ τοῦ νυμφίου (Λουκ. 5,34), μέτοχοι τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Ἐβρ. 6,4), τὸ ὅποιον «ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας» (Ρωμ. 8,2). Τὴν υἰοθεσίαν ταύτην, περὶ τῆς ὁποίας οὐδεὶς λόγος γίνεται ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ἐπιτροπῆς, πρέπει ὅλως ἰδιαιτέρως νὰ τὴν συνδέσωμεν μετὰ τὴν ὁμολογίαν περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ μετὰ τὸ κεντρικὸν θέμα τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως, ἡγουν μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, καθ' ὅτι ἐλευθεροῦμεθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, διότι ἀκριβῶς «ὁ κύριος τὸ πνεῦμά ἐστιν· οὐ δὲ τὸ πνεῦμα κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β' Κορ. 3,17).

3. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης οὐδὲ καὶ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐσχατολογικοῦ χαρακτήρος, τὸ ὅποιον φέρει ἢ ἐκ μέρους τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ὁμολογία περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστιανός, ζῶν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ σωτηρίως δρῶν διὰ τῆς ἐκκλησίας, τείνει πάντοτε πρὸς τὸ ἔσχατον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁλοκληρωτικῶς θὰ ἀποκαλυφθῆ ἡ θεότης, τὴν ὁποίαν οὗτος θὰ βλέπῃ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Οὗτος, ἀποβλέπων πρὸς τὸ ἔσχατον τοῦτο, ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐντὸς ἐνὸς χριστολογικοῦ, ἐσχατολογικοῦ πλαισίου, τὸ ὅποιον εἶναι συνυφασμένον μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἑναρξιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἡτις τυγχάνει νὰ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν καρπὸς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4. Οὐδαμοῦ ἐν τῷ κειμένῳ τῆς ὡς ἄνω ἐπιτροπῆς γίνεται μνεία τῆς ἐκκλησίας. Εὐλόγως διερωτᾶται τις ἂν καὶ κατὰ πόσον δύναται νὰ ὁμολογηθῆ ὑφ' ἡμῶν ὁ ἀποκαλυφθεὶς Χριστὸς ἄνευ τῆς ἐκκλησίας. Βεβαίως ἐν τοῖς κειμένοις τῶν λοιπῶν ἐπιτροπῶν καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ πράξις τοῦ ὁμολογεῖν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι μία πράξις τῆς κοινότητος, τῆς ἐκκλησίας, ἢ καὶ τοῦ ἀτόμου ἀκόμη, γενομένη ὅμως πάντοτε ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἐὰν ὑπάρχῃ ἐκκλησία, αὕτη ὑπάρχει ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀγιάσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον

και δια να ομολογήση παντού και πάντοτε τον θεϊον αυτής ιδρυτήν, τον Κύριον ήμών Ιησοῦν Χριστόν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μνεία τῆς ἐκκλησίας, ἐν τῷ κειμένῳ τούτῳ, καθίσταται ἀπολύτως ἀναγκαία.

5. Ἀπό φιλολογικῆς πλευρᾶς ἐξετάζοντας τὸ κείμενον τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς χρῆσις τοῦ ῥήματος το convert δὲν εἶναι και τόσο ἀκριβῆς και εὐστοχος. Τὸ ῥήμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ θεολογίᾳ εἶναι συνυφασμένον με τὴν πράξιν τοῦ προσηλυτισμοῦ, δὲν ἀποδίδει ὀρθῶς τὸ νόημα τοῦ κειμένου. Ὁ Χριστιανὸς ἀπαξ μετεστράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἢ εἰς τὴν ἐσατολογικὴν κοινότητα τοῦ Χριστοῦ, ἔκτοτε δέ, ζῶν ἐν τῷ τῆς ἐκκλησίας και ἀγιαζόμενος δια τῶν μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας, καλεῖται νὰ ὀμολογήσῃ Ἰησοῦν Χριστόν οὐχὶ πλέον δια τῆς conversion αὐτοῦ, ἀλλὰ δια τῆς συνεχοῦς αὐτοῦ μετανοίας, μεταμορφώσεως και ἀνακαινίσεως τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Πρὸς τούτοις, ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος τοῦτου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὑφ' ἣν τοῦτο χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν συντακτῶν τῆς ἐπιτροπῆς, εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος ἐν τῇ Κ.Δ. Πρὸς ἀκριβεστέραν, ὅθεν, θεολογικὴν ἐρμηνείαν τῆς ἐννοίας, ὑφ' ἣν χρησιμοποιεῖται ὁ ἀνωτέρω ὅρος, πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον ἀντ' αὐτοῦ νὰ γίνῃ χρῆσις ἐτέρων καινοδιαθηκικῶν ὄρων, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, τῶν ὄρων «μεταμορφοῦσθαι» (πρβλ. Ρωμ. 12,12. Β' Κορ. 3,18), «μετασχηματίζειν» (Φιλ. 3,21), ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ ὄρου «ἀνακαινοῦσθαι» (Β' Κορ. 4,16. Κολ. 3,10) ἢ «ἀνακαινίζειν» (Ἐβρ. 6,6). Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ χρησιμοποιηθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὄρου δι' ἐνὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων φαίνεται ἡμῖν εὐστοχος, δοθέντος ὅτι, ὡς ἴσως ὀμολογοῦμεν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὀμολογοῦμεν διότι ἐν τῷ ἡμῶν λαμβάνει χώραν ἡ μετάνοια και ἀνακαινοῦται ὁ ἔσω ἀνθρώπος (Β' Κορ. 4,16). Ἡ ἀνακαινίσις αὕτη συντελεῖται «δια λουτροῦ πνεύματος ἁγίου» (Τίτ. 3,5), τὸ ὁποῖον, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ὀμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν δι' ἡμῶν. Συνελόντ' εἰπεῖν, ἡ πράξις τοῦ ὀμολογεῖν Ἰησοῦν Χριστόν δὲν εἶναι μία πράξις «μεταστροφῆς» τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶναι μία πράξις μετανοίας, ἀνακαινώσεως και μεταμορφώσεως τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ὅστις λαμβάνων συνειδησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀνακαινιστικῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος και ἐνσωματούμενος αὐτήν, προσπαθεῖ νὰ γίνῃ σύμμορφος τῆς εἰκόνας τοῦ ἐνσαρκωθέντος Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ.

* *

Ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος περὶ ἐπὶ μέρους ἐλλείψεων τοῦ κειμένου τῆς πρώτης ἐπιτροπῆς. Ὑπάρχουσιν ὡσαύτως και ὀρισμένοι θεολογικαὶ κατόψεις τοῦ κεντρικοῦ θέματος τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως, αἵτινες οὐδὲ κἀν ἐθίγησαν ἐν Ναϊρόμπη. Ἐπειδὴ ὁ χώρος εἶναι λίαν περιωρισμένος, ἀρκούμεθα ἐνταῦθα εἰς τὴν μνείαν μιᾶς μόνον ὀψεως τοῦ προβλήματος, ἣτις οὐδὲ κἀν ἐμνημονεύθη τόσο ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους ὅσον και ἐν ταῖς γενικαῖς συζητήσεσι τοῦ προ-

βλήματος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως. Πρόκειται περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἐλευθερίας και τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστὸς ἐλευθερῶνει ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας, ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ και ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Ἡ ἐλευθερία αὕτη ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἔχει μείστην σημασίαν δια τὸν χριστιανόν, διὸ και ἔπρεπε αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ ἰδιαίτερον ἀντικείμενον μελέτης ἐκ μέρους τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Πρὶν ἢ κατακλείσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦτο κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὑπὸ τῶν συντακτῶν τῶν κειμένων τῆς Ναϊρόμπης ἐγένετο χρῆσις ὀρισμένων πατερικῶν ὄρων. Πρόκειται, ἀκριβῶς εἰπεῖν, περὶ γραμματικῆς και οὐχὶ ἐννοιολογικῆς αὐτῶν χρήσεως, ἣτις μοιραῖως ὀδηγεῖ (τὴν οἰκουμενικὴν θεολογίαν) εἰς σύγχυσιν καθιερωμένων ὄρων. Οὕτως, ἐν τοῖς κειμένοις, πολλάκις γίνεται λόγος περὶ Conciliarity, περὶ ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας, περὶ τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας και τῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Οὐδαμοῦ, ἐν τούτοις, γίνεται ἐν αὐτοῖς λόγος περὶ τοῦ ἐπισκόπου. Διερωτώμεθα ἐὰν και κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τῶν καθιερωμένων τούτων θεολογικῶν—ἐκκλησιολογικῶν ἀληθειῶν ἀνευ ἀναφορᾶς αὐτῶν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου. Ἀπὸ πατερικῆς πλευρᾶς ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ὡς ἄνω ἐκκλησιολογικῶν προβλημάτων δὲν εἶναι δυνατὴ εἰ μὴ δια τῆς συσχέσεως αὐτῶν μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου, ἀνευ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἐκκλησία, οὔτε μυστηριακὴ διακοινωνία (Intercommunio), ἣτις, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, προϋποθέτει ἀπαραιτήτως ἐνότητα πίστεως και πλήρη ἀκεραιότητα τῆς μυστηριακῆς δομῆς τῆς ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲ διότι, συμφώνως πρὸς τὴν περὶ μυστηρίων διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, ὁ ἐπίσκοπος, ὡς ἄμεσος διάδοχος τῶν ἀποστόλων, ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐχέγγυον τῆς ἐγκυρότητος τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ και δια τῆς ἐκκλησίας τελουμένων μυστηρίων.

Ἡ ἔνεκα τεχνικῶν δυσκολιῶν και ἐτέρων θεολογικῶν λόγων παρατηροῦμεν ἀντιθέσεις και ἐλλείψεις, ἢ μὴ κατὰ βάθος και πλάτος ἐξάντησις τοῦ κεντρικοῦ θέματος και ἕτερα τινὰ ἀρνητικὰ στοιχεῖα οὐδόλως μειοῦσι τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ε' Γενικῆς Συνελεύσεως. Αὕτη δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀνωτέρα τῆς Συνελεύσεως τῆς Οὐψάλης και ὡς μία ἀναγκαία τονωτικὴ ἔνεσις δια τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τοῦ Π.Σ.Ε., τοῦ ὁποῖου τὸ μέλλον δὲν εἶναι και τόσο αἶθριον, λόγῳ ἐλλείψεως οἰκονομικῶν πόρων, οἰκουμενικῶν προσωπικοτήτων, ἐνθουσιασμοῦ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐλαττώσεως οἰκουμενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀξήσεως τῆς πνευματικῆς κρίσεως τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ὡς ἐπίσης και λόγῳ ἀναμίξεως αὐτοῦ μετὰ τὴν πολιτικὴν, ἣτις ἀνάμιξις, ἐὰν δὲν παύσῃ, θέλει μετατρέψῃ τοῦτο εἰς ἕνα δεύτερον Ο.Η.Ε. ἀδύνατον πλέον νὰ συγκινήσῃ τὸν κόσμον και νὰ ἐργασθῇ ἀποδοτικώτερον δια τὴν ἔνωσιν αὐτοῦ.

Λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος και τῆς σήμερον ἐπικρατούσης πνευματικῆς (και οἰκονομικῆς) κρίσεως, τὸ Π.Σ.Ε. καλεῖται νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀρνητικοὺς τούτους παρά-

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΙΤΟΥΛΑΡΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΕΝ Τῃ ΟΡΘΟΔΟΞῃ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Αί κατ' αὐτάς ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου γενόμεναι ἐκλογαὶ Τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων καθιστῶσιν ἐπικαιρὸν μίαν μελέτην τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τὸ ἔτος 1935, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Περὶ Χωρεπισκόπων καὶ Τιτουλαρίων Ἀρχιερέων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ».

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι δυσκόλως δύναται τις ἐνδιαφερόμενος νὰ ἀνεύρῃ σήμερον ἓνα τόσον παλαιὸν τόμον τοῦ Περιοδικοῦ ἡμῶν καταχωρίζομεν κατωτέρω ἀποσπάσματα τινὰ τῆς διαληφθεῖσης μελέτης τοῦ αἰοδίου ἐκείνου Ἀρχιεπισκόπου, ἕνεκα τῆς τυχούσης ἐπικαιρότητος τοῦ θέματος τούτου, ἥτοι τῆς κανονικότητος τοῦ θεσμοῦ τῶν Τιτουλαρίων Ἀρχιερέων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ.

«Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναφαίνονται οἱ Χωρεπίσκοποι, οὕτως ὀνομαζόμενοι διότι ἦσαν χωρῶν (= ἀγρῶν, ἀγροτικῶν παροικιῶν) ἢ κωμῶν Ἐπίσκοποι, ἔχοντες μὲν τὸν

βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου, ἀλλὰ μὴ ἀσκοῦντες αὐτοτελῶς τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ Ἐπισκόπου πόλεως, ὅφ' ὃν καὶ ὑπήγοντο. Μεταξὺ τῶν ἀγροτικῶν παροικιῶν καὶ τῶν κωμῶν, διοικητικῶς διεκρίνοντο αἱ κεντρικαὶ κῶμαι, αἱ λεγόμεναι «μητροκωμῆαι» (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς «μητροπόλεις»), αἵτινες ἦσαν τὰ κέντρα τῆς δράσεως τῶν Χωρεπισκόπων καὶ αἱ ἀφετηρίαι τῶν κινήσεων αὐτῶν ἀπὸ τὰς λοιπὰς κώμας καὶ τὰς ἀγροτικὰς παροικίας. Ἄλλ' ἐκαλοῦντο ἀπλῶς Χωρεπίσκοποι, ἅνευ ὀρισμένου τίτλου. Νεώτεροί τινες τῆς Δύσεως θεολόγοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι οἱ Χωρεπίσκοποι ἦσαν ἀπλοὶ Προσβύτεροι μὴ ἔχοντες βαθμὸν ἀρχιερωσύνης¹. Ἄλλὰ καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ ἡ θέσις μεταξὺ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, ὡς περαιτέρω θὰ ἴδωμεν, οὐδεμίαν καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι ἦσαν Ἀρχιερεῖς. Ἡ

1. Ὡς γνωστὸν, ὅπως ἀβασίμως ἡμφεσβήτησάν τινες καὶ τὸ γεγονός τῆς ὑπάρξεως ἐν τοῖς Ἀποστολικῶν χρόνοις Ἐπισκόπων φερόντων βαθμὸν Ἀρχιερωσύνης καὶ διαφόρων ὄντων τῶν Προσβυτέρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτοι ὀνομάζοντο καὶ Ἐπίσκοποι.

γοντας καὶ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους ἀξιοποιοῦν τὸν δυναμισμὸν καὶ τὰ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἐναπομείναντα μέσα. Ἡ δὲ ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν καὶ μὴ κόσμον ἐπωφελῆς αὕτη ἀξιοποίησις τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ εὐρισκομένων μέσων καὶ δυνατοτήτων ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἐνεργοποίησις καὶ διοχέτευσίς τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἀφ' ἑτέρου, οὐδὲν ἀποκλείουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιβάλλουσι τὴν ἐκ μέρους τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀσκουμένην πολυειδίῃ καὶ κατὰ πάντα καλοπροαίρετον κριτικὴν, τὴν ὁποίαν οἱ εἰλικρινῶς ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως δὲ ἰδιαιτέρως οἱ ταγοὶ τοῦ Π.Σ.Ε. ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀπορρίπτουσιν ἐκ τῶν προτέρων, δεικνύοντες ἀπροθυμίαν νὰ ἀκούσωσι τοὺς ἀσκοῦντας αὐτὴν, ὡς συνέβη ἐν Ναιρόμπη διὰ τινὰς περιπτώσεις, ἀλλὰ τούναντίον πρέπει οὗτοι νὰ προκαλῶσιν αὐτὴν διεγείροντες, οὕτω πως, τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν μελῶν καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐναποθέτοντες ἅπαν τὸ μέλλον τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς τὴν κρίσιν, τὸ ἄμεσον ἐνδιαφέρον καὶ εἰς τὴν δρᾶσιν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν — μελῶν αὐτοῦ. Ἡ τυχὸν διαφωνία, ἡ προσερχομένη ἐκ τῆς ἀσκήσεως καλοπροαίρετου κριτικῆς πρὸς ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν ὀρισμένων θεολογικῶν προβλημάτων, ὡς καὶ πρὸς ἀκριβῆ καθορισμὸν τῆς καθόλου πολιτικῆς τοῦ Π.Σ.Ε., πρέπει μᾶλλον νὰ θεωρηθῇ ὡς

θετικὸς καὶ οὐχὶ ὡς ἀρνητικὸς συντελεστής ἱκανὸς νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἰδρύθη τὸ Π.Σ.Ε. Τοῦτο δὲ διότι ἡ διαφωνία αὕτη, ἥτις ἄλλως τε εἶναι ὅπως φυσικὴ ὡς προσερχομένη ἐκ συνδιαλεγόμενων προσώπων μὴ κεκτημένων ἔτι τὴν «ἐνότητα τῆς πίστεως», ὡς ἀληθῆς ἔκφρασις καὶ ἀκραιφνῆς θεολογικῆ ἐρμηνεία τοῦ «πιστεύω» χριστιανῶν ἐχόντων διαφορετικὸν θεολογικὸν ὑπόβαθρον καὶ διαφορετικὰς «ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις», τῶν ὁποίων ἡ προέλευσις καὶ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀδιαίρετον ἀρχαίαν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει μὲ τὴν ὁμολογιακὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὴν ἑλλειψὶν ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ κατανοήσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀποτελεῖ αὕτη θετικὸν παράγοντα καὶ αἴσιον οἰωνὸν διὰ τὸ μέλλον τοῦ Π.Σ.Ε., τοῦ ὁποίου ἡ σημερινὴ εἰκὼν — πρέπει ἐνταῦθα μετὰ μεγάλης λύπης νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν — διαφέρει κατὰ πολὺ τῆς σφριγώσης εἰκόνας, τὴν ὁποίαν τοῦτο παρουσίαζε κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαί τοῦ παραπετάσματος ἐγένοντο πλήρη αὐτοῦ μέλη.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΖΑΦΕΙΡΗΣ

Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

(† Ὁ Γαρδικίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ)

ἐν Νεοκαισαρεία Σύνοδος τοῦ 314 (καν. 13.14) σαφῶς διακρίνει τοὺς «ἐπιχωρίους Πρεσβυτέρους» τῶν «Χωρεπισκόπων» ὡσαύτως ἢ Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (325) σαφῶς διακρίνει τοὺς «Χωρεπισκόπους» τῶν «Πρεσβυτέρων» (καν. 8), ἢ δὲ Δ'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (451) ἀπαριθμῆί ὡς ἐξῆς τοὺς κληρικούς «Ἐπίσκοπος, Χωρεπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος κτλ». (καν. 2). Ὡσαύτως ἢ ἐν Λαοδικεῖα Σύνοδος τοῦ 373 «τοὺς Ἐπισκόπους τῶν χωρῶν καὶ κομῶν» διακρίνει τῶν «περιοδευτῶν» Ἐπισκόπων, σαφῶς ὀνομάζουσα Ἐπισκόπους τοὺς Χωρεπισκόπους. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ὑπάρξη ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι οἱ Χωρεπίσκοποι εἶχον ἀρχιερατικὸν βαθμὸν.

Πρώτη μνεία τῶν Χωρεπισκόπων γίνεται ἐν τῷ 13ῳ κανόνι τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου, κατὰ τὰ ἔτη 314-315 συγκροτηθείσης, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ὁ θεσμὸς αὐτῶν ὑφίστατο ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῷ γνωστῷ χωρίῳ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ρώμης Κλήμεντος (90-100) «Κατὰ χώρας οὗ καὶ πόλεις κηρύσσοντες (οἱ Ἀπόστολοι) καθίστανον τὰς ἀπαρχὰς αὐτῶν, δοκιμάσαντες τῷ πνεύματι εἰς ἐπισκόπους καὶ διακόνους τῶν μελλόντων πιστεύειν»², ὑποδηλοῦνται οὐ μόνον Ἐπίσκοποι πόλεων, ἀλλὰ καὶ Ἐπίσκοποι χωρῶν ἢ κομῶν³. Ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας († περὶ τὸ 340) διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, καθαιρεθέντα ὑπὸ Συνόδου ἐν ἔτει 269, μνημονεύει ἐν τινὶ ἐπιστολῇ τῆς Συνόδου, ἐν διαστολῇ πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους πόλεων, καὶ «Ἐπισκόπων τῶν ὁμόρων ἀγρῶν»⁴, ὑφ' οὗς δέον νὰ ἐννοηθῶσιν οἱ Χωρεπίσκοποι, ὡς παρετήρησεν ἤδη ὁ Valesius⁵. Οἱ Χωρεπίσκοποι ἔργον κυρίως εἶχον νὰ μεριμνῶσι περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐγκατεσπαρμένων ἀνὰ τὰ χωρία καὶ τοὺς ἀγροὺς χριστιανῶν, τινὲς δὲ αὐτῶν δὲν εἶχον μόνιμον ἔδραν, ἀλλὰ περιόδουν, διὸ καὶ «περιοδεύονται» ἐκαλοῦντο⁶.

Οἱ Χωρεπίσκοποι, εἴτε περιοδεύοντες εἴτε μόνιμως ἐν ὀρισμένην περιοχῇ διαμένοντες, ἐξεπλήρωσαν μεγάλην ἀποστολὴν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, διότι εἰργάσθησαν πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πρὸς καταπολέμησιν τῆς αἰρέσεως τοῦ «Γνωστικισμοῦ».

Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις Χωρεπίσκοποι ὑπῆρχον ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Πόντου, Γαλατίας, Καπ-

παδοκίας, Κιλικίας, Ἰσαυρίας καὶ Βιθυνίας⁷. Προκειμένου περὶ τῆς Συρίας εἶδομεν ἀνωτέρω τὴν μαρτυρίαν ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς Σωζόμενος ἀνέγραψε τὸ χαρακτηριστικὸν γεγονός, καθ' ὃ Χωρεπίσκοποι ἐχειροτονήθησαν διαπρεπεῖς τινες μοναχοί. «Βάροςος καὶ Εὐλόγιος, οἱ καὶ Ἐπίσκοποι ἄμφω ὕστερον ἐγενέσθησαν οὐ πόλεως τινος, ἀλλὰ τιμῆς ἐνεκεν, ἀνταμοιβῆς ὡσπερ τῶν αὐτοῖς πεπολιτευμένων χειροτονηθέντες ἐν τοῖς ἰδίῳις Μοναστηρίοις, δν τρόπον καὶ Λάζαρος ὁ δηλωθεῖς». Οἱ Χωρεπίσκοποι οὗτοι εἰργάσθησαν ὕστερον ἱεραποστολικῶς παρὰ τοῖς Σύροις καὶ τοῖς Πέρσαις⁸. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς Σωζόμενος πληροφορεῖ ὅτι ἐν Κύπρῳ καὶ Ἀραβίᾳ εἶχον οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ Ἐπισκόπους ἐν ταῖς κόμαις, ὡσαύτως καὶ οἱ Μοντανισταὶ καὶ Ναβατιανοὶ ἐν Φοργία, ἐνῶ ἐν Σκυθία πολλὰ ὁμοῦ πόλεις εἶχον ἓνα Ἐπίσκοπον⁹. Τὴν ὑπαρχὴν Χωρεπισκόπων ἐν Αἰγύπτῳ πληροφοροῦμεθα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φιλέα Θμούεως πρὸς τὸν Μελέτιον Ἀνκοπόλεως, ἐμμέσως δὲ καὶ παρὰ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου, λέγοντος ὅτι ἐν Μαρεώτῃ δὲν ὑπῆρχον Ἐπίσκοποι ἢ Χωρεπίσκοποι, διότι ἡ περιοχὴ ἐκένη ὑπῆρξετο ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρειας¹⁰. Ὁ φίλος τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου μοναχὸς Δρακόντιος ἐξελέγη Χωρεπίσκοπος τῆς παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν «χώρας»¹¹. Ὁ θεσμὸς τῶν Χωρεπισκόπων εἶχε διαδοθῆ εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς τὰς ἀποσχισθείσας διὰ τῶν αἰρέσεων, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως, ἐν αἷς ἔκτοτε ἐπεκράτησεν.

Οἱ Χωρεπίσκοποι παρεκάθηντο εἰς τὰς Συνόδους. Οὕτως ἐν τῇ ἐν Νεοκαισαρεία Συνόδῳ παρεκάθησαν ὁ Στέφανος καὶ ὁ Ρόδων Χωρεπίσκοποι ἐκ Καππαδοκίας. Ἐν δὲ τῇ Α' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ κατὰ τοὺς σωζομένους καταλόγους τῶν παραστάτων ἐν αὐτῇ Ἐπισκόπων¹², παρεκάθησαν 15 Χωρεπίσκοποι, δύο ἐκ Κοίλης Συρίας, εἷς ἐκ Κιλικίας, πέντε ἐκ Καππαδοκίας, πέντε ἐξ Ἰσαυρίας καὶ δύο ἐκ Βιθυνίας. Ὁ Συ-

7. Hefele I. eclercq ἐνθ' ἀν. 11, 1208.

8. Σωζόμενον, Ἐκκλησ. Ἱστορία 6,34 Πρὸς Βάροςον Ἐπίσκοπον Ἐδέσσης ὁ Μ. Βασίλειος ἀπήλυθε δύο ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον ἂν ὁ Χωρεπίσκοπος Βάροςος ἐγένετο ὕστερον Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, δηλαδὴ δὲν εἶναι βέβαιον ἂν πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

9. Σωζόμενον, Ἐκκλησ. Ἱστορία 7,19.

10. Ἀθανασίου, Κατὰ Ἀρειανῶν, Πατρ. Migne ἑλλ. 25,100 «Μαρεώτης χώρα τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐστίν ἐν ταύτῃ σχίσμα Μελέτιος οὐκ ἠρηγήθη ποιῆσαι καὶ οὐδέποτε ἐν τῇ χώρᾳ γέγονεν Ἐπίσκοπος οὐδὲ Χωρεπίσκοπος· ἀλλὰ τῇ τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐπισκόπῳ αἱ ἐκκλησίαι πάσης τῆς χώρας ὑπόκεινται· ἕκαστος δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἔχει τὰς ἰδίας κόμας μεγίστας καὶ ἀριθμῶ δέκα πον καὶ πλείονας».

11. Ἀθανασίου, Ἐπιστολὴ πρὸς Δρακόντιον Πατρ. Migne ἑλλ. 25,524.

12. H. Gelzer, H. Hilgenfeld, O. Cuntz, Patrum Nicaenorum nomina, Lipsiae 1898. σ. LXI ἔξ.

2. Κλήμεντος Ρώμης, Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Α. 42.

3. Νικοδήμου Μίλας, Ἐπισκόπου Δαλματίας Ἱστορίας, Οἱ κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετ' ἐρμησιῶν (ρωσιστὶ), Πετρούπολις 1911-12, Β, 14.

4. Εὐσεβίου, Ἐκκλησ. Ἱστορία 7,30. Πρβλ. Νικηφόρου Καλλιστου, Ἐκκλησ. Ἱστορία, 6, 38.

5. Πατρ. Migne ἑλλ. 20,713.

6. Ἀναμφιβόλως οἱ «περιοδεύονται» δὲν ἦσαν διάφοροι τῶν Χωρεπισκόπων.

οιακός Καρόλογος ἀναγράφει 14, ὁ Ἀρμενικός μόνον 13, καὶ ὁ Κοπτικὸς 5.

Ἄξιοσημειώτος εἶναι ὁ σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκ Καππαδοκίας παραστάντων ἐν τῇ Α' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Χωρεπισκόπων, ὡς δ' ἐπληροφόρησεν ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐπὶ τοῦ Μ. Βασιλείου ἐν Καππαδοκίᾳ ὑπῆρχον 50 Χωρεπίσκοποι¹³.

Ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ (431) παρεκάθησαν Χωρεπίσκοποι καὶ ὑπέγραψαν τὰ Πρακτικὰ αὐτῆς ἐξ ὀνόματος ἑαυτῶν¹⁴, ἀλλ' οὐδεμίᾳ μνεῖα ἐγένετο ἰδιαίτερα περὶ αὐτῶν. Τοιαύτη μνεῖα ἐγένετο ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν ἣ παρεκάθησαν 5 Χωρεπίσκοποι, ἐπέχοντες τὸν τόπον ἄλλων Ἐπισκόπων, Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ Ὀλυμπίου Ἐπισκόπου Κωνσταντίας, Σωφρόνος Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Βασσιανοῦ Ἐπισκόπου Μοφουεστίας, Ἀδελφίος Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Ἀδολίου Ἐπισκόπου Ἀραβισσοῦ, Ἀδόλος ("Ἀδελος;) Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Μεσσαλίνου Ἐπισκόπου Λαοδικείας, Ἐδέλπιστος Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ Ἐπισκόπου Τενέδου Φλωρεντίου¹⁵. Ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκφράζεται περὶ τῶν Χωρεπισκόπων ὡς περὶ θεσμοῦ κανονικῶς ὑφισταμένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀσφαλίζει τὴν χειροτονίαν αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος τῆς σιμωνίας. Διὰ δὲ τοῦ θοῦ κανόνος ἀπηγόρευσεν ἡ Σύνοδος τὰς ἀπολελυμένας χειροτονίας Πρεσβυτέρων, Διακόνων καὶ τῶν κατωτέρων κληρικῶν, ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῶν καταγγελλέντων ἐν αὐτῇ περὶ τινων ὀπαδῶν τοῦ αἵρεσιάρχου Εὐτυχοῦς, οἵτινες, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιον πολλάκις ὅτι ἦσαν κληρικοί, εἰσεπήδων εἰς διαφόρους ἐνορίας καὶ διέδιδον τὴν αἵρεσιν καὶ συνετάρασσον αὐτάς. Ὁ κανὼν λέγει («Μη δὲ νὰ ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι μήτε Πρεσβύτερον μήτε Διάκονον μήτε ὄλως τινὰ τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι, εἰ μὴ ἰδικῶς ἐν ἐκκλησίᾳ πόλεως ἢ κώμης ἢ μαρτυρίῳ ἢ μοναστηρίῳ ὁ χειροτονοῦμενος ἐπικηρύττοιτο· τοὺς δὲ ἀπολύτως χειροτονοῦμένους ὥρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος ἄκυρον εἶχειν τὴν τοιαύτην χειροθεσίαν καὶ μηδαμοῦ δύνασθαι ἐνεργεῖν ἐφ' ὅβρει τοῦ χειροτονησάντος»). Εἶναι πρόδηλον

13. Περιγράφων ὁ Γρηγόριος (Εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον, Πατρ. Μigne ἑλλ. 37. 1060) τὴν κόμην τῶν Σασίμων δι' ἣν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Μ. Βασιλείου Ἐπίσκοπος καὶ παραπονοῦμενος κατὰ τοῦτον ἐπιλέγει:

«Τούτοις μ' ὁ πενήντα χωρεπισκόποις στενούμενος δέδωκε τῆς ἐνφυχίας!»

14. Mansi, *Sacrorum Conciliorum nova et amplissima Colectio*, IV, 1125. 1217. Ed. Schwartz, *Acta Conciliorum Oecumenicorum: Consilium Ephesenum, Berolini et Lipsiae 1923-30*, I, 1, 7, σ. 87-138.

15. Mansi, VI, 568, 943, 949.

ὅτι ἐν τῷ κανόνι τούτῳ, ὃν ὑπέγραψαν καὶ οἱ παρακαθήμενοι ἐν τῇ Δ'. Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ Χωρεπίσκοποι, οὐδείς λόγος γίνεται περὶ αὐτῶν, διότι οὐδέποτε ἢ χειροτονία αὐτῶν ἐθεωρήθη ἀπολελυμένην.

Ἀκολουθῶς ὁ διαληφθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐξιστορεῖ τὴν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἐξέλιξιν τοῦ θεσμοῦ τῶν Τιτουλαρίων Ἀρχιερέων καὶ καταλήγει εἰς τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

«Κατὰ ταῦτα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ΚΠόλεως παρέμεινεν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἰσχύων ὁ κανονικὸς θεσμὸς τῶν τιτουλαρίων Ἀρχιερέων ἢ Χωρεπισκόπων, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις, ἐκτὸς τῶν ἐν ταῖς ἐνορίαις τῆς ΚΠόλεως καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις μητροπολιτικοῖς κέντροις Χωρεπισκόπων, προήγοντο τιμῆς ἕνεκεν εἰς Ἀρχιερεῖς οἱ Διευθυνταὶ καὶ Σχολάρχαι τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ τῆς κατὰ Χάλην Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπονεμομένων εἰς αὐτοὺς τίτλων πάλαι ποτε διαλαμψασῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν (Σταυρουπόλεως, Σάροδεων, Σελενκείας), σήμερον δ' ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐκτὸς τῶν Ἐπισκόπων ὑπάρχουσι καὶ Μητροπολίται φέροντες τίτλους τοιούτους. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ἔνθα ἐκ τῶν νῦν Ἱεραρχῶν μόνον εἰς ποιμαίνει Μητρόπολιν ἔχουσαν ποιμνιον. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ ὄπο τοῦ Πατριαρχίου Ἱεροσολύμων χειροτονοῦμενος Ἠγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἀπὸ τοῦ ζ' αἰῶνος φέρει Ἀρχιερατικὸν βαθμὸν. Ὁ θεσμὸς τῶν τιτουλαρίων Ἐπισκόπων ἐμπολιτεύεται καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κύπρου καὶ ἐν πάσαις ἀνεξαιρέτως ταῖς Ὀρθόδοξοις Ἐκκλησίαις. Ἐν Ρωσίᾳ παρ' ἐκάστῳ Μητροπολίτῃ ὑπῆρχον καὶ οἱ Βικάριοι λεγόμενοι Ἐπίσκοποι, τιτουλάριοι βοηθοῦντες τοῖς Μητροπολίταις, συνήθως δὲ οἱ Βικάριοι μετὰ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν προήγοντο εἰς Μητροπολίτας¹⁶. Δὲν εἶχον δὲ, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Χωρεπίσκοποι, οὐδὲ κἂν τίτλους οἱ Βικάριοι, ἀλλ' ἀπλῶς τὸν βαθμὸν Ἀρχιερέως. Διὰ τοῦ βαθμοῦ τούτου ἐτιμῶντο καὶ πρόσωπα ἐξέχοντα ἐν τῇ Θεολογίᾳ, οἷος λ.χ. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπίσκοπος Σίλβεστρος ὁ τυφλός, διαπρεπῆς καθηγητὴς τῆς Λογικτικῆς καὶ Διευθυντῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Κιέβου. Τὸ σύστημα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦσα καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἔχει τιτουλαρίους Ἐπισκόπους («Βικαρίους») οἵτινες συνήθως προάγονται εἰς Ἐπισκόπους ἢ Μητροπολίτας ἐν ἐνεργείᾳ. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀκριβῶς διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς Ἐπισκοπῆς Νευροκοπίου προὔτάθησαν ὡς ὑποψήφιοι μόνον 8, πάντες δὲ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, ἐν οἷς ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σεμιναρίων Σόφιας καὶ Φιλιππουπόλεως¹⁷. Ἐν δὲ τῇ Ρουμανικῇ

16. Νικολόδημου Μίλα, *Τὸ Κανονικὸν Δίκαιον* σ. 547, 548.

17. Περιοδ. «Ἐκκλησι. Ἀγγελιαφόρος» Σόφιας, 16 Φεβρουαρίου 1935.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Ἡ ἐκλογή καὶ χειροτονία τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν
κ. Σεργίου.

Τῇ 12ῃ μηνὸς Αὐγούστου 1976 ἡ Διαρκὴς Ἱε-
ρὰ Σύνοδος προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευούσης
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν διὰ τῆς ἐκλογῆς εἰς
αὐτὴν ὡς Μητροπολίτου τοῦ Πανος. Ἀρχιμ. κ. Σερ-
γίου Σιγάλα. Ἐξέλεξεν ἐπίσης ὡς Τιτουλάριον Ἐπί-
σκοπον τῆς πάλαι ποτε διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς
Δαδώνης τὸν Πανος. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Συ-
νετόν, Ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης καὶ ὡς
Τιτουλάριον Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτε διαλαμψά-
σης Ἐπισκοπῆς Διαυλείας τὸν Πανος. Ἀρχιμ. κ. Ἀ-
λέξιον Μιχαλόπουλον, Ἱεροκέρυκα Ἱ. Μητροπόλεως
Δράμας. Εἰς τὸ τέλος τῆς Συνεδριάσεως ἐγένετο τὸ
μικρὸν καὶ Μέγα Μήνυμα τοῦ ἐψηφισμένου Ἐπισκό-
που Γρεβενῶν κ. Σεργίου.

Ἐξάλλου τῇ 13ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος
κατὰ τὴν Συνεδρίαν αὐτῆς προήγαγε τὸν Θεοφ. Ἐ-
πίσκοπον Δέρβης κ. Κοσμᾶν, ἄχρι τοῦδε Ἀρχιεραμα-
ματέα Αὐτῆς, ἐπιβραβεύουσα τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
ὑπετριακονταετῇ ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἀποχω-
ρήσει αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, εἰς Τιτουλά-
ριον Μητροπολίτην τῆς πάλαι ποτε διαλαμψάσης
Μητροπόλεως Καμπανίας. Εἰς τὴν κενωθείσαν θέσιν
τοῦ Ἀρχιεραμαματέως προήγαγε τὸν Πανος. Γραμμα-
τέα Αὐτῆς Ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον Λενῆν, ὃν καὶ ἀνή-
γαγεν εἰς Τιτουλάριον τῆς πάλαι ποτε διαλαμψάσης
Μητροπόλεως Ταλαντίου.

Ὡσαύτως ἐξέλεξε Τιτουλάριον Ἐπίσκοπον Αὐ-
λῶνος τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονα Πε-
τρίδην, Ἱεροκέρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς
καὶ Τιτουλάριον Ἐπίσκοπον Νεοχωρίου, τὸν Πρωτο-
σύγκελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς Πανος.
Ἀρχιμ. κ. Σπυρίδωνα Καλαφατάκη.

Ἐκκλησία κατὰ νόμον, ἐκτὸς τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ
στρατοῦ, ὑπάρχονσι σήμερον 12 Χωρεπίσκοποι τῶν
Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων («Ἀρχιερεῖς») ὀνο-
μαζόμενοι καὶ συνήθως ἄνευ τίτλου. Ἐπίσκοπος ἐνό-
τε εἶναι καὶ ὁ τῆς Ἱ. Συνόδου Γραμματεὺς¹⁸.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πρῶτοι τιτουλά-
ριοι Ἐπίσκοποι ὑπῆρξαν οἱ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν
τοῦ 1821 ἀπολέσαντες τὰς Ἐπαρχίας αὐτῶν προσφυ-
γόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διοικήσαντες ὡς τοποτη-
ρηταὶ διαφόρους Ἐπισκοπὰς μονίμους ἢ προσωρινὰς.
Τῷ 1918 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἐχειροτο-
νήθη Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κατὰ τὰς κανονικὰς δια-
τάξεις ὁ ἀναλαβὼν καθήκοντα Πρωτοσύγκελλου τῆς
Ἱ. Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, προαχθεὶς δὲ ὕστερον εἰς
Μητροπολίτην Ἀργολίδος. Τῷ 1922 προσέφυγον εἰς
τὴν Ἑλλάδα ἐκτὸς ἄλλων καὶ τινες τιτουλάριοι Ἐπί-
σκοποι τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως, προσληφθέντες
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὡς
βοηθοὶ Ἐπίσκοποι. Τὸν θεσμὸν τῶν βοηθῶν Ἐπισκό-
πων ἀνέγραψε καὶ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ 1923,
ἐχειροτονήθησαν δὲ συμφώνως πρὸς αὐτὸν βοηθοὶ
Ἐπίσκοποι μετὰ τῶν τίτλων Σταυρουπόλεως καὶ Βρε-
σθένης. Οὗτοι βραδύτερον δι' ἐλευθέρως πράξεως τῆς

Ἐκκλησίας κανονικῶς προήχθησαν εἰς Μητροπολί-
τας Καλαβρυτῶν καὶ Θήρας. Διὰ λόγους ὠρισμένους
ἐν τῷ τελευταίῳ Καταστατικῷ νόμῳ τοῦ 1931 κατη-
ργήθη ὁ θεσμὸς τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, ὠρίσθη
δ' ἐν αὐτῷ ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς, χειροτονίας ἢ κατα-
στάσεως Ἀρχιερέων τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων καὶ
ἀναλαμβάνόντων διοίκησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ
βεβαίως δὲν κατηργήθη καὶ ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τὸ κανονικὸν δικαίωμα τοῦ προάγειν
καὶ χειροτονεῖν Ἀρχιερεῖς. Θὰ ἦτο δὲ ἄτοπον νὰ νο-
μίση τις ὅτι ἡ μετάδοσις τῆς θείας Χάριτος δέον νὰ
κανονίζεται ὑπὸ πολιτικῶν νόμων! Ἐπὶ τῇ βάσει
τοῦ ὑπὸ τῆς Πολιτείας προσομολογηθέντος ἀναφαιρέ-
του τούτου δικαιώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξελέγη καὶ
ἐχειροτονήθη πρὸ μικροῦ, κατὰ τὰς κανονικὰς διατυ-
πώσεις, ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς
Ἐπίσκοπον, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτε διαλαμψά-
σης Ἐπισκοπῆς Χριστουπόλεως, ὃν ἔφερον ὡς τι-
τουλάριοι Ἐπίσκοποι καὶ τινες τῶν νῦν ἐν ἐνεργείᾳ
Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὕτη ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς ὑπῆρξεν ἡ ἱστο-
ρία τοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἀρξαμένου
καὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς σεβασμίας παρα-
δόσεως τῆς Ἐκκλησίας καθιερωθέντος καὶ κατακυ-
ρωθέντος θεσμοῦ τῶν Χωρεπισκόπων καὶ τιτουλα-
ρίων Ἀρχιερέων».

18. Ἐν τῇ Ρουμανίᾳ Ἐκκλησία καὶ καθ' ὃν χρόνον αὕτη
ἐξηρτάτο ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως ὑπῆρχον ἱκανοὶ τι-
τουλάριοι Ἐπίσκοποι, Καλλινίκου Δελικάνη, Πα-
τριαρχικῶν ἐγγράφων τόμ. Γ' (ἐν ΚΠόλει 1905) σ. 541, 548,
564, 634, 642, 643, 644.

Ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Σεργίου ἐγένετο τὴν 15ην Αὐγούστου εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ καὶ συνιερουργούντων τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονυσίου, Λαρίσης κ. Σεραφεῖμ, Ρωγῶν κ. Καλλινίκου, Ἀπαμείας κ. Ἰακώβου καὶ Βαβυλῶνος κ. Πέτρου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ προσεφώνησε τὸν Ἐψηφισμένον Μητροπολίτην κ. Σέργιον κατὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίαν αὐτοῦ εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

Θεοφιλέστατε,

Πάντοτε συγκινητικαὶ αἱ στιγμαὶ τοῦ πνευματικοῦ Προστάτου τῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι Κυρίου τέκνων, ὅταν ταῦτα ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα τῆς πνευματικῆς διακονίας βαρύτερα ἐπωμίζονται καθήκοντα.

Συγκινητικαὶ ὄντως αἱ στιγμαὶ, ἀλλὰ καὶ ἰδιάζουσαι, διότι αἱ μέλλουσαι διανοίγουσι πορείαν τελείως διάφορον τῆς ἄχρι τοῦδε διακονίας σου.

Ἀλλὰ μὴν («καὶ λίθοι κράζουσιν»), ὅτι ἡ φιλοπονία ἐν σεμνότητι, ἀφ' ἧς ἐξ ἀγάπης ἀληθοῦς πρὸς τὸ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας γεώργιον συγκατηρωμῆθης, ὑπῆρξαν τὰ διάσημα τῆς ὑπερκοσμοσαετοῦς πολυμεροῦς διακονίας σου. Καὶ ὡς Ἱεροκῆρουξ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν καὶ ὡς ἐφημέριος καὶ ὡς πνευματικὸς τοῦ ἐνοριακοῦ σου ποιμνίου προστάτης καὶ ὁδηγός, λαμπρὰ τὰ δείγματα πρὸς μίμησιν ἀπεθησαύρισας.

Ἐν τέλει δὲ καὶ ὡς Σύμβουλος ἐν τῇ διοικήσει τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μονῆς Πεντέλης, ἰδιαίτατα δὲ ὡς κείριον στέλεχος τοῦ Ἰδιαιτέρου ἡμῶν Γραφείου, ἀπεκάλυψας καὶ τὰ διοικητικὰ σου προσόντα, πολύτιμον καὶ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ἐπιτυχοῦς ποιμαντορίας ἐνός λογικοῦ Ποιμνίου.

Κοινωνίς ὅμως πάντων, Θεοφιλέστατε, σημειωθήτω τὸ πρᾶν τοῦ χαρακτήρος σου, τὸ καὶ μόνον ὑπεραρκετὸν ἵνα τὸν γαλήνιον Διδάσκαλον ἡμῶν πάντων ὑπενθυμίζῃ. Θὰ τὸ γνωρίσουν καὶ θὰ τὸ ἐκτιμῆσουν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ νέα πνευματικὰ σου τέκνα, καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσουν πλεον πάντων τῶν λοιπῶν ἐγνωσμένων ποιμαντορικῶν σου προσόντων.

Καὶ ἐφ' ὅσον οὕτως ἔχουσι τὰ κατὰ σέ, Ἁγίε Ἐψηφισμένε, περισσὴν ὑπολαμβάνων τὴν ἀνάγκην τῶν ὑποδείξεων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν μελλόντων νὰ ὀρθωθῶν ἐνώπιόν σου ἀρχιερατικῶν προβλημάτων, τὸν λόγον δίδω εἰς τὴν Διδαχὴν τῶν Ἀποστόλων: «Κρίνε οὖν, ὦ ἐπίσκοπε, μετὰ ἐξουσίας ὡς Θεός, ἀλλὰ τοὺς μετανοοῦντας προσλαμβάνων· ὁ Θεὸς γὰρ Θεὸς ἐστὶν ἐλέους. Ἐπίπλησε τοῖς ἁμαρτάνουσιν, νουθετεῖ τοὺς μὴ ἐπιστρέφοντας, παρακάλει τοὺς ἐστώτας ἐμμένειν τοῖς καλοῖς, τοὺς μετανοοῦντας προσδέχου ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς μετὰ ὄρκου ἐπηγγέλατο ἄφεσιν παρασχεῖν τοῖς μετανοοῦσιν ἐφ' οἷς ἡμαρτον (Δ'. Ἀποστ. XII). Πλήν, περαινόντες τὸν λόγον,

χρέος θεωροῦμεν ἐπιτακτικὸν νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς σέ, ὅτι ἡ Ἀκριτικὴ αὕτη Ἱερά Μητρόπολις ἦν ἀναλαμβάνει ἀπὸ τῆς σήμερον, ἵνα θεοφιλῶς διαποιμάνῃς, ἀπὸ μακροῦ θὰ ἔδει νὰ ἔχη πληρωθῆ, διότι ἐν τοῖς διπτύχοις τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχιερατευσάντων συγκαταλέγονται ἐθνικαὶ μορφαί, ἐν αἷς ἔντονος προβάλλει ἡ τοῦ Ἐθνομάστρου Αἰμιλιανοῦ.

Καλεῖσαι, λοιπὸν, νὰ ἐπιτελέσῃς, ὡς καὶ πᾶς Ἑλλήν Ὀρθόδοξος Ἀρχιερεὺς, ἐθνικὸν καθήκον καὶ νὰ σταθῆς ἀγρυπνος φρουρὸς τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος, ἣτις διέρχεται κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας κρίσιμους στιγμὰς, αἱ ὁποῖαι συγκεντρῶνουν τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τοῦ Ἐθνους.

Ἄνελθε λοιπὸν μετὰ θάρρους καὶ σταθερότητος τὴν βαθμίδα τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καὶ γίνου, ἂν χρειασθῆ, ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῶν ὑψηλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν καθηκόντων σου.

Ὁ Θεὸς εἴη σοι βοηθὸς εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικοὺς ἀγῶνάς σου.

Ἀντιφωνῶν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος εἶπεν:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Πατέρες,

Ἐδλογημένοι Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ἤλθατε νὰ προσενηχθῆτε εἰς τὴν ἀνεπανάληπτη ἐορτὴ τῆς ζωῆς μου.

Κλίων γόνυ ψυχῆς καὶ καρδίας, ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν ταπεινώσει πολλῇ, προσέροχομαι πρὸ τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ Βωμοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ Θεοῦ ἐλέους, μετὰ ἐν ὄλῳ ὑπὲρ καὶ εἰκοσι ἔτη, Χάριτι Χριστοῦ, διακονίας ἐν αὐτῷ, ἵνα λάβω διὰ τῶν τιμῶν χειρῶν τῆς Ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Μακαριότητος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Σεραφεῖμ, τὸ Ἱερώτατον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα.

Ὁμολογῶ, ὅτι συνέχομαι φόβῳ καὶ δισταγμῷ, αἰσθανόμενος τὰ τελοῦμενα ἐν τῇ ἱερωτάτῃ καὶ ἀνεπανάληπτῳ διὰ τὴν ζωὴν μου στιγμῇ ταύτῃ θεία συγκατανεύσει, καὶ δειλιῶ ὅταν ἀναλογίζωμαι, ὅτι καλοῦμαι πρὸς τὸ δυσχερέστερον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, δηλονότι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἐδαγγελιστοῦ.

Ὅθεν, φρίττω καὶ τρέμω, καθ' ὃ μέγα μέγιστον ἀλλὰ καὶ δυσχερέστατον τὸ ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου καὶ Ἀποστόλου, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ ὁ καλούμενος ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλός, «βροτὸς γὰρ γεννητός, ὀλιγόβιος» (Ἰωβ 14,1) ἐπὶ τῆς γῆς ὢν, καὶ αἵματι καὶ σαρκὶ περιεπλεγμένος οὐράνια ἐπιτελεῖν καλεῖται.

Ἁγιοὶ Πατέρες,

Ἐδσεβεῖς Χριστιανοί,

Γινώσκω καὶ ἀνακηρύττω μετὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς Κλήμεντος Ρώμης ὅτι ὁ μέλλων προϊστα-

σθαι τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι ὁ ἕκασταχοῦ Ἐπίσκοπος Αὐτῆς, δεῖ εἶναι «...σοφός, ταπεινόφρων, νοουθετικός ἐν ταῖς Κυριακαῖς παιδείαις, καλογνώμων, ἀποτεταγμένους πᾶσι τοῖς ἐν τῷ βίῳ πονηροῖς ἐπιτηδεύμασιν. Ἔστω ὁξὺς πρὸς τὸ γινῶναι τοὺς φαύλους καὶ φυλάσσειν αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν, φίλος δὲ ὢν πάντων, δίκαιος, κριτικός, καὶ ὅσα καλὰ ἐν ἀνθρώποις ὑπάρχει, ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος ἐν αὐτῷ κεκτήσθω· ὅτι ἀνεπίληπτος ἀδικίας ὢν ποιμὴν, τοὺς ἰδίους αὐτοῦ μαθητὰς ἀναγκάσει, καὶ διὰ τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ προτρέψονται τῶν ἰδίων αὐτοῦ ποιημάτων μιμητὰς ἀξίους γεννηθῆναι».

Καὶ ἐὰν μὲν, ἐν τοῖς πολιτικοῖς πράγμασι καὶ ἀξιώμασιν, εἶναι παγκοίμως γνωστόν, ὅτι ὅσον ἀνώτεροι αἱ λειτουργίαι τυγχάνουσι τοσοῦτον ἰκανώτερον καὶ πολλῆς καὶ μεγάλης ἀξίας, καὶ ἐν διαγωνίσμασιν αὐστηροῖς ἐπιζητούμεν τῶν ταύτας διαχειριζόμενον, τοσοῦτον μᾶλλον καὶ πολλῶ πλεόν καὶ δὴ ἀγγελικῆς ἀξίας δεόμενον τὸν ἐνταῦθα καλούμενον, εἰς τὸ τοῦ Ἐπισκόπου ἀξίωμα. Ἐκεῖσε γὰρ σωμάτων καὶ ὕλικῶν πραγμάτων ἔχει τις τὴν ἐπιστάσιαν, ἐνταῦθα δὲ ψυχῶν ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν. Ἐκεῖσε ὄρατοὶ οἱ πολέμοι ὑπάρχουσιν, ἐνταῦθα ἄρατοι ἐνεδρεύουσι οἱ κοσμοκράτορες τοῦ αἰῶνος τούτου.

Καλοῦμαι δὲ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ οὐτιδανός, ὁ περικείμενος τῆς «σαρκὸς τὰς ὠδύνας», ὁ ἐν ἀρεταῖς πτωχὸς ὑπάρχων, ὅπως, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐκλεγείς, καὶ διὰ τῆς τιμίας ψήφου τοῦ τε Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Σεραφεῖμ, ἅτε Προέδρου τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων Μελῶν Αὐτῆς, κατασταθῶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν, καλοῦμαι λέγω, ἵνα διαποιμῶν Θεοφιλῶς τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης.

Ἐπίσημη ἢ ἀποστολή, μεγίστη ἢ τιμὴ, ἀνεξόφλητος ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἡμετέρα ὀφειλή.

Οἶδα καὶ καλῶς ἐπίσταμαι, ὅτι ὀφείλω ἀποβαίνειν τὸ φῶς τοῦ Ποιμνίου, τὸ ἅλας τῆς γῆς, ὅπερ ἅλας ἀλλίξει καὶ προφυλάττει τῆς σήψεως τὰς ψυχὰς.

Γινώσκω, ὅτι δεῖ συγκαταβαίνειν χρησίμως καὶ ἐπὶ σωτηρία, τυγχάνων οὐ κόλαξ, οὐχὶ ὑποκριτής, οὐχ ὑπουλός ἀλλὰ πολλῆς ἐλευθερίας καὶ παρηγορίας ἀνάμεστος, χρηστὸς καὶ αὐστηρὸς ἄλλοτε.

Ὅθεν πρὸ τῆς τοιαύτης κλήσεως ὑπάρχων καὶ πρὸς μείζονας εὐθύναις καὶ ὑποχρεώσεις κλητευόμενος, συνεχόμενος φόβῳ καὶ ἀσθενῆς ὑπάρχων, τείνων δὲ ὄντα εἰς τὸ ἀκοῦσαι τοῦ εὐαγγελικοῦ ῥήματος, (ἰδοὺ Ἐγὼ ἰάσομαι σε), (Δ' Βασ. 20,5), ἐνδακρῶς καθικετεύω τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τοῦ καταξιῶσαι με καὶ ἀναδείξει με ἰκανὸν Ἐπίσκοπον καὶ ἄξιον τῆς Ἀρχιερατικῆς τιμῆς, ὥστε πιστῶς καὶ θεαρέτως διακονήσαι καὶ νῦν εἰς τὴν νέαν μου ἀποστολήν.

Ἐγὼ δὲ, Μακαριώτατε Δέσποτα καὶ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Σεβασμία χορεία εὐλαβῶς παρακαλῶ, ὅπως, μετὰ τοῦ χριστοπανύμου πληρώματος τῆς

Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, παρακλητικῶς, ἐνώσητε μετ' ἐμοῦ τὴν ἰκεσίαν κατὰ τὴν πανίερρον ταύτην στιγμήν τῆς Θείας τελετοουργίας, καὶ δεηθῆτε, ὅπως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὡς εἰς τὴν ἄλλην Πεντηκοστήν, ἐπελεύσεται ἐπ' ἐμοὶ καὶ δύναμις Κυρίου (Ἐπίσκοπος) ἐπισκιάση με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ὥστε ἐν πεπληρωμένῃ διακονίᾳ ἐργαζόμενος, ὡς ὁ Ποιμὴν ὁ Καλὸς (τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω καὶ τὸ πλανώμενον ἐπιστρέψω καὶ τὸ συντετριμμένον καταδήσω καὶ τὸ ἐκλείπον ἐπισχύσω καὶ τὸ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω αὐτὰ μετὰ κρίματος). (Ἰεζ. 34,16).

Νῦν δὲ περὶ πάντων τούτων (τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;) (ψαλμ. 115,3).

Καὶ ἰδοὺ τῇ ἀπορία ταύτῃ τῇ πελωρία σπεύδει καὶ νῦν ὁ Ἀγιογραφικὸς λόγος πληροφορησάτω μοι καὶ ὑποδείξει μοι, ὅτι χρὴ «φυλάσσειν σφόδρα τὸν ἀγαπᾶν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν» (Ἰησ. Ν. 23,11), «φυλάσσειν ποιεῖν σφόδρα τὰς ἐντολάς καὶ τὸν νόμον... ἀγαπᾶν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, πορεύεσθαι πάσας ταῖς ὁδοὺς αὐτοῦ, φυλάσσειν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ προσκεῖσθαι αὐτῷ καὶ λατρεύειν αὐτῷ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς ἡμῶν». (Ἰησ. Ν. 22,5).

Ἀλλὰ καὶ τί ἀνταποδώσω καὶ πρὸς Ἐγὼ, Μακαριώτατε Δέσποτα, Γεναιε οἰακοστροφέ τοῦ κλυδωνιζομένου ἐν καιροῖς πονηροῖς Ἐκκλησιαστικοῦ σκάφους, ἐκ τῶν ποικιλιῶν ἐξοπαρδοσιακῶν ρευμάτων τῆς συγχρόνου παντὸς θεσμοῦ καὶ ιδέας καταλυτικῆς ἐποχῆς, καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων χορεία, δι' ὅσα ἢ ἀγάπη Ἐγὼ ἐν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ ἐπεφυλάξεν; ὥστε, ψήφοις Κανονικαῖς, ὡς Ποιμένες καὶ ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκλέξασθαι με Μητροπολίτην τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γρεβενῶν.

Ἅγιοι Πατέρες, διαβεβαῖω Ἐγὼ καὶ ὑπόσχομαι ἀναλῶσαι ἐμὰντὸν εἰς τὴν νέαν μου διακονίαν, ἀγωνιζόμενος ὡς γνήσιος ἐργάτης τοῦ Ἀμπελώματος τοῦ Κυρίου, ἵνα φανῶ ἀξίος τῶν Ἐμετέρων προσδοκιῶν διὰ τὴν ταπεινότητά μου, θὰ εὐχῶμαι δὲ ἔσαι εἰς τὸν ἐν Τριᾷ Θεὸν ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως Ἐμῶν.

Ἐξαιτούμενος δὲ τὰς πανίερρους εὐχὰς Ἐμῶν, ὡς καὶ τοῦ ἀοιδίμου Γέροντός μου, κυροῦ Ἰακώβου, Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος διατελέσαντος, τοῦ καὶ εἰσαγαγόντός με εἰς τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν καὶ ἀργότερον προχειρισάντός με εἰς Πρεσβύτερον, δέομαι ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν πεφιλημένων μοι γονέων, ὧν τὰ πνεύματα αὐτῶν ὡδε παρίστανται συγχάροντα καὶ ἀγαλλόμενα, καθ' ὅ οἰκειοθελῶς προσέφερόν με ὡς θυσίαν τῷ Κυρίῳ, ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἀναμνησθῶ αὐτῶν ἐν εὐλαβείᾳ, ἀκροόμενος τῆς Εὐαγγελικῆς φωνῆς τῆς λεγούσης μοι: «ἐν ὅλη καρδίᾳ δόξασον τὸν πατέρα σου καὶ μητέρα ὡδύνας μὴ ἐπιλάθῃ. Μνήσθητι ὅτι δι' αὐτῶν ἐγεννήθησιν καὶ τί ἀνταποδώσεις αὐτοῖς καθὼς αὐτοῖ σοι»; (Σ. Σειρ. 7, 27-28).



† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σεργίου

Τέλος εὐγενῶς καὶ καθηκόντως ἐπιθυμῶ εὐχαριστήσαι ὄσους καὶ δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκοπίασαν ἔργω καὶ λόγῳ, κατὰ τὸ πολυτετές τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς ἔργον, οἷτινες εὐλογοῦν καὶ ἀνυψοῦν με ὑπηρετήσαν, τοῦτέστιν τοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ συνεργάτας μου καὶ ἀδελφούς, ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅς ἐρχομαι ὁ Ὑψίστος Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων ἵνα δωρηθῆται ἐνὶ ἐκάστῳ κατὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Παναγίου Ὀνόματος Αὐτοῦ.

Σύγγνωτέ μοι, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, εὗρασθε ὑπὲρ ἐμοῦ πάντες, ἵνα δοχεῖον καθαρὸν καὶ σκευὸς εὐχορηστον τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος εὐρεθῶ.

Κύριε ἐλέησον,

Κύριε ἐλέησον,

Κύριε ἐλέησον.

Βιογραφικὸν σημείωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Σεργίου.

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ εὐσεβῶν γονέων, οἵτινες καὶ νυμφαγωγοὶ ἐγένοντο αὐτῷ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ἔτει 1934. Ἀπεφοίτησεν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν ἐν ἔτει 1958. Κατὰ τὰ ἔτη 1952-1955, λαϊκὸς ὢν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα, διη-

κόνησεν ὡς κατηχητής, ἐνῶ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1955 ἐκάρη Μοναχὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.

Εἰς Διάκονον ἐχειροτονήθη τὸ ἔτος 1955 ἐντολῇ τοῦ Μακαρ. Σπυρίδωνος ὑπὸ Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου Δασκαλάκη. Εἰς Πρεσβύτερον δὲ καὶ Ἀρχιμ. τὸ ἔτος 1959 ὑπὸ Μητροπολ. Ἐλασσῶνος, ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου.

Ὑπηρετήσεν ὡς Ἱεροκέρυξ Ἱ. Μητροπ. Ἐλασσῶνος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 μέχρι τοῦ 1968.

Κατὰ τὰ ἔτη 1957-58 ἐπεμελήθη τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου εἰς στρατιωτικὰς μονάδας τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς Νοσοκομ.ῖα, ἐκπληρῶν συγχρόνως τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις.

Διετέλεσεν Δ/ντης-Πνευματικὸς μαθητικοῦ οἰκοτροφείου, ἀριθμοῦντος ὑπὲρ τοὺς 100 μαθητάς.

Δημοσιογραφεῖ δὲ εἰς τοπικὰς ἐφημερίδας ἐπὶ κοινωνικῶν θεμάτων. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1968 ἕως καὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς του ὑπηρετήσεν ὡς Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κων/νου Πειραιῶς, ἀνακαινίσας τοῦτον ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἱερᾶς διακονίας του ἐπεμελήθη πέραν τοῦ κηρυκτικοῦ, καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐν γένει ἔργου.

Ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1974 ὑπηρετήσεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Γραφείῳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ καὶ ὡς Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.

Τὴν 12ην Αὐγούστου 1976 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν.

Ἡ ἐκλογή καὶ χειροτονία τοῦ Σεβ. Τιτουλαρίου Μητροπολίτου Ταλαντίου κ. Ἀμβροσίου. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 119ης Συνοδικῆς Περιόδου, ἐν τῇ Συνεδρία Αὐτῆς τῆς 13ης Αὐγούστου ἐ.ε., ἐξελέξατο παμψηφεί Μητροπολίτην τῆς πάλαι ποτε διαλαμφθείσης ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου τὸν ἄχρι τοῦδε Γραμματέα - Πρακτικογράφον Αὐτῆς καὶ Ἱεροκέρυκα Χωροφυλακῆς Ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον Γ. Λενῆν, τὸν ὁποῖον αὐθimerὸν διώρισε καὶ Ἀρχιγραμματέα Αὐτῆς, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 32/1972.

1. ΤΑ ΠΡΟΗΓΗΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἡ θέσις αὕτη κατείχετο ἄχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Κοσμᾶ, ὅστις Συνοδικῆ ἀποφάσει ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἕνεκα τῆς συμπληρώσεως ὑπερτριακονταετοῦς ὑπη-

ρεσίας και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1 του υπ' αριθμ. 65/1976 Κανονισμού. Τὸν ἀποχωρήσαντα Ἀρχιγραμματέα ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνύψωσεν εἰς Μητροπολίτην τῆς πάλαι ποτε διαλαμφάσης ἱεραῖς Μητροπόλεως Καμπανίας.

Τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Θεοφ. Ἀρχιγραμματέως κ. Κοσμᾶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ἐν τῇ ὡς ἄνω Συνεδρία, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης τῶν Συνεδριῶν ὅ τε Ἀρχιγραμματεὺς καὶ οἱ Γραμματεῖς Αὐτῆς.

Διασκεπτομένη ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ διαληφθέντος Ἀρχιγραμματέως ἤκουσε κατ' ἀρχὴν τῆς Εἰσηγήσεως Συνοδικοῦ Συνέδρου ἐχούσης ὡς ἐξῆς:

1. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιγραμματεὺς τυγχάνει τακτικὸς ὑπάλληλος τῆς Ἱεραῖς Συνόδου. Τοῦτο διαπιστοῦται πρῶτον ἐκ τοῦ υπ' αριθμ. 4 άρθρου τοῦ υπ' αριθμ. 32/1972 Κανονισμοῦ δευτέρου δὲ ἐκ τῆς υπ' αριθμ. 4972/15.10.75 Πράξεως τῆς ΔΙΣ, δημοσιευθείσης εἰς τὸ υπ' αριθμ. 204 ΦΕΚ (ΤΗΝΠΔΔ), πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀρχικοῦ Διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς Μετακλητοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἱεραῖς Συνόδου.

2. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου I τοῦ υπ' αριθμ. 9/1970 Κανονισμοῦ, ὡς αὐταὶ ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως διὰ τοῦ άρθρου I τοῦ υπ' αριθμ. 65/1976 Κανονισμοῦ,

«οἱ τακτικοὶ Ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι συμπληροῦντες 35ετῆ πραγματικὴν καὶ συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἀποχωροῦν αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρώσει τὸ 5βον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κατὰ τὰ ἄνω 35ετοῦς ὑπηρεσίας προσμετρεῖται καὶ πᾶσα συντάξιμος ὑπηρεσία αὐτῶν εἰς ἕτερον Ν.Π.Δ.Δ. ἢ τὸ Δημόσιον καὶ προκειμένου περὶ κληρικῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡ προϋπηρεσία αὐτῶν ἢ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ άρθρου 10 παράγρ. 16, περίπτωσις α' τοῦ Ν. 671/1943».

3. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐξεταστέον α) ἐὰν ὁ Θεοφιλ. Δέρβης συνεπλήρωσε ὑπηρεσίαν 35 ἐτῶν καὶ β) ἐὰν συνεπλήρωσε τὸ 5βον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου σημείου:

Τὴν 12ην Αὐγούστου 1976 ὁ Θεοφιλέστατος συνεπλήρωσεν ὑπηρεσίαν 37 ἐτῶν, 7 μηνῶν καὶ 10 ἡμερῶν.

Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἀρχικὸς διορισμὸς αὐτοῦ ἐγένετο τὴν 2αν Ἰανουαρίου 1939 εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ἔκτοτε δὲ ὑπῆρξεν ἀνελλιπῶς μέχρι σήμερον εἰς διαφόρους ἐκκλη-

σιαστικὰς θέσεις, ὅτε τὴν 20ην Ἰανουαρίου 1972 ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱεραῖς Συνόδου. Ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ εἰς τὰς διαφόρους κατὰ καιροὺς θέσεις θεωρεῖται ἐνιαία μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ν. 671/43 (ἄρθρον 10, παράγρ. 16 περίπτ. α') ἀνεγνωρίσθη δὲ διὰ τῆς υπ' αριθμ. 5113/1947/23.10.74. Πράξεως τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 2.1.1939 (ἡμέρα τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ διορισμοῦ) ἕως τῆς 20ῆς-1-1972 (ἡμέρα τοῦ διορισμοῦ του ὡς Ἀρχιγραμματέως) ὡς ὑπὸ νόμιμον διορισμὸν διανυθὲν καὶ διὰ πᾶσαν συνέπειαν».

Οὕτω λύεται τὸ πρῶτον ζήτημα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ άρθρου 10 παράγρ. 16 περίπτωσις α' τοῦ Ν. 671/43 καὶ τοῦ άρθρου I τοῦ υπ' αριθμ. 65. Κανονισμοῦ καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιγραμματεὺς συνεπλήρωσε σήμερον 13-8-1976 ὑπηρεσίαν 37 ἐτῶν 7 μηνῶν καὶ 11 ἡμερῶν.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου σημείου:

Ὡς ἐξάγεται ἐκ Πρωτ. 1363/10.10.1974 Πιστοποιητικοῦ, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ ὑπηρεσιακῷ αὐτοῦ φακέλλῳ, οὗτος τὴν 15-8-1941 ἤγε τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1917. Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται πρόδηλον ὅτι σήμερον ἔχει συμπληρώσει τὸ 5βον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ μάλιστα ἄγει τὸ 59ον τοιοῦτον.

Ὅθεν ἐπειδὴ συντρέχουν ἀμφοτέρω οἱ παράγοντες, ἦτοι τὰ ἔτη ὑπηρεσίας καὶ τὸ ἔτος τῆς ἡλικίας ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιγραμματεὺς πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ἀπολυόμενος τῆς θέσεως αὐτοῦ. Ἡ ἀποχώρησις ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ὀριζομένη σαφῶς πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοῦ ὅρου «αὐτοδικαίως», ὅστις περιέχεται ἐν τῷ υπ' αριθμ. 1. άρθρῳ τοῦ υπ' αριθμ. 65 Κανονισμοῦ.

Ἀκολούθως ἡ Ἱερά Σύνοδος προῆλθεν εἰς τὰς ἀκολουθούσας ἀποφάσεις, ὡς αὐταὶ καταγράφονται ἐν τῷ οικείῳ Πρακτικῷ.

«Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἱερά Σύνοδος διασκεφθεῖσα ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς παραμονῆς τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀρχιγραμματέως εἰς τὴν θέσιν του, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὑπετριακονταετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τε τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ καὶ ὑπερβάντος τὸ 5βον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὡς ὁ Νόμος ὀρίζει, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως ὅπως θεωρήσῃ ὡς συντρέγοντα διὰ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Κοσμᾶν Παπαδόπουλον, Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱεραῖς Συνόδου, τὸν περὶ συμπληρώσεως 35ετοῦς ὑπηρεσίας λόγον ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, συμφώνως τῷ άρθρῳ 1 τοῦ υπ' αριθμ. 65/1976 Κανονισμοῦ, δι' οὗ ἀντικατεστάθη, ἀφ' ἧς ἴσχυσεν, ἡ ἀντίστοιχος διάταξις τῆς παραγρ. 1 τοῦ άρθρου 159 τοῦ υπ' αριθμ. 9/1970 Κανονισμοῦ, καὶ ὅπως ἐκδώσῃ τὴν σχετικὴν διαπιστωτικὴν Πράξιν, δημοσιευτέαν ἐν τῇ

Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, θεωροῦσα λελυμένην ἀπὸ τοῦδε τὴν ὑπαλληλικὴν σχέσιν τοῦ διαληφθέντος Ἀρχιγραμματέως καὶ κενὴν τὴν ἣν κατεῖχε μέχρι σήμερον θέσιν.

Τὰ Πρακτικὰ ὡς πρὸς τὴν παράγραφον ταύτην ἐθεωρήθησαν ἐπικυρωμένα.

Ἀκολούθως ἡ Ἱερά Σύνοδος, μετὰ πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς, παρεκάλεσε τὸν Γραμματέα αὐτῆς Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιον Λενῆν, ὅπως ἀναλάβῃ προσωρινῶς τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρχιγραμματέως, βοηθούμενος κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν Πρακτικῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη.

Τῶν Πρακτικῶν θεωρηθέντων καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐπικυρωμένων, ὁ διαληφθεὶς Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Λενῆς ἀνέλαβε τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρχιγραμματέως προσωρινῶς καὶ μέχρι ὁριστικῆς πληρώσεως τῆς θέσεως ταύτης, συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ ὡς Γραμματέως προσωρινῶς προσληφθέντος Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη).

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου προέβη εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀποχωρήσαντος Ἀρχιγραμματέως κ. Κοσμᾶ εἰς Μητροπολίτην Καμπανίας, ἐπιβραβεύουσα οὕτω τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολυετῇ διακονίαν αὐτοῦ.

2. Η ΕΚΛΟΓΗ

Τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Λενῆ, ὡς Μητροπολίτου Ταλαντίου παραθέτομεν ὡς ταῦτα ἐκτίθενται ἐν τῷ Πρακτικῷ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ὅπου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Εἶτα ὁμιλῶν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Μακαριώτατος: Ἅγιοι ἀδελφοί, ἡ θέσις τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἦτο ἀνεκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λίαν σημαίνουσα, διότι τὰ κατέχοντα ταύτην ἐκάστοτε πρόσωπα ἦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Συνοδικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἀναλόγως τῶν προσόντων αὐτῶν ἐκαλοῦντο νὰ συμβάλωσιν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν ἐνώπιον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἀγομένων ὑποθέσεων. Ἡ τοιαύτη σημαίνουσα τοῦ Ἀρχιγραμματέως θέσις ἐπέβαλλε πάντοτε τὴν ἀναζήτησιν τοῦ πλέον καταλλήλου προσώπου πρὸς κατάληψιν αὐτῆς, τῆς τοιαύτης καταλληλότητος ἐξαγομμένης βασικῶς μὲν ἐκ τῆς μορφώσεως καὶ τῶν διοικητικῶν ικανοτήτων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ καθόλου ἥθους, τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταρτίσεως καὶ εὐπρεπειᾶς αὐτοῦ.

Ἦδη δὲ ἀποφάσεως τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνόδου ὁ μὲν προδιατελέσας Ἀρχιγραμματεὺς Ἐπίσκοπος τότε Λέσβης καὶ νῦν Τιτουλάριος Μητροπολίτης Καμπανίας κ. Κοσμᾶς ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, ἀνετέθησαν δὲ προσωρινῶς καθήκοντα Ἀρχιγραμματέως

εἰς τὸν ἄχρι τοῦδε Γραμματέα αὐτῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον Λενῆν. Τοῦτο βεβαίως εἶναι σύμφωνον καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ άρθρου 10 παρ. 17 τοῦ Ν. 671/1943, καθ' ἣν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως προάγεται ὁ Γραμματεὺς. Ἀνεξαρτήτως ὁμοῦ τῆς ἐν λόγω διατάξεως, διὰ τὸν διαληφθέντα κληρικὸν συντρέχουσι καὶ ἅπαντα τὰ οὐσιαστικὰ πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης προσόντα, πρᾶγμα οὕτως περὶ ἧς ἔχει ἤδη ἱκανὴν ἡ Ἱερά Σύνοδος αὐτή, ἐπὶ ἐν περίπῳ ἤδη ἔτος κρῖνονσα τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἱκανότητας, ὡς ἀπέδειξε καὶ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Συνοδικὴν περίοδον καὶ γενικώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1974, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέλαβε τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Γραμματέως αὐτῆς.

Θὰ ἠδυνάμην, λοιπόν, κατόπιν τούτων νὰ προτείνω πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ὅπως ἀναθέσῃ εἰς τὸν Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιον Λενῆν ὁριστικῶς τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρχιγραμματέως, προάγουσα τοῦτον εἰς τὴν θέσιν ταύτην. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁμοφώνως ἡ Ἱερά Σύνοδος θὰ ἀπεδέχετο τὴν τοιαύτην πρότασιν μου, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον εἶναι ἐπάναγκες ὅπως μὴ βραδύνη οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἢ πλήρως τῆς θέσεως ταύτης, ἐνεκα τῶν δυσμενῶν ὁπωσδήποτε ἐπιπτώσεων, ὡς δύναται νὰ ἔχη ἐπὶ τὴν ὁμαλὴν διεξαγωγὴν τῆς Ὑπηρεσίας μία τοιαύτη βραδύτης.

Ποῖν ἢ ὁμοῦ προέλθω εἰς τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν πρὸς Ὑμᾶς, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἀναφερθῶ δι' ὀλίγων εἰς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἀρχιγραμματέως, ὡς ἐπιβάλλουσι ταύτην αἱ ἰσχύουσαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν συνθήκαι. Ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζητε καὶ Ὑμεῖς ὅτι ἐκπαλαὶ τὰ καθήκοντα καὶ αἱ δικαιοδοσῖαι τοῦ Ἀρχιγραμματέως καθίστων τοῦτον πρόσωπον ἰδιαζούσης τιμῆς ἄξιον, ἐφ' ᾧ καὶ εἰς ἅπαντα, ὡς γνωρίζω, τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα οἱ τὴν θέσιν ταύτην κατέχοντες κληρικοὶ εἶναι Ἐπίσκοποι ἢ Μητροπολίται, Τιτουλάριοι συνήθως, ἀντλοῦντες καὶ ἐκ τοῦ ἀρχιερατικοῦ αὐτῶν ἀξιώματος τὸ δέον κύρος πρὸς ἀνταπόκρισιν εἰς τὰ βαρέα, ὑπεύθυνα καὶ πολλαπλᾶ αὐτῶν καθήκοντα. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν βεβαίως ὁ Ἀρχιγραμματεὺς ἦτο πάντοτε, μέχρι τοῦ ἔτους 1972, Ἀρχιμανδρίτης, διότι οὕτω προέβλεπεν ὁ Νόμος. Κατὰ τὸ 1972 τὸ πρῶτον διωρίσθη Ἀρχιγραμματεὺς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Λέσβης κ. Κοσμᾶς, τῆς τοιαύτης προβλέψεως ὑπαρχούσης ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 32/1972, καθ' ὃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως δύναται νὰ τοποθετῆται καὶ Ἀρχιερεὺς. Ἡ ἔκτοτε διαρροῦσα τετραετία ἀπέδειξεν ὀρθὴν τὴν πρόβλεψιν ταύτην, διότι ὁ Ἀρχιγραμματεὺς ὢν Ἀρχιερεὺς ἔχει μείζον κύρος εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ζητημάτων τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ καὶ δύναται ἀπὸ ἰσχυρᾶς θέσεως νὰ ἐνθιμίῃ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ὀπηρεσιακῶν θεμάτων. Τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀγαγνωρίζων καὶ τὸ προσφάτως ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καταρτισθὲν σχέδιον νέου Καταστατικοῦ Χάρτου προέβλεψε μίαν θέσιν Τιτουλαρίου Μητροπολίτου διὰ τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱεραῆς Συν-

όδου, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν παγίωσιν τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω καὶ βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 32/1972 προτείνω ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέξῃ Τιτουλάριον Μητροπολίτην τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον Λενῆν, ἀσκοῦντα νῦν, κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς, χρέη Ἀρχιεραματεῶς, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτε διαλαμπάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου.

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁμοφώνως ἀποδεξαμένης τὴν πρότασιν ταύτην καὶ δι' ἀποφάσεως Αὐτῆς ἀνωσάσης τὴν πάλαι ποτε διαλαμπάσαν Ἐπισκοπὴν Ταλαντίου εἰς Μητρόπολιν, ἤρξατο ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς, κατὰ τε τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέκαθεν κρατήσασαν τάξιν, συμφώνως δὲ καὶ τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ Ν. 671/1943, ἅμα τῷ πέρατι τῆς ὁποίας συνετάγη καὶ ὑπεγράφη τὸ σχετικὸν Πρωτόκολλον ἐκλογῆς. Οὕτω Τιτουλάριος Μητροπολίτης τῆς πάλαι ποτε διαλαμπάσης Μητροπόλεως Ταλαντίου ἐξελέγη ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Λενῆς».

3. ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Περατωθείσης τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω γενομένης ἐκλογῆς, ὁ Ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος Λενῆς, ὅστις σημειωτέον καθ' ὃν χρόνον ἤρξατο ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς εἶχεν ἐξέλθει τῆς αἰθούσης Συνεδριῶν, ἐκλήθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἵνα τελέσῃ τὸ Μικρὸν Μήνυμα κατὰ τὴν καθιερωμένην Κανονικὴν Τάξιν.

Εἰσελθόντος λοιπὸν αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συνεδριῶν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσεφώνησε τοῦτον ὡς ἀκολούθως:

«Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Μητροπολίτα Ταλαντίου καὶ ἀγαπητέ μας ἄχρι τοῦδε Γραμματεῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,

Τὰ πολλά σου προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς σέ ἐπροίκισεν, ἢ μέχρι τοῦδε ἐργασία σου ὡς Γραμματεῶς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἢ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἀξιοθαύμαστος καὶ ἀποδοτικὴ καὶ ἀποδεικνύουσα ἱκανὸν ἄνδρα καὶ περὶ τὴν παιδείαν καὶ περὶ τὴν καθοδήγησιν ἐν πολλοῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς θέματα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι αὐτῇ ἀρμοδιὰ διὰ τὴν ἐξετάξιν (καὶ διὰ τὴν μὴ εἶπω ὅτι ὄλον τὸ βάρος τῆς Γραμματείας καὶ τῆς Ἀρχιεραματείας εἶχε καταλήξει εἰς τοὺς ὄμους σου κατ' οὐσίαν) ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα σου καὶ ὁ ἐνάρετος βίος σου καὶ ὁ καλὸς σου χαρακτήρ, ἤγαγον τὴν Ἱερὰν Σύνοδον εἰς τὸ νὰ σὰς ἐπιβραβεύσῃ, τὸ μὲν προάγουσα εἰς Ἀρχιεραματεῖα Αὐτῆς, τὸ δὲ ἀνωφύουσα εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, δίδουσα εἰς ὑμᾶς τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτε διαλαμπάσης Μητροπόλεως Ταλαντίου. Πιστεύω ἀπολύτως ὅτι ὡς Ἀρχιεραματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὡς Τιτουλάριος Μητρο-

πολίτης, ἔχων μᾶλλον καὶ τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου, θὰ κατορθώσητε πολὺ περισσότερο τὴν Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ὑπηρετήσετε καὶ γενικῶς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἀρχιεραματεία θὰ εἶδῃ ἀπὸ τοῦδε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν ἤλλαξαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι, λόγω τῶν γνωστῶν ἐπαναστατικῶν γεγονότων· θὰ εἶδῃ, λέγω, τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, πράγμα τὸ ὁποῖον ὅσοι ἐξ ἡμῶν διετέλεσαν Γραμματεῖς καὶ Ἀρχιεραματεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γνωρίζουσι κάλλιστα. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ὁ Θεὸς σὰς δίδῃ ὑγείαν καὶ δύναμιν νὰ διεξαγάγητε τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχιεραματεῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ βαστάσητε ἐπαξίως εἰς τοὺς ὄμους σας τὸ ἀξίωμα τοῦ Μητροπολίτου τῆς πάλαι ποτε διαλαμπάσης Μητροπόλεως Ταλαντίου. Ὁ Θεὸς μαζί σας».

Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακαριώτατου ἀπαντῶν ὁ Θεοφ. Ἐψηφισμένος Ταλαντίου εἶπεν:

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Σύεδροι τῆς παρουσίας Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐπὶ τὴν ἰδέαν, καθ' ἣς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ ἐκφράσῃ αὐτὸ τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μίαν τέτοιαν στιγμήν διέρχομαι αὐτὴν τὴν ὥραν. Συνέχομαι ἀπὸ συγκίνησιν, νοιώθω ὅτι εἶμαι αἰχμάλωτος τῆς ἀγάπης σας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα ἐξεφράσθη καὶ ἐκφράζεται δι' ἡμῶν. Πιστεύω ὅτι ὅσα ἡ Μακαριότης σας εἶπε περὶ τῆς ταπεινότητός μου εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερβολῆς τῆς ἀγάπης σας, τὴν ὁποῖαν ζῶ ἐπὶ δύο καὶ πλέον ἔτη, ἀπ' ὅτου μὲ ἐτιμῆσατε νὰ μὲ καλέσετε κοντά σας ὡς Γραμματεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Καὶ ἡ τοποθέτησίς μου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεραματεῶς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἡ ἐκλογή μου ὡς Μητροπολίτου τῆς πάλαι ποτε διαλαμπάσης Μητροπόλεως Ταλαντίου, ἀποτελοῦν μίαν ἀκόμη ἐνδειξίν τῆς πολλῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης ἡμῶν, Μακαριώτατε, καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς ὁποίας (ἀγάπης) θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον.

Εἶναι ἀνεξερεύνητοι, Μακαριώτατε, αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου. Τὴν σημερινὴν ἡμέραν ἔχω μίαν ἐπέτειον τῆς ζωῆς μου. Πρὸ ἐννέα ἐτῶν, εἰς τὰς 13 Αὐγούστου τοῦ 1967, εὐρισκόμενος εἰς μίαν ἱεροποστολικὴν περιουσίαν, ὅταν εἶχα ἀποσπασθῆ ἐπὶ ἐξάμηνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν περιοχὴν Φλωρίνης, ὑπέστην ἓνα αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα ἐπιβαίνων ἐνὸς στρατιωτικοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ ἐνῶ θὰ ἦτο βεβαία ἡ ἐξοδός μου ἐκ τῆς παρουσίας ζωῆς, ἐξῆλθον σῶος. Ὁ Θεὸς εὐδόκησεν μίαν τέτοιαν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνθυμούμαι εὐγνωμόνως τὴν ἐπέτειον, νὰ μοῦ δώσῃ ἀκόμη ἓνα δείγμα τῆς ἀγάπης Του καὶ τῆς στοργῆς Του. Τότε, ὅταν συνέβη τὸ ἀτύχημα τοῦτο, ἐνοιώσα ἔτι μᾶλλον ὅτι δὲν ἔχω πλέον νὰ ζῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἀλλ'

εἰς τὸν Κύριον. Ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ προσεπάθουν, ὥστε ἡ ζωὴ μου νὰ εἶναι μία προσφορὰ θυσίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν. Σήμερον θεωρῶ πλέον τὸν ἑαυτὸν μου αἰχμάλωτον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ δι' αὐτό, ἀδυνατῶ νὰ πράξω ἄλλως, πειθαρχῶ εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου, ἀποδεχόμενος τὴν ἐκλογὴν μου ὡς Τιτουλαρίου Μητροπολίτου τῆς πάλαι ποτε διαλαμφάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου καὶ δηλῶ μὲ ὄλον τὸν σεβασμὸν μου, ὅτι θὰ διατελέσω ἕνας στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἐκδαπηνῶ ὅσας δυνάμεις θὰ μοῦ δίδῃ ἐκάστοτε ὁ Θεὸς διὰ τὴν δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὀνόματός Του καὶ τὴν εὐκλειαν τῆς Ἐκκλησίας Του οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τιμῆσω τὴν ψῆφον Ὑμῶν τὴν ἀγίαν καὶ ἱεράν, διὰ τῆς ὁποίας Ὑμεῖς σήμερον μὲ ἐτιμῆσατε.

Ἐὐχαριστῶ πάντας Ὑμᾶς θερμότερα καὶ πιστεύω ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ ἀποτελῇ ἀπάντησιν εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον σήμερον ἐπράξατε. Δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ νὰ ἐπαναλάβω τοὺς λόγους: «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεπεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν μου».

Ζητῶ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς εὐχὰς Ὑμῶν διὰ τὴν νέαν μου διακονίαν.

Εἶτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατελθοῦσα εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη ἐτέλεσε τὸ Μέγα Μήνυμα τῶν Ἐψηφισμένων Τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν Καμπανίας κ. Κοσμᾶ καὶ Ταλαντίου κ. Ἀμβροσίου, ὡς καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐψηφισμένων Τιτουλαρίων Ἐπισκόπων Δαδώνης κ. Χρυσόστομου, Διακλείας κ. Ἀλεξίου, Αὐλῶνος κ. Παντελεήμονος καὶ Νεοχωρίου κ. Σπυρίδωνος.

4. Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ.

Ἐκ τοῦ σχετικοῦ Πρακτικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα:

Ἐπανερχομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἤκουσε τοῦ Μακαριωτάτου, Προέδρου Αὐτῆς εἰπόντος τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατος: Ἅγιοι ἀδελφοί, διὰ τῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι γενομένης πρὸ ὀλίγου ἐκλογῆς καὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντος μηνύματος ἀννηθῆναι εἰς τὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν τοῦ Μητροπολίτου τῆς πάλαι ποτε διαλαμφάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου ὁ ἀσκῶν χρῆθαι Ἀρχιγραμματέως Θεοφιλέστατος κ. Ἀμβρόσιος Λενῆς. Ἦδη συμπληρῶν τὴν προηγηθεῖσαν εἰσήγησίν μου ἐπιθυμῶ νὰ προτείνω ὅπως τὸν Θεοφιλέστατον Ἐψηφισμένον Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιον διορίσωμεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιγραμματέως, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθ. 32/1972,

καθ' ὃ τὴν θέσιν ταύτην δύναται νὰ καταλαμβάνῃ Ἀρχιερεὺς κατὰ παρέκκλισιν ἐκ τῶν περὶ καταλήψεως αὐτῆς διατάξεων τοῦ ἄρθρου 179 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/1970. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ νέος Τιτουλάριος Μητροπολίτης ὡς Ἀρχιγραμματέως θὰ δικαιώσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν ἐμοῦ τε καὶ ὑμῶν καὶ θὰ ἀναδειχθῇ ἄξιος τῆς τοιαύτης τιμῆς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνως ἀποδεξαμένη τὴν εἰσήγησιν ταύτην τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν α) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 178 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/1970 Κανονισμοῦ, β) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 παρ. 17 τοῦ Ν. 671/1943 καὶ γ) τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 32/1972 Κανονισμοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Ν.Δ. 87/1974, ἀπεφάσισεν ὅπως διορίσῃ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τῆς πάλαι ποτε διαλαμφάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιον Λενῆν, Γραμματέα Αὐτῆς χρηματίσαντα, ὡς Ἀρχιγραμματέα ἐπὶ βαθμῶν καὶ μισθῷ Ἰω, ἐντεταλμένη τὴν δημοσίευσιν τῆς οἰκειᾶς Πράξεως τοῦ διορισμοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς Τακτικοῦ Ἐκκλησ. Ὑπαλλήλου.

Οὕτως ὠλοκληρώθη ἡ διαδικασία ἐκλογῆς καὶ διορισμοῦ ὡς Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Ταλαντίου.

5. Η ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΑΥΤΟΥ

Τῇ 17ῃ Αὐγούστου ἐ.ε., ἡμέρᾳ Τρίτῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Παγκρατίου, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ ἡ χειροτονία τοῦ διακληφθέντος Ἐψηφισμένου. Κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἥτις σημειωτέον ἐτελέσθη ἐν ἀτμοσφαίρᾳ κατανύξεως καὶ ἐν ἀπολύτῳ τάξει, ἐν συρροῇ δὲ πλήθους πιστῶν χριστιανῶν, συνελλειτούργησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται 1) Κορινθίας κ. Παντελεήμων, 2) Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Παῦλος, 3) Ν. Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, 4) Νεαπόλεως καὶ Σταυροπόλεως κ. Διονύσιος, 5) Ραγῶν κ. Καλλίνικος, 6) Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, 7) Γρεβενῶν κ. Σέργιος, γ) Γαρδικίου κ. Χρυσόστομος ὡς καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι: 6) Ἀμφιπόλεως κ. Σίλας, 10) Δαδώνης κ. Χρυσόστομος, καὶ 11) Αὐλῶνος κ. Παντελεήμων, ἥτοι δώδεκα ἐν συνόλῳ Ἀρχιερεῖς, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ συμπεριλαμβανομένου. Ὡσαύτως παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται 1) Ν. Ἰωνίας — Φιλαδελφείας κ. Τιμόθεος, 2) Κίτρους κ. Βαρνάβας, ὅστις σημειωτέον ἐξῆλθεν ἐπὶ τούτῳ τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἰδρυματος ἐνθα ἐνοσηλεύετο ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, 3) Ἀττικῆς κ. Δωρόθεος, 4) Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιος, καθὼς καὶ 5) ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ, Φαράν καὶ Ραιθῶ κ. Δαμιανός.

Παρέστησαν ἐπίσης πλῆθος κληρικῶν, ἡ Ἡγεία τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, ἐν Σώματι, οἱ

Διοικηταί τῆς Σχολῶν Ὀπλιτῶν καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, Ἀντιπροσωπεῖται διαφόρων Ὑπηρεσιῶν καὶ πλῆθος Ἀξιωματικῶν καὶ Ὀπλιτῶν τοῦ Σώματος τούτου, τὸ ὁποῖον ὁ χειροτονηθεὶς ὑπῆρτησεν ἐπὶ ἑννέα ἔτη. Ὡσαύτως, ἐντολῇ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, παρέστη καὶ Ἀντιπροσωπεῖται τοῦ Σώματος τούτου εἰς τὰς Σχολὰς τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν κατὰ καιροὺς ὁ χειροτονηθεὶς Μητροπολίτης.

Προσφωνῶν τὸν Θεοφιλέστατον Ἐψηφισμένον Μητροπολίτην ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεῖμ εἶπε τὰ ἑξῆς:

Θεοφιλέστατε,

«Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ» (Α' Τιμ. 5,17).

Ἰδοῦ, ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῇ ἀποθησανοῦσει θείων συνταγματικῶν θεσμιῶν, ὁ καθιερωῶν τὸ μέτρον διακρίσεως τῶν ἐκλεκτῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ᾧ μέτρῳ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία χρωμένη, οἰκειᾶς τιμῆς καταξιοῖ τοὺς σεμνοὺς Αὐτῆς Ἐργάτας.

Καὶ τοῦτο, Θεοφιλέστατε, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γνοῦσα ὡς προσδιάζον ἐν τῷ προσώπῳ σου καὶ ἐν τῇ ἀκρι τοῦδε διακονίᾳ σου, ἱκανὸν καὶ ἀξίον προσέγνωκέ σε, ἵνα καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος καταξιώσῃ σε. Καὶ τούτου, οὐχ ὡς τιμῆς μόνου νοουμένου, ἀλλὰ ἐν τῇ βεβαιότητι τῆς ἱκανῆς πνευματικῆς ἀντοχῆς ὑπὸ γόμον ἐν στρατείᾳ μείζονι.

Ἄν ὁμως ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐν τῇ μερίμνῃ καὶ δικαιοκρισίᾳ Αὐτῆς οὕτως ἔγνω περὶ τῆς Θεοφιλίας σου, χάριτας καὶ ἡ ἐμὴ Μετριότης πρὸς Κύριον ὁμολογεῖ, ὅτι χαρᾶς ἀνεκκαλήτου πληροῦται ἡ καρδιά μου, πατρικῶς ἀγαλλομένη ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ προαγωγῆς σου.

Καὶ ἡ χαρὰ αὕτη, Θεοφιλέστατε, μὴ συγκαταλεγομένη ἀπλῶς μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων προσωπικῶν ἱκανοποιήσεων, θεμελιούται βαθύτερον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν στελέχους κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, ἀνταξίου εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν διὰ τε τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐὰν θὰ ἐτόλμα ἡ Μετριότης μου, ἐν ἐλέει Κυρίου, νὰ ἐπαναλάβῃ (αὐίός μου εἰ σὺ, ἐγὼ σήμερον γενένηκά σε) (Πράξ. ιγ', 33) θὰ τὸ ἔπραττον μόνον διότι, οὐχὶ σὺ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ σὲ ἔγνω καὶ σὲ ἐπέλεξα, ὡς ἀξίον διάκονον Κυρίου.

Αὕτη ἔστω διὰ σέ, Θεοφιλέστατε, ἡ διπλῆ τιμῆ, ὅτι καὶ ἀξίος κρῖνεσαι καὶ ἀξίως προάγεσαι. Ἄξιός ἐργάτης τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀριστα ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ καὶ ποιμαντικῇ, ἐφ' ἣ ἐτάχθης διακονίᾳ, ἐν ἣ τὸ ὄνομα σου δικαίως ἐν εὐλαβείᾳ θὰ

μνημονεύηται, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ, ἐν ἣ ἐπὶ ἐπαξία προαγωγῆς, ἀπὸ τοῦ νῦν κατέστης, Ἀρχιγραμματεία τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Διὰ τοῦτο οὖν, ἵνα Γραφικῶς, περάνωμεν τὸν λόγον, ἀσπουδάζε καθαρὸς εἶναι τοῖς ἔργοις, γνωρίζων τὸν τόπον σου καὶ τὴν ἀξίαν, ὡς Θεοῦ τύπον ἔχων ἐν ἀνθρώποις τῶν πάντων ἀρχεῖν ἀνθρώπων, ἱερέων, βασιλέων, ἀρχόντων, πατέρων, υἱῶν, διδασκάλων καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ὑπῆκόων. Καὶ οὕτως ἐν Ἐκκλησίᾳ καθέξον τὸν λόγον ποιούμενος, ὡς ἐξουσίαν ἔχων κρῖνειν τοὺς ἡμαρτηκότητας, ὅτι ὑμῖν τοῖς ἐπισκόποις εἰρηται: «Ὁ ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὁ ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένον τῷ οὐρανῷ».

Πορεύου, Θεοφιλέστατε, εἰς ὁδὸν Κυρίου.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ Θεοφιλέστατος Ἐψηφισμένος κ. Ἀμβρόσιος εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Σεπτῇ τῶν Ἱεραρχῶν Χορεία

Ἐντιμότατε κ. Ἀρχηγέ

Ἐντιμότατοι κ. κ. Ὑπαρχηγοὶ καὶ λοιποὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἐνδόξου καὶ λίαν μοι ἀγαπητοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς,

Ἀγαπητοὶ μου συμπρεσβύτεροι,

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Κατὰ τὴν ἀνεξερεύνητον βούλησιν τοῦ Πανοκτιόμονος Θεοῦ καὶ κρίμασιν οἷς ὁ Κύριος μόνον οἶδεν («εἰ καὶ ἀνάξιος εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαιροῦ ζωῆς»), ἵνα κατὰ τὴν ὁρολογίαν τοῦ Μ. Βασιλείου προσφθῆξωμαι, ἐλεηθεὶς παρὰ τοῦ Φιλευσπλάγχθου καὶ Παναγᾶθου Κυρίου, ψήφοις Κανονικαῖς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξελέγην ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ Μητροπολίτης τῆς πάλαι ποτε διαλαμφῆσης ἱερᾶς Μητροπόλεως Ταλαντίου, ἀφοῦ προηγουμένως καὶ δι' ὁμοφώνου Συνοδικῆς ἀποφάσεως προήχθην εἰς Ἀρχιγραμματέα Αὐτῆς, καὶ καλοῦμαι νῦν ὅπως διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Σεραφεῖμ καὶ τῶν συλλειτουργούντων αὐτῷ Σεβασμιωτάτων καὶ Θεοφιλεστάτων Ἱεραρχῶν, ἐν οἷς συγκαταριθμεῖται ἀφ' ἐνός μὲν ὁ πνευματικὸς μου Πατήρ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρωγῶν κ. Καλλίνικος Καροῦσος, Ἡγούμενος τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος («Η ΧΡΥΣΟΗΗΓΗ»), ἥτις μὲ ἐξέθρεψε ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ προσφιλέστερος μου καὶ συμμοναστῆς πλησίον τοῦ Γέροντος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος, καλοῦμαι, λέγω, ἵνα δεχθῶ πλέον τὴν τῆς Ἀρχιερατείας Χάριν διὰ τοῦ Παναγίου καὶ Τελευταρχικοῦ Πνεύματος καὶ νὰ ἀνέλθω οὕτως εἰς τὴν ὑπερτάτην τῆς ἱερωσύνης βαθμίδα.

Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς στοργικῆς πρὸς με ἀγάπης Σας, Μακαριώτατε, εἶπετε λόγους ἀγαθοὺς περὶ τῆς ἐλαχιστότητός μου. Ἄλλ' ἐν τούτοις, κάλλιον παντὸς ἄλλου τὰ κατ' ἐμὲ γνωρίζων, αἰσθάνομαι ἑαυτὸν πτωχόν, πάμπτωχον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, μὴ ἔχοντα τι ἄξιον ἐπαίνου. Εἰ δὲ καὶ ἕτερός τις ἀνακαλύπτῃ ἐν-πάρχον τι ἀγαθὸν ἐν ἐμοί, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐμὸν ἀλλὰ «Θεοῦ τὸ δῶρον» (Ἐφεσ. β', 8) καὶ κατόρθωμα τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρὸς εἰς τὸν ὁποῖον παρέδωκα τὴν φροντίδα τῆς ψυχῆς μου ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἔτι τῶν Γυμνασιακῶν μου σπουδῶν. Στιχῶν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου («εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ...ἀκολουθεῖτω μοι») (Ματθ. ιστ', 24) καὶ ζηλώσας τὴν μοναχικὴν Πολιτείαν ἀπηρηθήν τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὸν παρέδωκα εἰς τὸν Γέροντά μου, ἀσκούμενος παρ' Αὐτῷ ἐπὶ εἰκοσι ἡδὴ ἔτη καὶ πλέον εἰς τὴν Ὑποταγήν, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἠνάλωσα εἰς τὸν πνευματικὸν τοῦτον στίβον τὰ περισσώτερα ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου. Ἀσκούμενος λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν Ὑποταγήν ἐδιδάχθηνα νὰ μὴ ἀποβλέπω εἰς τὴν προσωπικὴν μου ὠφέλειαν, ἀλλὰ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας· νὰ μὴ ἔχω ἴδιον θέλημα, ἀλλὰ νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου· νὰ μὴ ἔχω τι ἰδικόν μου, ἀλλὰ νὰ διαθέτω τὰ πάντα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν· νὰ μὴ ἔχω οὔτε ἴδιαν γνώμην, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθῶ τοῦ Θεοῦ τὴν φωνήν, ἣτις εἰς τὰς Μοναστικάς Ἀδελφότητας ἐκφέρεται διὰ στόματος τοῦ Γέροντος. Ζῶν ἐν ὑποταγῇ καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Μονῆς μου, τῆς Συνοδικῆς — Σταυροπηγιακῆς Μονῆς «Παναγία ἢ Χρυσοπηγή», ἐδιδάχθηνα ὅτι ὀφείλω νὰ ζῶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ διακονῶ μέχρι θυσίας τὰ τέκνα, τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀναλίσκωμαι συνεχῶς χάριν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διατελῶ ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου τεταγμένην Διοίκησιν Αὐτῆς.

Ἡ τοποθέτησίς μου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ἣτις ἐγένετο πρὸ διετίας περίπου, ἦτο καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ πνεύματος τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὴν κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἐξ ὄλης ἰδίας πρωτοβουλίας κινουμένη, μὲ ἐπεστράτευσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἐγὼ δὲ ὡς στρατιώτης ὑπήκουσα καὶ ἀνέλαβον τὴν διακονίαν ταύτην ἀναλίσκων καθ' ἐκάστην ἑμαυτὸν ὑπὲρ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἡ ἀποδοχὴ τῆς εἰς Μητροπολίτην ἐκλογῆς μου εἶναι καὶ αὕτη καρπὸς τοῦ ἰδίου πνεύματος τῆς ὑποταγῆς. Εἰ καὶ ἀναλογίζομαι (πόσον τὸ μέτρον γῆς καὶ Δημιουργοῦ, πόσον τὸ διάφορον πληοῦ καὶ Πλάστου) (Γρηγόριος Νεοκαισαρείας Β.Ε.Π. 17, 369) καὶ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι «Θεὸς περιπολὸν ἐν σαρκί» κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, καὶ μολονότι τὴν οἰαυθήτινα ἐν ἐμοί δύναμις ὡς ἀδυναμίαν ὑπολαμβάνω καὶ ὡς ἀσθενεῖαν θεωρῶ, ἐν τούτοις ὑποτάσσομαι εἰς τὴν ἀνεξερευνήτων βούλησιν τοῦ Κυρίου μου καὶ, πειθαρχῶν εἰς τὴν κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας, προσέρχομαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνώπιον Ὑμῶν, ἵνα δεχθῶ τὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης διακονίαν καὶ δωρεάν, ἐπεχειδόμενος ἐπὶ τὴν θείαν Χάριν, ἣτις

(τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦ) καὶ ἐμπιστεύομαι ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν ἐπιθυμῶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι αἰείποτε τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταπεινὴν διακονίαν μου ἐθεώρουν ὡς μίαν σταυρώσιμον διακονίαν ἀναστάσεως. Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ θυσία ἐνὸς ἀνθρώπου, ἡ ὁποία προστίθεται εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ πεποίθησις αὕτη μοῦ ἔδιδεν ἄλλωστε δύναμιν πάντοτε εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς. Μὲ τὸ φρόνημα τοῦτο καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνέρχομαι σήμερον τὴν τρίτην βαθμίδα τῆς Ἱερωσύνης, ἵνα μετὰ μείζονος ζήλου ἐκδαπανήσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ ἀναλώσω καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Ἐὐαγγελίου πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἐθυσιάσθη καὶ πρὸς δόξαν τῆς Ἀγιωτάτης Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Αὕτη ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διατυπωθεῖσα διδασκαλία, ὅτι δηλ. ἡ ὅλη ἐπισκοπικὴ διακονία εἶναι μία σταυρῶσιμος πορεία, μάλιστα δὲ μία σταυρῶσιμος μαρτυρία Ἀναστάσεως, διότι ὁ Ἐπίσκοπος ἵσταται εἰς τόπον Ἐσταυρωμένον κηρύττοντος τὴν Ἀνάστασιν, ὡς ἀνέγνων ποιν. Ἀντῶν δυνάμιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπία Κύριον ἐπιθυμῶ μετὰ μείζονος ζήλου νὰ διακονήσω μὲ πνεῦμα ἀταπαρνήσεως καὶ θυσίας καὶ ἀγάπης τὸν σημερινὸν ἴδιον ἄνθρωπον, ὅστις, μακρύνας τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, μαστίζεται ὑπὸ ἄγχους καὶ ἀγωνίας καὶ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα ἐπισσωρεύει ἡ ἁμαρτία εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Μία τοιαύτη σταυρῶσιμος διακονία δὲν εἶναι ἔργον εὐκόλον. Ἄλλ' εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἀναδεχθῶ πᾶσαν θυσίαν ὁποθενδήποτε προερχομένην, εἴτε ἀπὸ τοὺς μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκομένους, εἴτε καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν φιλαδελφίαν τυραννοῦσι. Διότι ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ὅτε αἱ διάνοιαι τῶν ἀνθρώπων εὐκόλως σκοτίζονται, καλούμεθα νὰ βαστάζωμεν μετὰ ἄλλων καὶ τὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἐπιρρίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὄμων ἡμῶν ἀφιλάδελφοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, προσφάσει εὐσεβείας καὶ σωτηρίας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐὰν ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶχε τὸν Σωτῆρα Αὐτῆς, περὶ ὧν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναληφθῶσιν οἱ λόγοι τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν: «εἰσὶ γὰρ πολλοὶ ἐπιχαιρεστικάκοι, πρόγλωσσοι, τρίτην γλῶσσαν ἔχοντες, μισάδελφοι, ἔργον τιθέμενοι σκοροπίζειν τὰ Χριστοῦ πρόβατα» (ΒΕΠΕΣ 2, 27).

Ἐναντιὸς ὅμως ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὠτά μου οἱ λόγοι τοῦ Μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου: «Οἱ δοκοῦντες ἀξιόπιστοι εἶναι καὶ ἐτεροδιδασκαλοῦντες μὴ σε καταπλησθέντων. Στήθι ἐδραῖος ὡς ἄκμων τυπτόμενος μέγαλον ἔστιν ἀθλητοῦ τὸ δέρεσθαι καὶ νικᾶν. Μάλιστα δὲ ἐνεκεν Θεοῦ πάντα ὑπομένειν δεῖ, ἵνα καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ὑπομείνῃ» (ΒΕΠΕΣ 2, 283 Πρὸς Πολύκαρπον).

Τιμηθεὶς ὑφ' Ὑμῶν, Μακαριώτατε, νὰ ἐργάζωμαι ὑπὲρ τὴν διετίαν παρ' Ὑμῶν ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ἐδιδάχθην πολλάκις παρ' Ὑμῶν ἐν τῇ πράξει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Θεοφόρου Πατρός. Ἡ ἀγάπη Ὑμῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀδόλος καρδιά Σας, ἡ ἀξιοθαύμαστος εὐκρίνεια Σας, ἡ ἀνεξικακία Σας, ἡ φροντίς Σας διὰ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἀνάδειξιν τῶν ἀξίων κληρικῶν, ἡ ἀγωνία Ὑμῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μοὶ παρέσχον πολλάκις τὴν ἐδκαιρίαν νὰ Σᾶς ἴδω ὡς ἄκμονα τυπτόμενον, ἔχοντα τὸ γνῶρισμα τοῦ μεγάλου ἀθλητοῦ καὶ ὑπομένοντα πικρίας διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνερχόμενος καὶ ἐγὼ τὴν τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμίδα καὶ ἀναλαμβάνων παραλλήλως τὰ ἐξόχως τιμητικὰ καθήκοντα τοῦ Ἀρχιεραγματέως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ παραμείνω ὡς ἄκμων τυπτόμενος, ἀντιμετωπίζων καὶ τὸν πρόσθετον μόχθον τῶν δυσκόλων διοικητικῶν κλπ. εἰθνηῶν ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἀνατεθέντος μοὶ ἔργου τούτου, ἀτενίζων ἀείποτε εἰς τὸν Κύριον καὶ ἀντλῶν ἐξ Αὐτοῦ τὴν δύναμιν.

Ὑπὸ τοιαύτας σκέψεις προσέρχομαι σήμερον ἐνώπιον Ὑμῶν, ἵνα καταστῶ διὰ τῶν τιμίων χειρῶν Ὑμῶν Ἐπίσκοπος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως πρὶν ἢ παραδώσω ἐμαντὸν Ὑμῶν νὰ στιχορρογήσω μικρὰν τινα εὐχαριστήριον ᾠδὴν.

Εὐχαριστῶ πρὸ πάντων καὶ ὑπεράνω πάντων τὸν Ἐλεήμονα Κύριόν μου, διότι ἐποίησε ἔλεος μετ' ἐμοῦ καὶ παρατείνει τὸ ἔλεός Του ἐπ' ἐμοί.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης Ὑμᾶς μὲν, Μακαριώτατε, διότι με προεβάλετε, τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱεράν Σύνοδον δὲ διότι παμψηφεί ἐξελέξατό με Μητροπολίτην τῆς πάλαι ποτε διαλαμφθείσης Μητροπόλεως Ταλαντίου. Ἐπιπροσθέτως εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καὶ διὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν πρὸς με ἐμπιστοσύνην τῆς Ἱεραῆς Συνόδου κατὰ τὴν ἀνάθεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρχιεραγματέως Αὐτῆς.

Εὐχαριστίας ἀναπέμπω πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τοὺς συλλειτουργοῦντας Ὑμῶν σήμερον καὶ τοὺς ἐν τῷ Ἱεροῦ Βήματι συμπροσευχομένους, τὸν εὐσεβῆ Κλῆρον καὶ τὸν φιλόχριστον Λαόν τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν σήμερον ἐνταῦθα, ἵνα διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀγάπης των με στηριξῶσιν εἰς τὴν νέαν ὑψηλὴν μου διακονίαν.

Ὡσαύτως εὐχαριστῶ ὅλως ἰδιαιτέρως τὸν Ἐντιμώτατον κ. Νικόλαον Κοντσανᾶν, Ἀντιστρατήγον— Ἀρχηγὸν Χωροφυλακῆς, τοὺς κ. κ. Πρῶτον καὶ Δεύτερον Ὑπαρχηγούς καὶ τὴν λοιπὴν Ἡγεσίαν τοῦ Σώματος, τοὺς κ. κ. Λοικητὰς τῶν Σχολῶν Ὀπλιτῶν καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, τοὺς λοιποὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ Ὀπλίτας τοῦ Σώματος, οἵτινες ἔσπευσαν ἐνταῦθα ἵνα διαδηλώσωσι τὴν χαρὰν των διὰ τὸν πνευματικὸν των πατέρα. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν εὐχαριστῶ καὶ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Χωροφυλακῇ πνευμα-

τικά μου τέκνα, τὰ ἐγκατεσπαρμένα ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ μοχθοῦντα εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ ὑπηρεσιακοῦ των καθήκοντος, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἐν τῷ Ναῶ τῶν Σχολῶν προσφιλεῖς μου συνεργάτας. Εὐχαριστῶ τοὺς πάντας, διότι πάντες με περιέβαλλον πάντοτε διὰ τοῦ βαθύτατου σεβασμοῦ των καὶ τῆς στοργικῆς των ἀγάπης. Εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ Σώματα Ἀσφαλείας γενικώτερον καὶ τὸ ἐνδοξον Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς εἰδικώτερον θὰ κατέχη πάντοτε κεντροικωτάτην θέσιν.

Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀπευθίνο ἰδιαιτέρως θερμὸν ἐν Κυρίῳ ἀσπασμὸν πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγαπητοὺς μοὶ Ἀξιωματικοὺς καὶ Ὀπλίτας τῆς Ἑλληνικῆς Χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, οἱ ὅποιοι τὴν στιγμήν ταύτην, συνεπεία οἰουδηποτε ἀτυχοῦς συμβάντος ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ὑπηρεσιακοῦ των καθήκοντος, ἐστερήθησαν τῶν ἀγαθῶν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἐλευθερίας των, δέομαι δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς ἀνατεθείσης ὑπηρεσίας καὶ δὴ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ καθήκοντος.

Πρὸς τούτοις εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἀδελφοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, οἵτινες ὡς ἐπίσημος ἀντιπροσωπεία παρίστανται σήμερον ἐνταῦθα, ἵνα τιμήσωσι τὴν ἀνεπανάληπτον διὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου ἡμέραν ταύτην.

Τέλος κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμήν ἐπιθυμῶ ὀφειλετικῶς νὰ ἐκφράσω τὴν ἰσόβιον ἐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν σεπτὸν μου Γέροντα, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ρωγῶν κ. Καλλίνικον Καροῦσον, δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπὶ μίαν εἰκοσαετιάν ἤδη ἐμόχθησε καὶ δι' ὅσα μοῦ προσέφερε διὰ τὴν κατὰ Θεὸν πρόοδον καὶ προκοπὴν μου. Πᾶν ὅ,τι ἔχω καὶ πᾶν ὅ,τι προσέφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ὀφείλω εἰς ἐκείνον. Εἰς τοὺς γονεῖς μου ὀφείλω βεβαίως τὸ ζῆν καὶ τὸ ὅτι δὲν ἐμπόδισαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀφιερώσεώς μου, ἀλλ' εἰς τὸν Γέροντά μου ὀφείλω τὸ εὐ καὶ τὸ χριστιανικῶς ζῆν.

Πρὸς τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι κατηξιώθησαν ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ παρίστανται σήμερον ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐδλογημένην ταύτην ἡμέραν, ἐκφράζω βαθύτατον σεβασμὸν καὶ ἐγνωμοσύνην, διότι μετὰ κόπου καὶ μόχθου σὺ τοῦ τυχόντος ἐν τιμότητι ἐργαζόμενοι μοὶ παρέσχον ἅπαντα τὰ ἐφόδια διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν μόρφωσίν μου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν εὐχὴν των διὰ τὴν εἰς τὸν Κύριον ἀφιερώσιν μου.

Τοὺς ἱκετεύω νὰ δοξολογῶν μετ' ἐμοῦ τὸν Κύριον, διότι ἤμουρε τόσον πλουσίως τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἰδρωτάς των.

Καὶ νῦν, Μακαριώτατε, δεχθῆτε καὶ αἰθῆς τὸν βαθύτατον καὶ νεικὸν σεβασμὸν μου, τὰς ἐκ βάθους εὐχαριστίας μου καὶ τὴν διηρηκῆ ἐγνωμοσύνην μου, ἀνθ' ὧν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ὅτε τὸ πρῶτον με ἐκαλέσατε παρ' Ὑμῶν καὶ με περιεβάλετε διὰ τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης Σας, ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ὅτε θὰ μοῦ χορηγήσητε τὸ ὑπέροτα-



† Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος

τον δῶρον, τὴν Ἀρχιερωσύνην. Παραδίδων ἑμαυτὸν Ὑμῖν, ἵνα δεχθῆ τὴν δωρεάν ταύτην, ἀναφωνῶ πρὸς τὸν Κύριόν μου:

«Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε... καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ Ἀχοάντου σου Σώματος καὶ Αἵματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος». «Ἄλλ' ὡς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπεινώσας σεαντόν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου» διότι «ἐμοὶ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ· τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου» (Εὐχαὶ τῆς θείας Μεταλήψεως). Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν. Ἀμήν.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ταλαντίου κ. Ἀμβροσίου.

Ὁ Μητροπολίτης Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος (κατὰ κόσμον Ἀθανάσιος) Λενῆς ἐγενήθη μὲν ἐν Ἀθήναις τὸ ἔτος 1938, ἀνετράφη δὲ ἐν Πάτραις, ὅπου καὶ ἐπεράτωσε τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς. Ἐν συνεχείᾳ εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἔλαβε τὸ πτυχίον αὐτοῦ τὸ ἔτος 1963.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1959 καθίσταται ὑποτακτικὸς τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ» καὶ παραμένει ἕκτοτε ἀνελλιπῶς ἐν ὑποταγῇ ὑπὸ τὸν Γέροντα αὐτοῦ Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ρωγῶν κ. Καλλίνικον Καροῦσον. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀπετέλεσε μέγιστον κεφάλαιον διὰ τὴν ὄλην ζωὴν καὶ πολιτείαν αὐτοῦ.

Τὸ ἔτος 1961 κείρεται μοναχὸς καὶ τὴν 31ην Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους χειροτονεῖται Διάκονος, τὴν δὲ 17.7.1963 πρεσβύτερος. Ὑπηρέτησεν ὡς Ἐφημέριος καὶ Ἱεροκέρυξ εἰς τὸν ἐν Ἀμαρουσίῳ ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἐπὶ τετραετίαν, ἀκολούθως δὲ καὶ εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου Ν. Ψυχικοῦ. Τὸ ἔτος 1967 ἀπεσπάσθη ἐπὶ ἐξάμηνον εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φλωρίνης καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν περιοχὴν Εἰνοῦ Νεροῦ.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1968 διωρίσθη Ἱεροκέρυξ τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, λαβὼν ἐξ ἀπονομῆς τὸν βαθμὸν τοῦ Μοιράρχου, ὅθεν καὶ προήχθη ἀργότερον εἰς Ταγματάρχην. Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἀνέπτυξε ποιμαντικὴν δρασὶν κηρύττων ἀνελλιπῶς ἐν τῷ Ναῷ, διδάσκων ἐν ταῖς Σχολαῖς Ὀπλιτῶν καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς, περιοδεύων εἰς ἔδρας Ἀνωτέρων Διοικήσεων καὶ ὀμιλῶν ἐν αὐταῖς. Διετέλεσε ὡσαύτως Καθηγητὴς εἰς τὰς Σχολὰς Μετεκπαιδύσεως Μοιράρχων καὶ Ἀστυνόμων, ὡς καὶ εἰς τοιαύτας Στελεχῶν Ἀσφαλείας.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1974, ἐπιστρατευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσέφερε παραλλήλως τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καὶ ὡς Γραμματεὺς Αὐτῆς. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης τὴν 13.8.1976 προήχθη παμψηφεί εἰς Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐξελέγη παραλλήλως Τιτουλάριος Μητροπολίτης Ταλαντίου.

Διετέλεσεν ἐπίσης μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, Κατηχητὴς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κ.κ. Ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐπισκεφθεὶς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅθεν καὶ ἔλαβε τιμητικὰς διακρίσεις.

Συνέγραψεν εἴκοσι περίπου μελέτας ἐποικοδομητικοῦ, ἱστορικοῦ καὶ ἀντιαιρετικοῦ κυρίως περιεχομένου. Ἀρθρογραφεῖ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ».

Εἰς τὰς κατ' ἔτος συντασσομένας ἐν τῇ Χωροφυλακῇ ἐκθέσεις ὑπηρεσιακῆς ἐπιδόσεως, κρινόμενος ἐβαθμολογήθη πάντοτε μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα.

Γνωρίζει Ἀγγλικά καὶ Γερμανικά.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
Τ. Α. Κ. Ε.

Έν Αθήναις τῆ 30-6-1976

Αριθμ. Πρωτ. 16321 Αριθμ. Έγκ. 14.

Ταχ. Διεύθυνσις: Σοφοκλέους 4 (Τ. 121)

Πληροφορίαι: Μιχ. Σκουτέρης

Τηλέφωνον: 32108-674.

Πρὸς

Απάσας τὰς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπὰς καὶ Ἱεράς
Μητροπόλεις τῆς Ἐπικρατείας

ΘΕΜΑ: «Κοινοποιεῖται ἡ ὑπ' ἀριθμ. 60/2632/17-6-1976 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν».

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ κοινοποιήσωμεν Ὑμῖν κατωτέρω ὡς ἔχει τὴν ἐν θέματι ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοιν. Ὑπηρεσιῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καταβαλλομένων συντάξεων», δημοσιευθεῖσαν τὴν 24-6-1976 εἰς Φ.Ε.Κ. 828-Β καὶ νὰ σημειώσωμεν τὰ κάτωθι:

Διὰ τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως αἱ συντάξεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. αὐξάνονται ἀπὸ 1-1-1976 αἱ μὲν ἀπονεμηθεῖσαι μέχρι 30-6-1968 κατὰ 7,5%, καὶ κατὰ 7,5% εἰσέτι ἀπὸ 1-5-1976, αἱ δὲ ἀπονεμηθεῖσαι ἀπὸ 1/7/68-31/12/1975 κατὰ 5%, καὶ ἀπὸ 1/5/1976 κατὰ 5% εἰσέτι. Ἐπίσης αἱ ἀπονεμηθεῖσαι συντάξεις ἀπὸ 1/1-30/4/1976 καὶ ἐπὶ ἀποδοχῶν τοῦ Ν. 283/76 αὐξάνονται ἀπὸ 1-5-1976 κατὰ 5%.

Τὴν ἀνωτέρω αὐξήσιν τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἔκρινεν ἀναγκαίαν ἀφ' ἑνός, λόγῳ αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐφημεριῶν, βάσει τοῦ Ν. 283/75, κατὰ 5% ἀπὸ 1-1-1976 καὶ κατὰ 5% εἰσέτι ἀπὸ 1-5-1976, ἀφ' ἑτέρου δὲ λόγῳ τοῦ χαμηλοῦ ὕψους εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκονται εἰσέτι αἱ συντάξεις καὶ κυρίως τῶν παλαιωτέρων.

Σήμερον ἡ πλήρης σύνταξις ἐφημερίου, ἀνήκοντος εἰς τὴν Α' κατηγορίαν καὶ εἰς τὸν 3ον βαθμὸν, ἀνέρχεται εἰς δρχ. 12.348, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Β' Κατηγορίαν καὶ εἰς τὸν 5ον βαθμὸν εἰς δρχ. 8988, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν καὶ εἰς τὸν 6ον βαθμὸν εἰς δρχ. 8075, τοῦ δὲ ἀνήκοντος εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν καὶ εἰς τὸν 7ον βαθμὸν εἰς δρχ. 6951.

Εἰδικώτερον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ποσοστὸν αὐξήσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καθώρισεν διὰ τοὺς συνταξιοδοτηθέντας μέχρι 30-6-1968 ποσοστὸν 5% ἀνώ-

τερον τοῦ ποσοστοῦ τῶν συνταξιοδοτηθέντων ἀπὸ 1/7/1968-31/12/1975 καὶ τοῦτο λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ σύνταξις τῶν παλαιωτέρων, κανονισθεῖσα ἐπὶ τῶν τότε ἰσχυόντων μισθῶν, οἱ ὅποιοι ἐκυμαίνοντο εἰς ἐξαιρετικῶς χαμηλὰ ἐπίπεδα, ὑπολείπεται τῆς συντάξεως τῶν μετέπειτα παρὰ τὰς κατ' ἐπανάληψιν αὐξήσεις αὐτῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ μάλιστα καὶ πάλιν κατὰ μεγαλύτερον ποσοστὸν.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κατηγοριῶν ὀφείλεται ὡς εἶναι γνωστὸν, εἰς τὴν διαβάθμισιν τῶν ἐφημεριῶν, βάσει τοῦ Α.Ν. 469/68 εἰς βαθμοὺς τῆς ὑπαλληλικῆς Ἱεραρχίας, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἐγένετο καὶ διὰ τοὺς συνταξιοδοτηθέντας μέχρι τῆς 30-6-1968 καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν δημιουργίαν οἰκονομικῆς ἐξισορροπίσεως μεταξὺ τῶν συνταξιούχων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἴσης μεταχειρίσεως καὶ χρηστῆς διοικήσεως.

Ἡδη διὰ τῆς, κατὰ τὰ ἄνω, αὐξήσεως καλύπτεται κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἡ ὕφισταμένη διαφορὰ μεταξὺ τῶν συντάξεων.

Ἐπίσης διὰ τῆς ἐν λόγῳ Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως καθορίζεται ἀπὸ 1-1-76 ὡς κατώτατον ὄριον συντάξεων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τὸ ποσὸν τῶν 2688, ἀπὸ δὲ τῆς 1-5-1976 τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 2875. Τὸ νέον τοῦτο κατώτατον ὄριον εἶναι ὑπερδιπλάσιον τοῦ τοιοῦτου τῶν συνταξιούχων τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἀνέρχεται εἰς δρχ. 1300 καὶ ἀνώτερον τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ σήμερον ἀνέρχεται εἰς δρχ. 2200-2500.

Ἡ κατὰ τὰ ἄνω σύνταξις θὰ καταβληθῆ διὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1976 ἦτοι, κατὰ τὴν 26-28/7/1976 καὶ τοῦτο διότι ἤδη καταβάλλεται ἡ σύνταξις τοῦ μηνὸς Ἰουλίου. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιταγὴν θὰ περιλαμβάνεται καὶ ἡ διαφορὰ ἀπὸ 1/1-30/4/76-Δ.Π., ὡς καὶ ἡ τοιαύτη ἀπὸ 1/5-31/7/1976 ἐπ' ἀδείᾳ.

Μετὰ σεβασμοῦ
Δ/ων Σύμβουλος
Γ. Α. ΚΑΡΡΑΣ

Κοινοποιήσις: Ἄπαν τὸ προσωπικὸν
Ἀριθμ. 60/2632

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος καταβαλλομένων συντάξεων.

Ο ὙΠΟΥΡΓΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ὙΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

α) Τὰς διατάξεις τῆς παρ. 4 τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Ν.Δ. 4577/68, περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας «περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ ἐτέρων τινῶν διατάξεων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ Ν.Δ. 175/73 «περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ Β' Συνέδριον τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν.

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἡ πνευματικὴ ἡγεσία καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶδον τὴν ἀπὸ 19ης μέχρι 29ης Ἀυγούστου 1976 σύγκλησιν τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν. Ἡ σύγκλησις αὕτη ἐγένετο παρὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι Θεολογικῶν Σχολῶν ὑπὸ τὰς εὐλογίας πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Ὑπουργείων Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων.

Τὸ γενικὸν θέμα τοῦ Συνεδρίου, ὅπερ εἶχε τὸν τίτλον «Ἡ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ πραγματικὸς αὐτῆς», ἐξητάσθη εἰς τρεῖς ἐνότητες, καθ' ἃς ἡ Θεολογία ἐθεωρήθη ἀφ' ἐνὸς ὡς ἔκφρασις τῆς ζωῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἐτέρου ὡς μαρτυρία τῆς δυναμικῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κόσμον καὶ τρίτον ὡς συμβολὴ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1936 συγκλήσεως τοῦ Α' Συνεδρίου τῶν Ὁρθ. Θεολ. Σχολῶν παρήλθον, ὡς μὴ ὄφελε, τεσσαράκοντα ἔτη, καθ' ἃ τὸ ἀνὰ τὸν κόσμον ὀρθόδοξον θεολογικὸν ἔργον ἐγνώρισε σοβαρὰν ἀνάπτυξιν καὶ πολλὰς διαφοροποιήσεις, γίνεται καταννητὴ ἡ μεγάλη σημασία τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' Συνεδρίου. Χαρακτηριστικῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρατεθέντος ὑπ' αὐτοῦ γεύματος πρὸς τοὺς συνέδρους, προσφωνῶν αὐτούς, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχον γεγονότα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν

σημαντικὸν ἱστορικὸν σταθμὸν, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης σημασίας των. Οὕτω καὶ τὸ παρὸν Θεολογικὸν Συνέδριον, δεύτερον κατὰ σειρὰν ἀπὸ 40ετίας, ἐντάσσεται εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἱστορικὸν σταθμὸν, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ διὰ τῆς ὁποίας, ὡς εἶπομεν, καὶ κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ Συνεδρίου, ἀσφαλῶς δοῦναι καὶ κινεῖται ἡ Θεολογία».

Ὅθεν ἡ σπουδαιότης τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν σχετίζεται οὐ μόνον πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ πρὸ πάντων πρὸς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ κυριώτερα συμπεράσματα.

Ἐν συνεχείᾳ δεόν νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὰ κυριώτερα συμπεράσματα, ἅτινα θὰ ἠδύνατο νὰ συναχθοῦν ἐκ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἐπὶ ὀλόκληρον δεκαήμερον ἐπραγματοποιήθη ἀδελφικὴ συμβίωσις καὶ ἀλληλογνωριμία τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν παρατηρητῶν.

2) Κατενόθη καὶ ἐτονώθη ἡ ὀργανικὴ ἔνταξις τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀποτελεῖ οἰονεὶ τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ τελικὸν αἶτιον τοῦ θεολογικοῦ στοχασμοῦ.

3) Ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία, ἣτις εἶναι ἡ διὰ γνωστικῶν σχημάτων μορφοποίησις ἐσωτερικῶν βιωμάτων καὶ ἐμπειριῶν, δὲν ἰσοπεδοῦται ὑπὸ τοῦ ὀδοστρωτήρος τῆς ὀμοιομορφίας καὶ τοῦ στατικοῦ («κονφορμισμοῦ»), ἀλλὰ παρουσιάζει δυναμικὸν «πλουραλισμὸν» μορφῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν μακροαίωνα παράδοσιν αὐτῆς.

β) Τὴν ἀπὸ 6.4.76 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Τ.Α. Κ.Ε. ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1128/19.4.76 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

γ) Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 01250/1106/5.6.76 ἔγγραφο τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ καὶ Προγραμματισμοῦ (Δ/νσις Τιμῶν καὶ Εἰσοδημάτων), ἀποφασίζομεν:

1. Αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος καταβαλλόμεναι συντάξεις καὶ τὰ προσωποπαγῆ βοθητήματα αὐξάνονται ὡς ἀκολούθως:

α) Τῶν μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1968 καταστάτων συνταξιούχων κατὰ 7,5% ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1976 καὶ κατὰ 7,5% εἰσέτι ἀπὸ 1ης Μαΐου 1976.

β) Τῶν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1968 καὶ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1975, καταστάτων συνταξιούχων

κατὰ 5% ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1976, καὶ κατὰ 5% εἰσέτι ἀπὸ 1ης Μαΐου 1976.

γ) Τῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1976 ἕως 30ῆς Ἀπριλίου 1976 καταστάτων συνταξιούχων κατὰ 5% ἀπὸ 1ης Μαΐου 1976.

2) Καθορίζεται ὡς κατώτατον ὄριον τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. συντάξεως δι' ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ, τὸ ποσὸν τῶν 2688 δρχ. ἀπὸ 1-1-1976 καὶ τὸ ποσὸν τῶν 2875 δρχ. μηνιαίως ἀπὸ 1.5.1976.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 17ῃ Ἰουνίου 1976

Ο ὙΠΟΥΡΓΟΣ
Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

4) Τέλος κατενοήθη, ὅτι ἡ πεμπτοσύνη τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας συνίσταται εἰς τὴν διὰ συγκεκριμένων ὕλικῶν ναυπήγησιν ἐν ἐκάστη ἐποχῇ τοῦ «προθμείου» ἐκείνου, ὅπερ, κατὰ τὸν ἱερόν Φώτιον, συνδέει οὐρανὸν καὶ γῆν. Ἡ Θεολογία εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ «μυστηρίου τοῦ θελήματος» τοῦ Θεοῦ «κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο... ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἐφ. α', 10).

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐν τοῖς πλαίσιοις τοῦ Β' Συνεδρίου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας ἐγένοντο τῇ 22α Αὐγούστου 1976 τὰ ἐγκαίνια τοῦ κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν τῇ νέᾳ Πανεπιστημιόπολει Ἀθηνῶν, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν πρώτην τῇ τάξει σχολὴν τοῦ πρώτου Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος προϋποθέσεις — ἀντιστοιχοῦσες ἢ καὶ πέραν τῶν τῆς Ἑδρώπης καὶ Ἀμερικῆς — διὰ τὴν ἀριστηρίαν ἐκπαίδευσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Τμημάτων ἱερατικῆς μορφώσεως καὶ μεταπτυχιακῶν θεολογικῶν σπουδῶν.

Τὸ ἐπιβλητικὸν εἰς ὄγκον καὶ ἐμφάνισιν περὶ οὗ ὁ λόγος κτήριον, ὅπερ περιέγραφε κατὰ τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ὁ τόσον συμβαλλόμενος εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Προπύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου ἐκπαιδεύσεως καὶ δύναται νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν κάλυψιν πασῶν τῶν λειτουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀποστολή, ἰδίᾳ σήμερον, εἶναι ὅλως σημαντικὴ.

Εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἀναφερόμενος ὁ Πρόπτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Μητσόπουλος, ὁμιλῶν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ κτηρίου, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ὡς Πρόπτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἰδιαίτεράν μου χαρὰν, διότι ἡ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν λήξις τῆς Πρυτανείας μου συμπύπτει μὲ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ Κτηρίου τῆς προσφιλοῦς εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν μας οἰκογένειαν Θεολογικῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἐπὶ 140 ἔτη οὐ μόνον προσφέρει τὰς πολυτίμους τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἱερὰν ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν διακονεῖ, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον συμβάλλεται εἰς τὴν ἀνοδικὴν πορείαν τῆς Παιδείας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἡ δὲ συνέχισις καὶ ἐνίσχυσις τῆς συμβολῆς ταύτης καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἐπιβεβλημένη ἰδίᾳ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει βαθυτάτη σύγχυσις ἰδεῶν καὶ ἀνατροπὴ ἀκαταλύτων ἀξιών».

Ἰκανοποίησε βαθύτατα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μνημονευθέντος ἐν προηγουμένῃ παρατηρήσει γεύματος, ὅπερ παρετέθη ὑπὸ

τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τοὺς μετασχόντας τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, ὁ Μακαριώτατος εἶπεν, ὅτι θὰ εἰσηγηθῇ λίαν προσεχῶς εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τὸν ἐν Ἀθήναις πανηγυρικὸν Πανορθόδοξον ἑορτασμὸν τῆς κατὰ τὸ 1979 συμπληρώσεως 1600 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ εἶδησις αὕτη ἱκανοποίησε βαθύτατα τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ὀρθοδόξου θεολογικοῦ κόσμου, διότι σημαίνει οὐ μόνον τὴν προσεχῆ σύγκλησιν πανορθόδοξου συνέξεως, ἀλλὰ καὶ τὴν προβολὴν ἐνὸς τῶν μεγαλυτέρων ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, ὅστις ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα πολυμεροῦς καὶ ὀλοκληρωμένης χριστιανικῆς προσωπικότητος. Εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ συναντῶνται ὁ σπουδάσας ρητορικὴν, γραμματικὴν, φιλοσοφίαν, ἀστρονομίαν, γεωμετρίαν καὶ ἱατρικὴν λαμπρὸς ἐπιστήμων, ὁ ὑπέροχος κοινωνιστής, ὁ καλλιεπὴς ρήτωρ, ὁ βαθὺς ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὁ συνετὸς παιδαγωγός.

Πιστεύομεν, ὅτι ἡ εἰσηγησις τοῦ Μακαριωτάτου θὰ τύχῃ τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ θὰ δώσῃ ὄθησιν πρὸς ἔγκαιρον προετοιμασίαν τῶν καταλλήλων ἑορταστικῶν καὶ πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες θὰ συντελέσουν εἰς τὴν προβολὴν τοῦ μεγάλου Καππαδόκου ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς.

Ἐκθεσις βυζαντινῶν εἰκόνων τῆς Κύπρου.

Μερίμνη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργείων καὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Μουσείου Μπενάκη ὠργανώθη ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦτῳ θανασία Ἐκθεσις Βυζαντινῶν Εἰκόνων τῆς Κύπρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκτίθενται ἐξήκοντα τέσσαρες φορηταὶ εἰκόνες ἐξαιρετικῆς τέχνης, μεταφερθεῖσαι ἐκ Κύπρου μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Αἱ εἰκόνες αὗται ἀφ' ἐνὸς εἶναι μία νέα προβολὴ τῆς βυζαντινῆς εἰκονογραφίας, ἣτις διακρίνεται διὰ τὸν μυσταγωγικὸν καὶ ἀναγωγικὸν χαρακτήρα της, ἀφ' ἑτέρου ἀποκαλύπτουν τὴν μακραίωνα καλλιτεχνικὴν καὶ πολιτιστικὴν παράδοσιν τῆς Μεγαλονήσου καὶ τρίτον εἶναι ζωντανὴ μαρτυρία τῆς πολιτιστικῆς ἐνότητος, ἣτις ὑπάρχει ἐν τῷ ἑλληνικῷ χώρῳ, τοῦ ὁποίου ἀναπόσπαστον τμῆμα εἶναι καὶ ἡ τόσον ἀδίκως πληγηθεῖσα ὑπὸ τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀττίλα Κύπρος.

«Χριστιανικὸν Συμπόσιον».

Εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ ἐν Μιλάνῳ Ἰνστιτούτου τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σπουδῶν «Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς» προσετέθη καὶ εἰς ἀκόμη τόμος. Πρόκειται διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Τιμοθέου Μοσχοπούλου ἐκδοθὲν «Χριστιανικὸν Συμπόσιον» *Simpotio Christiano*, ὅπερ ἐν ἰταλικῇ μεταφράσει παρουσιάζει ἀξιολόγους μελέτας διακεκριμένων ἐπιστημόνων, ἀναφερομένας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον θεολογίαν, λατρείαν, τέχνην, μυστικὴν ζωὴν κ.λ.π. Τὸ ἔργον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνή-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ συνοδική Ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον.

Συνεκροτήθη ἡ συνοδική ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐπιφορτισμένη μετὰ τὰ θέματα τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τῶν κάτωθι: Προέδρου: Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος. Μονίμων μελῶν: τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριφυλίας Στεφάνου καὶ Δημητριάδος Χριστοδούλου (ἀναπληρωματικὰ μέλη οἱ: Μοντινείας Θεοκλήτος καὶ Σιατίστης Ἀντώνιος). Τακτικῶν μελῶν: Σεβ. Μητροπολιτῶν Τυάων Παντελεήμονος, καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, π. Ἰω. Ρωμανίδου, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου, Ἰω. Καρμίρη, ἀκαδημαϊκοῦ, ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Εὐαγγ. Θεοδώρου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Βλασίου Φειδᾶ, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, γεν. διευθυντοῦ θρησκευμάτων, Μέγα Φαράντου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀναπληρωματικῶν μελῶν: Π. Σιμωνᾶ, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Σάββα Ἀγουρίδου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Μ. Ζήση, ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, πανοσιολ. Σεργίου Σιγάλα, ἀρχιμανδρίτου, Ἀριστείδου Πατώτη, Νικολάου Καρμίρη.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Συμφώνως πρὸς τὸ κυκλοφορήσαν Ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας (εἰς τὴν Ρωσικὴν καὶ τὴν Πολωνικὴν) αὕτη διαίρεται σήμερον εἰς 4 ἐπισκοπᾶς: τὴν Μητρόπολιν Βαρσοβίας ὑπὸ τὸν Σεβ. Βασίλειον, Μητροπολίτην Βαρσοβίας καὶ Πάσης Πολωνίας (90 ἐνορία) καὶ τὰς Ἐπισκοπᾶς τοῦ Πόζναν (15 ἐνορία) τοῦ Βιαλυστόκ (53 ἐνορία) καὶ τοῦ Βροκλῶφ-Στσέτσιν (43 ἐνορία). Οἱ τέσσαρις ἐπίσκοποι συγκροτοῦν τὴν Ἐπισκοπικὴν Σύνοδον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας. Δεκαμελὲς Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον ἐδρεῖται εἰς Βαρσοβίαν, ἐκ τοῦ ὁποῦ λαμβάνονται τὰ μέλη τοῦ (διμεροῦς σήμερον) Προεδρείου. Ἀναφέρονται ἐπίσης τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου (13 μοναχοί), περίφημον διὰ τὴν πανήγυριν τοῦ πάτρωνος ἁγίου του, καὶ ἡ γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Μαρίας καὶ Μαρίας. Οἱ ἱερεῖς τῆς Ὁρθοδόξου Πολωνικῆς Ἐκκλησίας ἐκπαιδεύονται εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Θεολογικὸν Σεμινάριον Βαρσοβίας, ὡς καὶ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Τμῆμα τῆς Ἀκαδημίας Χριστιανικῆς Θεολογίας τῆς Βαρσοβίας.

στον καθηγητοῦ *Pietro Scarroso*, ὅστις διεκρίθη διὰ τὰ φιλελληνικὰ καὶ φιλορθόδοξα αἰσθήματά του.

Εἶναι περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι τοιοῦτον εἶδος ἐκδόσεις συμβάλλονται εἰς τὴν προβολὴν τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος καὶ τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ καθιστοῦν ἐνδελεχότερον τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον.

Ἔθεν εὐχόμεθα, ὅπως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἰνστιτούτον τύχη τῆς δεοῦσης προσοχῆς καὶ ἐνισχύσεως πρὸς συνέχισιν καὶ περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ καρποφόρου ἔργου του.

Προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μαλαμπάρ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ τῆς Ἰνδίας ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ διχασμένη μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας (1/3 περίπου τῶν ἐξ 1.000.000 πιστῶν τῆς Ἰνδίας, συγκεντρωμένων κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ Κράτος τῆς Κεράλα) καὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ «Καθολικοῦ» τοῦ «Θρόνου τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ». Οἱ τελευταῖοι ὄν καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν πνευματικὴν ἐξάρτησίν των ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, διεκδικοῦν πλήρη διοικητικὴν αὐτονομίαν. Μία συμφιλίωσις τῶν δύο μερῶν τὸ 1964, ὅταν ὁ νέος Καθολικὸς ἐνεθροονίσθη ἐπίσημως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μάρ Γακούμπ Γ', δὲν διτηρήθη ἐπὶ πολὺ, Σύνοδος δὲ ὄλων τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας συνεβλήθη εἰς Δαμασκόν, ἀντεμετώπισε καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ἀφορισμοῦ τοῦ «Καθολικοῦ», μέτρον ὅμως εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἐπροχώρησεν. Αἱ δυσκολίαι μέχρι σήμερον δὲν παρεμερίσθησαν, παρ' ὅλας τὰς καταβαλλομένας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Κεράλα προσπαθείας ὑπὸ ὁμάδος λαϊκῶν.

Εἰς τὸ Πνευματικὸν Κέντρον «Πατριάρχης Ἀθηναγόρας» τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐν Ν. Ὑόρκη, ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀνὰ ἐξάμηνον γινομένη συνάντησις μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ εὐρυτέρου διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς καθολικῆς ἀντιπροσωπείας εὐρίσκετο ὁ Καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐάσιγκτων κ. Οὐίλλιαμ Μπάουμ, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τῆς ὀρθοδόξου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀμφιπόλεως κ. Σίλας, ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον. Κύριον θέμα τῆς συναντήσεως ὑπῆρξεν ὁ θεσμὸς τῆς Ἱερωσύνης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 33 παράγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «περὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Δελτίον (ΕΚΚΛΗΣΙΑ), υποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀρτης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ πρὸς κατάληξιν μιᾶς ἐκ τῶν γηρεουσῶν θέσεων Ἐφημερίων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν: 1) Ἁγίας Παρασκευῆς Γλυκορρίζου, 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Χρηστῶν-Τσόπελα, 3) Ἁγίας Παρασκευῆς Χελώνης, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κάτω Καλεντινῆς, 5) Ἁγίων Ταξιάρχων Δημαρίου, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιχωρίου Ἀθωμανίου, 7) Ἁγίου Νικολάου Μελισσουργῶν, 8) Ἁγίων Ἀναργύρων Βελεντζικῶν 9) Γεννήσεως Θεοτόκου Ἐλάτης, καὶ 10) Ἁγίου Γεωργίου Πέτρας.

Ἐν Ἀρτῇ τῇ 25ῃ Ἀυγούστου 1976

† Ὁ Ἀρτης ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Σπυρίδωνος Ἀετοῦ, 2) Ἁγίων Θεοδώρων Ἀμπελαχίου, 3) Ἁγίου Δημητρίου Βαρετάδος, 4) Ἁγίου Σπυρί-

δωνος Βονίτσης, 5) Άγιού Νικολάου Μαλεσιάδος, 6) Άγιού Νικολάου Μάστρου, 7) Άγιού Νικολάου Τρύφου, καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων και Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογίῳ τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1976.

† Ὁ Αἰτωλίας και Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», και τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976 «περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων και συστάσεως εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Ἁγίας Βαρβάρας, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἁγίου Θεοδώρου, 3) Ἁγίου Νικολάου Ἁγίου Νικολάου Κατούνης, 4) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀμβρακίας, 5) Ἁγίου Δημητρίου Ἀργυροπηγιδίου, 6) Ἁγίου Κων/νου Αὐλακίου, 7) Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀφράτου, 8) Ἁγίου Ἀνδρέου Ἄνω Κανδήλας, 9) Ἁγίου Γεωργίου Κάμπου, 10) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κουδουνίου, 11) Ἁγίας Τριάδος Κυραβγένας, 12) Ἁγίου Ἀθανασίου Νεροχωρίου, 13) Κοιμήσεως Θεοτόκου Παναγούλας, 14) Ἁγίου Γεωργίου Πατιοπούλου, 15) Κοιμήσεως Θεοτόκου Περδικακίου, 16) Ἁγίου Νικολάου Ποταμούλας, 17) Ἁγίας Παρασκευῆς Προσηλίων, 18) Ἁγίου Ἀθανασίου Πυργίου, 19) Ἁγίας Παρασκευῆς Ρουπακιάς, 20) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σιτομέναν, 21) Ἁγίου Βλάσιου Σκλαβαίνων, 22) Ἁγίου Νικολάου Σκουτεράς, καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων και Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογίῳ τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλευθερουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33 παράγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/69 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν και ἐφημεριῶν», καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κάτωθι κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις: 1) Ἱ. Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἐλευθερῶν, 2) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Πλατανότοπου, 3) Ἱ. Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Ἀχροβουνίου, 4) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Μελίσσης, 5) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Δρυάδος, 6) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου Νικήσιανης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἐλευθερουπόλει τῇ 20ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Ἐλευθερουπόλεως ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θηβῶν και Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν παρ 2 τοῦ ἀρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πληρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Εὐαγγ. Θεοτόκου Θουρίου, 2) Ὁσίου Μελετίου Λεβαδείας, 3) Γενσο. Θεοτόκου Μαυρώνας, 4) Ἁγίου Γεωργίου Μαυρονεριῶν, 5) Ἁγίου Ἀθανασίου Βαγίων, 6) Ἁγίου Χαραλάμπους Θίσβης, 7) Ἁγίου Ἀθανασίου Λουκισίων, 8) Ἁγίας Τριάδος Μελισσοχωρίου, 9) Ἁγίου Ἀθανασίου Μουρικίου, 10) Ἁγίου Νικολάου Πλαταίων, 11) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκουφτων, 12) Ἁγ. Κων/νου και Ἐλένης Ὑπάτου, καλούμεν τούς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακὰς ταῦτας θέσεις και έχοντας τὰ

ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1976

† Ὁ Θηβῶν και Λεβαδείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: α) Τὸ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων» και β) τὸ ἀρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 271/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά πρὸς κατὰληψιν τῶν κάτωθι κενῶν διακονικῶν θέσεων: 1) Εὐαγγ. Θεοτόκου Λεβαδείας, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Θηβῶν και 3) Ἁγίου Δημητρίου Θηβῶν.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου 1976

† Ὁ Θηβῶν και Λεβαδείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καστορίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 33 παράγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν ἐνοριῶν και ἐφημεριῶν» ὡς και τὰς διατάξεις παντὸς νεωτέρου Νομοθετήματος, καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων, διὰ τὴν κατὰληψιν τῶν κάτωθι ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Μητροπολίσεως Καστορίας (Γ'. θέσις), 2) Ἁγ. Γεωργίου Καστορίας (Γ'. θέσις), 3) Ἁγ. Παρασκευῆς Ἀργουῶν Ὁρειτικοῦ (Γ'. θέσις), 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀκοντίου, 5) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ἀσπρογείων, 6) Ἁγ. Νικολάου Κλεισοῦρας (Β' θέσις), 7) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορησοῦ (Β' θέσις), 8) Ἁγίου Γεωργίου Νίκης, 9) Ἁγ. Ἀθανασίου Περιβολίων ἄνω, 10) Ἁγ. Γεωργίου Κρυσταλοπηγῆς, 11) Ἁγ. Παρασκευῆς Κυψέλης, 12) Ἁγ. Νικολάου Λάγγας, 13) Ἁγ. Νικολάου Μακροχωρίου, 14) Ἁγ. Ἀθανασίου Μελισσοτόπου, 15) Ἁγ. Νικολάου Πολυκεράσου, 16) Ἁγ. Κωνσταντίνου και Ἐλένης Ὁξυᾶς, 17) Ἁγ. Νικολάου Κορυφῆς, 18) Ἁγ. Εὐσταθίου Μελεᾶ, 19) Κοιμήσεως Θεοτόκου Στενῶν, 20) Ἁγ. Δημητρίου Κρανιῶνας.

Ἡ ὑπόβολή σχετικῶν δικαιολογητικῶν δέον ὅπως πραγματοποιηθῇ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 30ῃ Ἰουλίου 1976

† Ὁ Καστορίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας και Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 3 παράγρ. 1 τοῦ Νόμου 3467/1976 «περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων...», προσακούμεν τούς έχοντας τὰ νόμιμα προσόντα και βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν κενῶν ὀργανικῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων, 1) Ἁγίου Ἀθανασίου, 2) Ἀφίωνος, 3) Σφακερῶν, 4) Κανακᾶδων, 5) Κρήνης, 6) Ἁγίου Νικολ. Καναλιῶν, 7) Μαθουρακίου, 8) Ἐρεϊκούσης, 9) Ἁγίων Δούλων, 10) Ἄνω Γαρούνας, 11) Βαρυπατάδων, 12) Ζυγοῦ, 13) Στρινήλλα, 14) Πετάλειος 15) Ἁγίου Δημητρίου, 16) Ἁγίου Μάρκου, 17) Ἀρίλλα, 18) Βασιλατικῶν, 19) Βατωνιῶν, 20) Βλαχοπουλατικῶν Παξῶν, 21) Κοφοχειλάδων, 22) Κυπριανᾶδων, 23) Λάκκας Παξῶν, 24) Λογγοῦ Παξῶν, 25) Μεσογῆς, 26) Νεοχωρακίου, 27) Νεοχωρίου, 28) Παλαιοχωρίου, 29) Κάτω Παυλιάνας, 30) Πεντατίου, 31) Στρογγυλῆς, 32. Τεμπλονίου, 33) Ἀρκαδάδων, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 20ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Κερκύρας και Παξῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθ. Διατάγματος 1938/1973 «Περὶ συστάσεως Ὁργανικῶν Θέσεων Διακόνων κ.λ.π.», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων, 1) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἱ.Θ. Ζωοδ. Πηγῆς Χλωμοῦ, 2) Ἀγίου Σπυρίδωνος (Σαρκόου) Κερκύρας, 3) Ἀγίας Παρασκευῆς Κερκύρας, 4) Ἀγίου Ματθαίου Ὁμωνύμου Κοινότητος, 5) Ἀγίου Ἀρσενίου Ριγγλάδων Δευκίμης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρῶξως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κερκύρα τῇ 20ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΠΟΥΓΚΑΡΠΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ Κανονισμοῦ υπ' ἀριθ. 2/1969 ἀπερὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν, καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν Καλλονῇ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, 2) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρῶξως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καλλονῇ τῇ 5ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Μηθύμνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Έχοντας υπ' όψει 1) τὰς διατάξεις τοῦ υπ' ἀριθ. 1398 τῆς 19ῃς Μαΐου 1973 Ν.Δ. ἀπερὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 2) τὴν υπ' ἀριθ. 379Α/16-6-73 ἀπόφασιν ἡμῶν ἀπερὶ συστάσεως πέντε (5) Ὁργανικῶν θέσεων Διακόνων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μηθύμνης καὶ 3) τὸ ἀρθρον 33 τοῦ Κανονισμοῦ υπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπερὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων Διακόνων διὰ τοὺς Ἱερούς Ναοὺς 1) Ἀγίου Ἰωάννου Καλλονῆς, 2) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου, 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀγίας Παρασκευῆς, 4) Ἀγίου Παντελεήμονος Μηθύμνης καὶ 5) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἀντίσσης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρῶξως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καλλονῇ τῇ 5ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Μηθύμνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ υπ' ἀρ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπερὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀρίζόμενα δικαιολογητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως, πρὸς κλήψιν τῆς χρεουστῆς Διακοιτικῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Λαυρίου-Ἀττικῆς.

Σπάτα, τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Πατρῶν

Έχοντας υπ' όψει τὰ ἀρθρα 33 καὶ 35 τοῦ υπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/76, καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Ἐφημεριῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων ὀρίζόμενα προσόντα ὅπως ὑποβάλλωσι τὰ δικαιολογητικά των, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ διὰ τὰς κάτωθι κενὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις, 1) Ἀγ. Ἀποστόλων Πετρωτοῦ, 2) Ἀγ. Ἀθανασίου Δρεσθενῶν, 3) Τιμ. Προδρόμου Κ. Ἀλισσοῦ, 4) Ἀγ. Ἀθανασίου Ἀχαϊκοῦ, 5) Ἀγ. Νικολάου Ἄνω Σουδεντικῶν, 6) Ἀγ. Δημητρίου Ἄρλας, 7) Ἀγ. Θεοδώρων Φωσταίνης, 8) Μεταμ. Σωτήρος Ἀγιοβλαστικῶν, 9) Τιμ. Προδρόμου Ριόλου, 10) Ἀγ. Δημητρίου Πέττα, 11) Ἀγ. Νικολάου Κανδάλου, 12) Ἀγ. Βελιτσῶν, 13) Τιμ. Προδρόμου Ἀποστόλου, 14) Κοιμ. Θεοτόκου Λακκοπέτρας, 15) Ἀγ. Νικολάου Ἀγ. Στεφάνου, 16) Ἀγ. Δημητρίου Ἰσώματος, 17) Ἀγ. Φωτεινῆς Ἀστρίου, 18) Ζωοδόχ. Πηγῆς Βαλμαντούρας, 19) Κοιμῆς Θεοτόκου Ἑλληνικοῦ, 20) Παμ. Ταξιαρχῶν Χρυσοπηγῆς, 21) Παμ. Ταξιαρχῶν Πλατάνου, 22) Προφ. Ἡλιού Λεοντίου, 23) Ἀγ. Νικολάου Καταρράκτου, 24) Ἀγ. Νικολάου Μοιραλίου, 25) Κοιμῆς Θεοτόκου Κυδωνιάς, 26) Ἀγ. Ἀθανασίου Χιόνας, 27) Τιμ. Προδρόμου Φλώκα, 28) Ἀγ. Ἀνδρέου Ρουπακιάς, 29) Ἀγ. Γεωργίου Γαλάρου, 30) Ἀγ. Θεοδώρων Σταυροδρομίου, 31) Γεν. Θεοτόκου Δροσιάς, 32) Παμ. Ταξιαρχῶν Κουμπαρίου, 33) Ἀγ. Γεωργίου Καλεντζεϊκῶν, 34) Ἀγ. Κωνσταντίνου Σπαρτιάς, 35) Παμ. Ταξιαρχῶν Ἀλποχωρίου, 36) Ἀγ. Δημητρίου, Ἀγ. Δημητρίου, 37) Ἀγ. Πάντων Ροδινῆς, 38) Γεν. Θεοτόκου Βερίνου, 39) Παμ. Ταξιαρχῶν Πιτίτσης, 40) Ἀγ. Δημητρίου Σκούρα, 41) Ζωοδ. Πηγῆς Σαγείκων, 42) Παμ. Ταξιαρχῶν Λακκομάτων, 43) Ἀγ. Νικολάου, Ἀγ. Νικολάου, 44) Ἀγ. Γεωργίου Μποντεϊκῶν 45) Ἀγ. Γεωργίου Σαρκουῶ.

Ἐν Πάτρας τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἀγίου Νικολάου, Ἀγιοφύλλου, 2) Ἀγίου Δημητρίου, Ἀγρηλιάς, 3) Κοιμ. Θεοτόκου, Ἀμπελοχωρίου, 4) Κοιμῆς Θεοτόκου, Ἀγελινάδος, 5) Γεν. Θεοτόκου, Ἀχλαδέας, 6) Προφῆτου Ἡλιοῦ, Βλαχάβας, 7) Ἀγίου Γεωργίου, Βροντεροῦ, 8) Τιμίων Ταξιαρχῶν, Ἐλαφίου, 9) Κοιμ. Θεοτόκου, Ἐλληνοκάστρου, 10) Κοιμ. Θεοτόκου, Θεοτόκου, 11) Τιμίου Προδρόμου, Καλογρηανῆς, 12) Ἀγίου Ἀθανασίου, Καλλιθέας, 13) Ἀγίου Γεωργίου Κορυδαλλοῦ, 14) Ἀγίου Γεωργίου Κορυφῆς, 15) Κοιμ. Θεοτόκου, Ματονερίου, 16) Ἀγίας Τριάδος, Μοσχοφύτου, 17) Κοιμ. Θεοτόκου, Νέας Πεύκης, 18) Ἀγίας Τριάδος, Σκεπαρίου, 19) Ἀγίου Δημητρίου Ψηλώματος, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμούντας καὶ ἔχοντας τὰς κανονικὰ καὶ νομικὰ προσόντα, συμφωνῶν πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις, ὅπως ὑποβάλλωσι ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Τρικάλους τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1976

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κάτωθι Ἐφημεριακὰς θέσεις 1) Μάκρης Μακρακώμης, 2) Α' καὶ Β'. Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Στυλίδος, 3) Ράχων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Κειμένης Νομοθεσίας ἀπερὶ Ἱερῶν Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λαμία τῆ 9ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει 1) τὸ ὑπ' ἀριθ. 1398/73 Ν.Δ. «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων κ.λ.π. 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 404/74 ἀπόφασιν ἡμῶν «περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων 3) τὸν ὑπ' ἀριθ. 2/69 Κανονισμὸν τῆς Ἱεράς Συνόδου «περὶ Ἱ. Ναῶν, ἐνοριῶν καὶ ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων Ἱεροδιακόνων τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν, 1) Ἁγίου Δημητρίου Χαλκίδος, 2) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Ἀμαρύνθου, 3) Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου Μαντουδίου, 4) Ἁγ. Ἀναργυρ. Λ. Αἰδηψοῦ, 5) Ἁγίας Παρασκευῆς Χαλκίδος, 6) Τριῶν Ἱεραρχῶν Σκιάθου, 7) Ἁγ. Ἀποστόλων Ν. Ἀρτάκης, 8) Κοιμ. Θεοτόκου Βασιλικῆ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆ παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1976.

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/76, τὴν ὑπ' ἀριθ. 3145/26.6.76, ἀπόφασιν τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἄρθρα 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἁγίου Ἰωάννου Ἀγιδιῶν, 2) Ἁγίου Ἰωάννου Βουτᾶ, 3) Ἁγίου Ἰωάννου Γαλατσῶνος, 4) Ἁγίου Ἀθανασίου Γαλατσᾶδων, 5) Ἁγίου Χαραλάμπους Ἑλληνικῶν, 6) Ἁγίας Παρασκευῆς Καστανιώτισσης, 7) Ἁγίου Δημητρίου Κουτουρλοῦ, 8) Ἁγίας Παρασκευῆς Μηλεῶν, 9) Ἁγίου Ἀθανασίου Μύτικος, 10) Ἁγίου Ἰωάννου Μύλων, 11) Ἁγίου Ἰωάννου Πολυλόφου, 12) Ἁγίας Τριάδος Σίμιας καὶ 13) Ἁγ. Παρασκευῆς Βόστου-Ἀλονήσου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσιν τὰ κανονικά καὶ νόμιμα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 31ῃ Αὐγούστου 1976

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

Κλητήριον Ἐπίκριμα [1]

Πρὸς

Τὸν Ἱερομόναχον Κωνσταντῖνον Παπαϊωάννου,
Ἀδελφὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς Τιπίου Προδρόμου Σερρῶν
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Ἐνεργούντες τακτικὰς ἐνόρκους ἀνακρίσεις συνωδᾶ τῷ ὑπ' ἀριθ. 1597/10-7-1976 ἐγγράφῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, καλοῦμέν σε νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Σερρῶν, τὴν 25ῃν Ὀκτωβρίου ἐ.ε., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοὶ κατηγοριῶν.

Ἐν Σέρραις τῆ 24ῃ Αὐγούστου 1976

Ὁ Ἀνακριτῆς
Οἰκ. Δημήτριος Καμπούρης

Ὁ Γραμματεὺς
Σακελ. Γεώργιος Κυριακίδης

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+ Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἑσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἑτησίως

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνης, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Ἰδεῶδες Ἀγωγῆς καὶ Μορφώσεως τῶν Νέων.

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Τὸ Θεῖον Βάπτισμα κατὰ τοὺς Ἱ. τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας.

Μητρ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Γερασίμου Ζαφείρη, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Ε'. Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίας.

Πρ. Ἀθηνῶν (†) Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ὁ Θεσμός τῶν Τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐκλογή καὶ Χειροτονία Νέων Μητροπολιτῶν.

Ἐγκύκλιος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.